

КАРОЛ БЪК ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ

Превод от английски: Катя Георгиева, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

С бурята дойде сънят.

— Доун! — гласът му бе нисък и дрезгав. — Сладка Доун... — устните му бавно се спуснаха към нейните, разтвориха ги. Целувката, отначало нежна, стана по-настойчива. — Желая те — меките мустаци погъделичкаха нежната ѝ кожа. — Толкова силно те желая...

Обсипа с целувки лицето ѝ, нежно притисна устни към шията ѝ.

Тя плъзна ръце по голия мускулест гръб и прошепна нещо.

Името му. Каза ли името му?

Усети как ръцете му се плъзнаха по голите ѝ гърди и потръпна. Отметна изрусилите си от слънцето коси. Когато пръстите му най-после подлудяващо бавно достигнаха до пулсиращите от болезнено нетърпение зърна, тя прехапа устни и заби нокти в широките му рамене.

Той близна кадифената плът веднъж... два... три пъти, после нежно я засмука. Жената обхвана главата му и се опита да каже нещо, но сама не разбра дали това беше протест или молба, а нямаше сили да го повтори.

— Да... О, да... — прошепна той и пое зърното в топлите си устни.

Стомахът ѝ се сви в конвулсивно желание. Тя се изви към мъжа и извика от удоволствие.

— Доун... — ръцете му се спуснаха по тънката ѝ талия, към женствено заоблените бедра. — Прекрасна Доун! Никоя... никоя друга...

Беше толкова силен. Толкова мъжествен. Тя отново плъзна длани по потното му, мускулесто тяло, почувства как той потръпна и затаи дъх. Зави ѝ се свят от усещането за женската ѝ сила. Притисна устни в рамото му и вкуси солта от кожата му.

Ръцете му се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя несъзнателно се повдигна към него в древна колкото света покана, трепереща от очакване.

— Да... Моля те, да...

Толкова обичаше този мъж! Обичаше го, но въпреки това го бе излъгала. Не... не точно излъгала. Но бе скрила от него истината за себе си и на нейно място бе предложила една фантазия. Тя не беше такава, за каквато той я мислеше. Не съвсем. Част от нея отчаяно искаше да бъде. Другата част...

— Мамо?

Детски глас в нощта. Тих, малко неуверен. Звук, който чуваше и в най-дълбокия си сън — звук, долавян със сърцето.

Екстазът от сънищата отстъпи пред бурната действителност.

Елиса Доун Колинс се събуди и отвори очи. Спалнята засия със сребристата призрачна светлина на светкавицата.

— Мамо!

Елиса се обърна. До леглото стоеше дългокосо момиченце с широко отворени, кафяви очи и леко треперещи устни.

— С-санди? — тя седна на леглото и отметна косата от очите си. Усецаше напрежение в гърдите и празнота ниско долу в корема си. Болката, чувството за объркване ѝ бяха срамно познати.

Сънят! Отново беше сънувала този сън. Пое въздух, отърси се от унижението и се обърна към дъщеря си:

— Бурята ли те събуди, миличка?

Момиченцето закима бързо.

— Не я обичам.

— Ела тук, Санди — помогна на детето да се покатери върху леглото и нежно го целуна. — И мама не я обича.

Проблесна още една светкавица, последвана от далечен тътен. Елиса усети, че Санди трепери и я прегърна по-силно.

Детето въздъхна и се сгуши в нея. Миришеше на сапун и лимонов шампоан. След малко колебливо попита:

— Теб... страх ли те е от бурята?

Вече бе почти шестгодишна и искаше да се освободи от всичко, което ѝ се струваше бебешко. Ако „големите момичета“ не се страхуваха от бурята, Санди щеше да се преструва на смела. Елиса би могла да я похвали, но този път нямаше нужда. Този път можеше да отговори честно:

— Да, миличка. Страх ме е.

Сви се в очакване на неизбежното „защо?“, но то не последва. Каза наум една благодарствена молитва. Знаеше, че ще дойде ден, когато ще трябва да разкаже всичко на дъщеря си. Но не сега, мили Боже, не днес!

Това „всичко“, което трябваше да каже, не бе за невинни детски уши. Това „всичко“ бе почти нищо.

Ако Санди беше попитала „защо“, Елиса би я излъгала — както лъжеше почти всички вече шест години и половина. Малкото хора, на които се беше опитала да каже истината, не ѝ бяха повярвали. Дълбоко в себе си не можеше да ги обвинява. Тя самата не можеше да повярва на тази истина.

А истината бе, че Елиса Доун Колинс се страхуваше от бури, защото те я караха да сънува — всеки път един и същ сън, един еротичен сън, толкова жив, че предизвикваше осезаемо физическо удоволствие.

Любовникът в този сън бе мъжът, който я притежаваше изцяло. И в същото време той бе непознат, чието име не знаеше и чието лице не можеше да си спомни, когато се събудеше.

Любовникът... непознатият... бе бащата на единственото ѝ дете.

ПЪРВА ГЛАВА

Александър Моран смяташе, че лошите новини, както и доброто уиски трябва да се приемат чисти.

Чу шумоленето на хартия и разбра, че неговият личен адвокат и добър приятел Филип Ласитър току-що е сложил поредната папка върху бюрото му.

Колко такива папки бе видял през последните шест години? Отдавна беше престанал да ги брои. Но какво значение имаше? В никоя от тях не намери това, което му трябваше.

— Казвай, Филип — нареди той безизразно, зареял поглед през прозореца. Бе прекрасна априлска утрин. Небето над Манхатън бе ясносиньо, без нито едно облаче. Нямахше и следа от пролетната буря, която смути съня му снощи. Цветът на небето бе толкова чист, толкова красив, почти болезнен.

Някога Алекс познаваше една жена с точно такива очи. Би дал всичко, за да я види отново.

Дебелият килим в просторния кабинет на петдесет и петия етаж поглъщаше шума от стъпките и Алекс по-скоро почувства, отколкото чу как адвокатът му се приближава зад него. Изведнъж си помисли, че Филип Ласитър е един от малкото хора в света, на които би разрешил да минат иззад гърба му. Вярваше му както на никой друг.

Филип се покашля.

— Агенцията най-после откри пилота на хеликоптера, който според нас е евакуирал... Доун... от остров Коразон след урагана.

С някаква част от съзнанието си Алекс отбеляза паузите, с които Филип произнасяше името на Доун. За толкова години бе свикнал с това леко колебание, макар че понякога се чудеше каква е причината за него. Дали приятелят му разбираше каква радост и болка изпитваше всеки път, когато чуеше това име? Знаеше, че е нелогично, но не можеше да понася да го произнася друг мъж. Дори Филип.

— И? — подсказа той, все още загледан през прозореца. Пред очите му бяха две сгради, които притежаваше, и още шест, в чието

строителство бе участвал.

— Името на пилота е Сам Норкрос — продължи адвокатът. — Научил се е да управлява хеликоптер в армията. Когато се уволнил, имал известни проблеми. Не успявал да се задържи дълго на една работа. Непрестанно пътувал. Накрая се хванал при някакви... хм... съмнителни хора от Карибите. По време на урагана летял под чуждо име, затова беше толкова трудно да бъде открит. Агенцията трябваше да...

— Прескочи подробностите — прекъсна го Алекс. Вече знаеше какво следва. Приятелят му непрекъснато говореше за Сам Норкрос в минало време.

— Той е мъртъв, Алекс.

Алекс усети, че е свил юмруци. Искаше му се да удари нещо... или някого. Насили се да се отпусне.

— Как?

— Автомобилна катастрофа поради употреба на алкохол. В папката има копие от полицейския протокол. Ако искаш, можеш да го прочетеш.

Алекс не искаше да отваря папката, какво остава да чете протокола.

— Кога?

— Преди две седмици.

Две седмици. Само четиринайсет дни. Ако беше по-настоятелен или ако беше платил повече, може би детективите, които беше наел, щяха да успеят по-рано да открият пилота. И тогава...

„Престани!“, заповяда си той. Човекът е мъртъв. Каквото и да е знаел за Доун — ако изобщо е знаел нещо — е отишло заедно с него в гроба.

— Съжалявам — продължи Филип след малко. — Сам Норкрос беше най-добрата следа, която имахме. Бих искал да има нещо, което мога да кажа или направя...

— Има! — отсече Алекс. Разбираше желанието на приятеля си да смекчи истината, но не можеше да приеме съчувствието му. Достатъчно трудно му беше да приема помощта му. — Можеш да кажеш на агенцията да започне отначало.

Можеше да обвинява приятеля си за добрите му обноски не повече, отколкото едно петгодишно дете, че вярва в Дядо Мраз. Филип

Ласитър — наследник на благороднически традиции и огромно състояние — бе мек човек. Не слаб, дори един от най-силните, които Алекс познаваше. Но въпреки това мек. Кротък.

Александър Моран не беше мек човек и знаеше това. На трийсет и шест години той бе с пет години по-млад от Филип Ласитър, но с десетилетия по-възрастен, ако се вземеше предвид това, което беше направил, за да оцелее и да успее. Беше си пробил път от най-бедните улици на Южен Бронкс. Никога не бе вярвал в Дядо Мраз. В детството си беше превивал гръб за честно припечелени пари и бе устоял на изкушението на нечестните сделки. Бе пораснал с вярата единствено в собствените си способности. Мекушавостта му се струваше непознат лукс. Дори когато вече можеше да си я позволи, нито я разбираше, нито и одобряваше.

Филип се покашля отново:

— Искаш агенцията да продължи издирването? — попити той внимателно. — Но...

— Те получават от мен пари, Филип. Ще получават от мен и заповеди.

— Това... не е въпрос на пари или заповеди.

— Това изобщо не е въпрос, по дяволите!

— Алекс, моля те — гласът на Филип, обикновено равен, патрициански, прозвуча смутено. — След всичките тези години, след всичките тези усилия няма нищо. Нищо! Съжалявам, знаеш колко съжалявам. Но мисля... По дяволите, мисля, че най-последно трябва да приемеш възможността тя... Доун...

Алекс се изправи рязко. Бе с половин глава по-висок от приятеля си и по-тежък с двайсетина килограма. Филип пребледня, но не трепна.

— Мислиш, че най-последно трябва да приема възможността за какво? Че Доун е мъртва? За Бога, Филип, аз живея с тази възможност повече от шест години и половина! Тя ме гризе всяка минута, всеки час, всеки ден. Живея и с възможността да е жива и здрава и да не иска да я намеря.

Филип вдигна примирително рамене.

— Алекс, знам как се чувстваш...

— Не, не знаеш! Изобщо не можеш да си представиш как се чувствам. Преди да срещна Доун, не бих повярвал, че може толкова да

държа на една жена. Тя запълни празнина, за чието съществуване дори не подозирах. Десетте дни, които прекарахме заедно на Коразон бяха... бяха... — не успя да намери точната дума. — Заради нея се преродих. С нея станах друг човек. И нямаше никакво значение, че тя не ми каза пълното си име или откъде е. Господ ми е свидетел, че и аз не ѝ казах всичко за себе си. Да, тя имаше тайни, които не беше готова да сподели. Но аз знаех, че ще дойде време, когато ще бъде готова. И бях съгласен да чакам, Филип. За пръв път в живота си бях готов да чакам нещо да ми се даде, вместо да си го взема сам — Алекс замълча и се вгледа в лицето на приятеля си, чудейки се дали той е разбрал нещо. Винаги се беше затруднявал, когато трябваше да изразява чувствата си. Но причината за това не беше, както повечето мислеха, защото е безчувствен.

Още като малък бе се убедил, че чувствата правят човека уязвим, когато трябва да е силен, и замъгляват ума му, когато трябва да е бистър. Затова се беше заел да овладее буйния си нрав. Това беше дълъг и понякога доста мъчителен процес, но накрая успя. Самообладанието му даваше предимства, които той никога не се колебаеше да използва — никога, докато не срещна онази жена с име Доун. Това, което почувства в първите минути на тази среща, не се поддаваше на укротяване, не бе подвластно на самообладанието му.

Алекс прекара пръсти през косата си, все още, без да откъсва поглед от Филип. В очите на приятеля му имаше нещо, което бе виждал и по-рано. За пръв път го видя, когато след няколко седмици мълчаливо страдание най-после не издържа, разказа му какво се бе случило на остров Коразон и го помоли за помощ.

Отиде до прозореца и опря длани на хладното стъкло. Тя е някъде там, каза си той. Трябва да е някъде там. Затвори очи. Можеше толкова ясно да я види пред себе си — нежно лице, обрамчено от непокорна руса коса, красиви сини очи, сочни розови устни, малко носле, обсипано с лунички.

— Мислиш ли, че съм луд, Филип?

Филип се доближи до него.

— Ти си най-нормалният мъж, когото познавам.

— Това не пречи да мислиш, че съм луд.

— Вярно е — съгласи се Филип. Замисли се и после тихо продължи: — Но ми се струва, че в момента това няма голямо

значение.

Алекс рязко пое дъх. Приятелят му умееше с един удар да стигне до същността на нещата, и то когато човек най-малко очакваше.

— Прав си — отговори той. — В този случай няма никакво значение какво мислиш ти... или който и да е друг.

Настъпи кратко мълчание.

— Ще кажа на агенцията да продължи издирването — обеща Филип.

След малко Алекс остана сам. Сам — това му се струваше естествено състояние на нещата до един зашеметяващ ден преди повече от шест години и половина. Разбира се, дотогава си беше създал много делови връзки и социални контакти. Бе открил неочаквано добър приятел — Филип Ласитър. Освен това се бе събирал и разделял с достатъчно много жени, за да си спечели името на човек, който се забавлява така добре, както работи. И въпреки това би казал, че е живял самотно.

След като срещна Доун, разбирането му за начин на живот, а и за много други неща, се промени до неузнаваемост.

Алекс бавно извади от вътрешния си джоб черен кожен портфейл. В него имаше неколкостотин долара, две кредитни карти и избеляла снимка, на която руса жена и тъмнокос мъж се гледаха в очите. Жената носеше розова малайска рокля с открити рамене. В косите ѝ бяха забодени орхидеи. Мъжът бе с бяла ленена риза и джинси. И двамата се усмихваха.

Алекс извади много внимателно смачканата фотография от калъфчето. Спомняше си...

Двамата с Доун вечеряха на брега океана в малкия хотел, където живееха. Познаваха се от пет дни. Още не бяха любовници, но вече и двамата знаеха, че това е неизбежно.

Тази вечер блюдата им бяха подправени с трепетно очакване. Всеки ядеше от пръстите на другия, като се надпреварваха да си подават най-вкусните хапки. Докосваха коленете си под масата, но се смееха с детска невинност... докато в един момент в погледите им проблесна нещо съвсем различно. Той усети как пулсът му се ускори и

произнесе дрезгаво името ѝ. В отговор тя произнесе неговото, а кристалните ѝ очи се замъглиха. И тогава чуха:

— Аз правя снимка, сеньор?

До масата им бе застанало мършаво момченце на десет-единайсет години с фотоапарат в ръце. Алекс се обърна ядосано към него, но когато видя глада, изписан в тъмните му очи, гневът му изчезна. Неочаквано за себе си почувства симпатия към детето.

— Какво?

— Снимка — повтори момчето. — Аз правя една за вас — погледна бързо към Доун и заговори на испански.

— Алекс? — обади се Доун недоумяващо.

Алекс бе успял да понаучи малко испански. Макар че трудно можеше да води нормален разговор, все пак успя да разбере.

— Той мисли, че си моя и че си много красива.

Доун се изчерви. Момчето закима в знак на съгласие и отново попита:

— Вие иска снимка?

Алекс вече бе решил, че много иска снимка. Но осъзна, че от него се очаква да се пазари.

— Колко?

— Пет долара — отвърна момчето.

— Пет долара? Много е. Един.

— О, не, сеньор. Четири.

— Два.

— Три. Много евтино.

— Договорихме се.

И така, цената бе платена и снимката направена. Алекс и Доун наблюдаваха как образите им изплуват върху лъскавата хартия. Докато момчето снимаше, те гледаха един в друг. Сега, когато снимката беше готова, отново се погледнаха. Той отново произнесе името ѝ. И отново в отговор тя произнесе неговото.

— Да? — попита той, протегна се през масата и хвана ръката ѝ.

— Да — отвърна тя и вплете пръсти в неговите.

Тази нощ Доун му се отдаде за първи път. Отдаде му се свободно, без резерви, изцяло. Той също ѝ отдаде и душата, и тялото си.

След по-малко от една седмица преживяха бурята, която остави в руини остров Коразон — Острова на сърцето. Преживяха я заедно само за да се разделят, щом небето се прочисти.

— Ще се върна — обеща ѝ той. Не искаше да заминава, но на друго място имаха нужда от неговите знания — знания, които в най-буквалния смисъл означаваха живот или смърт за десетина души.

— Ще те чакам — обеща тя.

Но не го дочака. Когато се върна, само след четирийсет и осем изтощителни часа, Доун си беше отишла. Алекс успя някак да сглоби разпокъсаните и противоречиви разкази, в които се споменаваха за срутващи се развалини, някакво нараняване и евакуация с хеликоптер в неизвестна посока.

Намери снимката в разрушеното бунгало, в което бяха прекарали последните страстни нощи. Тя бе единственото доказателство за съществуването на Доун.

Търсеше я вече повече от шест години и половина. Все още не знаеше коя бе тя. Не знаеше какво се е случило с нея. Но щеше да разбере — за добро или лошо, без значение колко пари и време ще му струва. Щеше да открие.

Тоалетната в „Карадайн и съдружници“ като никога беше празна и Елиса Доун Колинс изпита дълбока благодарност. Нуждаеше се да остане сама за няколко минути.

Разтри слепоочията си. Тази сутрин се събуди с главоболие, което можеше да се нарече единствено махмурлук след снощния еротичен сън. Бе преживявала такива махмурлуци и преди, но те обикновено преминаваха след два-три часа. Този път не беше така.

Трябва да се стегнеш, заповяда си тя. Трябва да си във форма за следобедната среща.

Елиса се взря критично в огромното огледало над редицата умивалници и реши, че изглежда значително по-добре, отколкото се чувства. Разбира се, за това допринасяше и осветлението. В края на краищата, „Карадайн и съдружници“ бе една от най-добрите фирми за вътрешно обзавеждане в Ню Йорк. Компанията не би си позволила да подложи собствените си служители на потискащия ефект от обикновените луминесцентни лампи.

Извади кутийка пудра и се зае да оправи грима си. Лесно бе да скрие луничките на носа. Сенките под очите изискваха значително повече усилия. Накрая прибра кутийката и се зае с косата.

Почти през целия си живот бе носила русата си коса дълга и свободно разпусната по раменете. Отряза я преди шест години и половина, няколко дни след като пристигна в Ню Йорк. Нов живот, нова прическа, си каза тогава, посягайки към ножицата.

Намръщи се. Не искаше да си спомня колко уплашена се чувстваше през тези първи месеци, сама в Ню Йорк. А после, когато бе започнала да се опомня, дойде ужасното изпитание покрай преждевременното раждане на Санди. Това беше още нещо, за което не искаше да си спомня.

За двайсет и седем като че ли ѝ се бяха случили прекалено много неща, за които не искаше да си спомня. Смъртта на баща ѝ. Неприязънта на мъжа, за когото се омъжи майка ѝ след това. Предателството на годеника ѝ. Какво и с кого е правила на един карибски остров с име...

Какво и с кого е правила! Елиса стисна очи и сви юмруци. Искеше да си спомни, каза си тя яростно. Наистина искаше! Боже мили, та тя имаше двуседмична празнина в паметта си! Как можеше да не иска да я запълни? Как можеше да не иска да знае какво се е случило през онези четиринайсет дни между сутринта, когато се качи на самолета в Чикаго, и вечерта, когато се събуди в една болница в Галвестън?

И все пак...

И все пак дълбоко в себе си знаеше, че се страхува да запълни тези бели петна в паметта си. Страхуваше се, че могат да се потвърдят най-мрачните ѝ подозрения, свързани със собственото ѝ поведение. И освен това се срамуваше. Срамуваше се от възможностите, от вероятностите, породени от снощния сън.

Тряс!

Вратата на тоалетната рязко се отвори и една дребна брюнетка на около трийсет и пет години влетя вътре.

— Не издържам повече! — извика тя пронизително и размаха окичени с гривни ръце. Вратата се хлопна зад гърба ѝ. — Просто не издържам! Казах ѝ, че кожата е грешка. Молих я да използва японски лак. Съсипах чорапогащник за двайсет долара, за да лазя с нея по пода.

И чу ли ме тя? Не-е-е. Разбира се, че не. Тя мислела, че кожата щяла да подчертае индивидуалността ѝ. Ще подчертае? Ха! Индивидуалност? Ха-ха! Така мястото прилича на генерален щаб на садомазохисти... — жената млъкна, явно чак сега забелязала Елиса. Войнствеността ѝ моментално се смени с мила усмивка. — О, Елиса, здравей — махна с ръка и разкри добре поддържай ярък червен маникюр.

— Здравсти, Ники — отвърна Елиса развеселена. Ники Спеърс беше главен проектант във фирмата, изключително талантива и още по-темпераментна. Освен това бе жена, на чието приятелство Елиса много държеше през последните шест години.

Ники се запъти към умивалниците.

— Имам проблеми с една клиентка.

— Никога не бих допуснала — усмихна се Елиса. Много пъти бе чувала, че един спор с Ники Спеърс е като електрошокова терапия. Трябваше да признае, че в тези приказки има голяма доза истина.

Ники извади флаконче лак за коса от чантичката си — модерна и черна, както всичко останало у нея — и започна да пръска подредената си в сложна прическа коса.

— Как си днес?

— Добре — машинално отвърна Елиса.

— Така ли? Изглеждаш ми притеснена.

Елиса отдавна подозираше, че приятелката ѝ не вярва на историята, с която се бе представила в Ню Йорк. И макар Ники никога да не бе изразила съмненията си, че Елиса се е омъжила млада и е овдовяла, докато е чакала дете, през годините бе успяла да зададе много трудни въпроси. Имаше моменти, когато се изкушаваше да ѝ каже истината, но бе успяла да се въздържи. Сигурно Ники лесно щеше приеме факта, че Санди е извънбрачно дете, но се страхуваше от реакцията ѝ на някои от другите премълчавани неща.

— Много съм добре — повтори тя. — Ако изглеждам притеснена, това е може би заради представянето пред компанията „Моранко“.

— Господи! — очите на Ники се разшириха. — Ще бъде днес следобед, нали? Толкова съм заета с моите проекти, че съвсем бях забравила. Нищо чудно, че си малко стресната. Та това е най-големият ни договор за тази година! Готово ли е всичко за срещата?

Елиса погледна часовника си.

— След половин час трябва да отида и да помогна.

— Значи докато аз съветвам онази вещица да смени тоновете в обзавеждането, ти ще си говориш насаме с един от най-привлекателните ергени в Ню Йорк, а?

— Не ми се вярва.

— Какво? — Ники беше свършила с лака за коса и измъкна от дълбините на чантата си шише с парфюм. — Не ти се вярва, че високият, мургав, красив и богат Александър Моран е един от най-привлекателните ергени?

— Не ми се вярва, че ще си говоря насаме с него — при споменаването на името на Александър Моран по гърба ѝ полазиха тръпки, но тя го отдаде на нервността си. — Не помниш ли, че съм последният човек в екипа?

— Което значи, че нашият безстрашен шеф ще иска да му дадеш проектите, без да си отвориш устата. Знам, Дундъо е такъв женомразец!

— Ники! — не че не беше съгласна с приятелката си, но ѝ се искаше да не нарича така техния шеф, Хамър Карадайн. Този прякор, с цялата си невинност, го беше измислила Санди при едно от посещенията в службата на майка си, а Ники веднага го бе харесала.

— Ами така си е — настоя Ники. — Но не ти ли се иска?

Елиса нямаше представа какво да отговори. За толкова години беше свикнала с навика на приятелката си да прескача от тема на тема, но това не означаваше, че винаги успява да следва разговора.

— Какво да ми се иска? — попита предпазливо.

— Да си поговориш с Александър Моран, разбира се. Не ти ли се иска? На мен определено би ми било приятно.

— Ами... — Елиса бе странно смутена. — Никога не съм се замисляла за това — отвърна накрая и веднага се зачуди дали казва истината. Никога не беше срещала най-важния нов клиент на „Карадайн и съдружници“, но често беше мислила за него.

За пръв път научи за съществуването на Александър Моран малко след раждането на Санди. Прелистваше едно списание и изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от снимката на тъмнокос мъж с ъгловати черти и упорито, почти гневно изражение. Мъжът бе Александър Моран и на него беше посветена статия от две страници, озаглавена „Изгряваща звезда“. През следващите години се появиха

още много статии. Елиса не полагаше съзнателни усилия да ги следи, но въпреки това бе прочела доста от тях. Научи, че като юноша Александър Моран е бил изкопчия, на двайсетгодишна възраст е основал строителна компания и е започнал да купува сгради, преди да навърши трийсет. Пресата го описваше като интелигентен, работоспособен, амбициозен и почти непредсказуем.

— Лис?

Елиса примига и тръсна глава.

— Да?

— А сега замисляш ли се?

— Какво?

Ники въздъхна театрално.

— Замисляш ли се да си поговориш с Александър Моран?

Елиса чу, че вратата на тоалетната се отвори, и реши, че е време да приключи разговора.

— За Бога, Ники! Та аз дори не го познавам!

Алекс вървеше по коридора към заседателната зала на „Моранко“ с чувство на напрегнато очакване. Новият проект беше предизвикателство за него и това му харесваше. Нужно му бе да не спира. Преди два месеца бе купил един средно голям хотел в Манхатън. Все още изпитваше задоволство при спомена за тази сделка. Някога свръхмодерният хотел беше занемарен, а след един пожар бе вече на ръба на фалита. Собствениците смятаха да го закрият, когато Александър Моран им направи предложение, което те не можеха да отхвърлят.

Имаше намерение да възстанови хотела до предишния му блясък. За целта нае „Карадайн и съдружници“.

Алекс влезе в залата. В първия момент остана незабелязан и имаше възможност да огледа присъстващите. Веднага видя, че служителите на „Карадайн и съдружници“ са много повече от неговите хора.

И тогава, съвсем случайно, погледът му попадна върху нея. Тя стоеше права в дъното на залата и се занимаваше с диапроектора.

Косата ѝ беше по-къса и закриваше лицето ѝ, но Алекс я позна. Никога не я бе виждал облечена по този начин. Чувствените извивки

на красивото ѝ тяло бяха скрити под широките дрехи, но той въпреки това я позна.

Доун.

Тръгна напред. Трябваше да внимава на всяка крачка. Сякаш цялото му тяло беше в шок. Сърцето му бясно блъскаше в гърдите, въздухът, който поемаше, изгаряше дробовете му.

Усети как една ръка го потупа по рамото.

— Господин Моран! Толкова се радвам, че отново се срещаме.

Погледна навъсено към възпълничкия, оплешивяващ мъж.

— Господин Карадайн — отговори машинално, без да има представа с коя част от съзнанието си го разпозна.

— Позволете ми да ви представя на моя екип.

— Аз... — вниманието му беше приковано от единствения човек в залата, който имаше значение за него.

— Това е Дейвид Шийф... Джесика Орт... Уекслър Дейли...

— Много ми е приятно... Здравейте...

Доун изглежда не забеляза присъствието му до момента, когато съвсем се доближи до нея. В мига, преди да повдигне глава, Алекс долови парфюма ѝ. Нежният аромат на цветя му беше непознат. На остров Коразон Доун никога не бе използвала парфюм.

— А това е Елиса Колинс — съобщи Хамър Карадайн. — Елиса, запознай се с Александър Моран.

Алекс мислеше, че е проиграл във въображението си всички възможни варианти на този момент. Сега между два удара на сърцето разбра, че се е лъгал.

— Елиса... Колинс?

— Точно така — отговори Елиса с плътния си глас, който го бе преследвал повече от шест години и половина. Устните ѝ се разтегнаха в нерешителна усмивка. — Приятно ми е, господин Моран.

Очите ѝ — очите на Доун — все още бяха сини. Все още бяха красиви. Последния път, когато Александър Моран бе погледнал в тези красиви сини очи, те бяха изпълнени с любов и копнеж.

Сега бяха пълни с въпроси. И беше ясно, че жената не го познава.

ВТОРА ГЛАВА

— Добре ли сте, господин Моран?

Алекс недоумяващо погледна секретарката си.

— Какво? — попита остро.

— Добре ли сте? — повтори тя.

Алекс едва не се разсмя. В момента бе всичко друго, но не и „добре“.

— Ще оживея.

— Бяхте ме помолили да ви напомня, че имате среща с...

— Отменете я.

— Но... от канцеларията на господин Хоулет се обадиха само преди пет минути. Той вече е тръгнал.

— Отменете срещата, госпожо Рейнолдс — заповяда хладно Алекс. — И до второ нареждане не ме свързвайте с никого.

Дороти Рейнолдс сякаш искаше да възрази, но преглътна.

— Да, господине — успя да произнесе тя.

Алекс кимна сдържано и влезе в кабинета си. Затвори вратата, отиде до барчето в ъгъла на обляната в слънце стая и си наля уиски в тежка кристална чаша. Изпи го на един дъх и усети как течността прогаря димяща пътека през гърлото към стомаха му. Повтори и потрети. Движенията му бяха точни и някак ритмични. Не разля нито капка.

Сипа си за четвърти път, но не отпи. Спря, когато чашата бе само на сантиметри от устните му. Вкопчи пръсти в ръба на вграденото барче. Още не беше пиан, но почувства слабост в коленете. Главата му болезнено бучете. Погледът му се замъгли за миг, но бързо се избистри. Поучен от дългогодишния си опит, опита да се съвземе.

Брой! Едно, две, три, четири...

Чашата в ръката му бе от най-скъпия кристал, уискито бе истинско, шотландско. Брой! Пет, шест, седем, осем...

Завъртя се рязко и запрати чашата към стената. От дъното на душата му изригна ругатня, която се сля със звука от разбития кристал.

Брой! Девет, десет.

Остана още няколко секунди вторачен в оплисканата с уиски стена. Трепереше като болен от тропическа треска. Бавно сведе поглед. От килима подигравателно проблясваха парчета кристал.

— Господи! — простена той. — О, Доун!

Тя не го помнеше! Жената, която бе търсил повече от шест години и половина, не го помнеше! Тя му се усмихна, произнесе името му, протегна ръка, сякаш бе напълно непознат. Как бе възможно това? Как?!

Добре. Да. Бе се променил. Вече нямаше мустаци, а по слепоочията му се прокрадваха сребърни нишки. Знаеше, че и лицето, и тялото му издават товара на годините. Но да се е променил чак толкова?! Външният вид на Доун бе още по-различен, но той я позна в мига, в който я зърна. Толкова ли малко значеше за нея времето, което бяха прекарвали заедно на остров Коразон? Толкова ли незначителни бяха за нея дните и нощите, които бяха променили цялото му съществуване, за да ги забрави така лесно, а заедно е тях и мъжа, с когото ги бе споделила? Алекс имаше чувството, че се задушавя. Усещаше противен горчив вкус в устата си. Разхлаби вратовръзката си, разкопча горните три копчета на ризата.

— Да върви по дяволите! — изсумтя той, сякаш изплю отрова.

Думите увиснаха във въздуха и дълго ехтяха в главата му. След малко гневът му утихна. Той отпусна рамене, наведе глава и затвори очи.

Не бе в състояние да я прати по дяволите. О, можеше да произнесе думите. Можеше и да ги изкрещи, толкова силно, че да издере гърлото си. Но не можеше да ги чуе и възприеме. Не можеше да прати по дяволите нито Доун, нито Елиса Колинс.

Отвори бавно очи.

— Елиса Колинс — произнесе, вкусвайки всяка сричка, откривайки неочаквана мелодия. След това прошепна с копнеж: — Доун...

Възможно ли бе да се е престорила, че не го познава? Трябваше да помисли върху това, защото знаеше, че въпреки всичко, тя не остана съвсем безразлична. Усети как ръката ѝ потрепери, когато я пое в своята. Видя избилата по страните ѝ червенина. Чу я как затаи дъх.

Но имаше и още нещо. През цялото време тя чувстваше присъствието му. Разбра го от начина, по който се въртеше неспокойно на стола си и хапеше устни. Нещо повече, всеки път, когато трябваше да отдели очи от нея, усещаше погледа ѝ, въпреки че никога не успя да го срещне.

Но защо трябваше да се преструва? Каква ли бе причината?

Алекс се намръщи, поклати глава и се замисли за снимката във вътрешния си джоб. След повече от шест години и половина издирване, най-после я бе намерил. Най-после бе намерил... Доун.

Все още не знаеше коя е тя. Но щеше да научи.

Бързо отиде до бюрото си и вдигна телефона:

— Дороти! — чу как секретарката му пое рязко въздух.

— Да, господин Моран?

— Свържи ме с „Карадайн и съдружници“.

— „Карадайн и съдружници“. Да, господине. Веднага.

Алекс щеше да затвори телефона, но се сети за поведението си преди малко, намръщи се и добави:

— Още нещо, Дороти.

— Да, господине?

— Извинявам се за начина, по който се държах, когато дойдох.

— Господин Моран, няма нужда да...

— Има нужда — прекъсна я той. — А сега, моля те, свържи ме.

Елиса бе започнала кариерата си в „Карадайн и съдружници“ от рецепцията — отдела за посрещане на клиентите. След време се бе издигнала до мястото, където хартиените самолетчета се подхвърляха почти толкова често, колкото и идеите на проектантите. А преди около година и половина бе стигнала до самостоятелен кабинет.

Ограденото с подвижна преграда място не ѝ осигуряваше нито особени удобства, нито кой знае какво пространство, но ѝ даваше възможност за усамотението, от което така отчаяно се нуждаеше в момента. Надяваше се в тези няколко минути самота да възвърне равновесието си дотолкова, че да може да отиде на празненството, организирано в кабинета на Хамър Карадайн след представянето.

Нищо в живота ѝ досега — дори сънищата по време на буря — не я бе подготвило за мощното привличане, което изпита в момента,

когато се обърна и срещна златистокафявите очи на Александър Моран. Сякаш между тях премина мълния. Ъгловато — това бе думата, с която можеше опише загорялото му лице. Ъгловати скули, ъгловата брадичка, леко изкривен нос, може би чупен някога. Тъмната му коса бе сресана назад и леко посребряла на слепоочията. Кожата му бе опъната, но малко загрубяла от годините работа на открито. Наболата брада му придаваше мъжествен вид.

Елиса преглътна мъчително, спомняйки си как я погледна, когато Хамър Карадайн ги запозна. Изпитателният, почти хищен, поглед на Александър Моран я разтърси. Тя му протегна ръка с машинална усмивка, която угасна на мига. След цяла вечност, както ѝ се стори, той сграбчи ръката ѝ.

Елиса се размърда неспокойно на стола, опитвайки се да не обръща внимание на побилите я тръпки. Боже мили, та той я беше докоснал само за миг! И въпреки това неговите дълги пръсти сякаш я изгориха.

Телефонът на бюрото ѝ внезапно иззвъня. Тя замръзна. Звънът се разнесе отново, после още веднъж. Най-после с трепереща ръка Елиса вдигна слушалката.

— Ало?

— Госпожа Колинс?

Този дълбок и властен глас не можеше да бъде сбъркай с никой друг. Тя стисна силно слушалката.

— Здравейте, господин Моран.

— Очаквахте ли да ви се обадя? — въпросът бе странен, а тонът, с който бе произнесен, още повече.

— Не... Разбира се, че не.

— Как тогава...

— Познах гласа ви.

— Аха.

Последва дълго мълчание.

— Господин Моран? — подхвана най-после Елиса. За какво ли я търсеше?

— Бих искал да ви поканя на вечеря.

— На вечеря?

— Да. Днес.

— Ако е за проекта... За хотела...

— Не. Поканата е лична, не професионална — имаше нещо мрачно и дори заплашително в начина, по който произнесе думата „лична“.

— О! — успя да каже само.

— Имате ли друг ангажимент?

— Моля? — очите ѝ попаднаха върху малката снимка на Санди, поставена в ъгъла на бюрото. Испита неясна тревога.

— Имате ли среща с някой друг тази вечер?

Тревогата ѝ се смени с възмущение.

— Господин Моран... — започна тя с намерението да съобщи на нахалника от другия край на жицата, че няма правото да ѝ задава такъв въпрос, още повече с такъв, но изведнъж усети, че вече не е сама. На вратата бе застанала Ники Спеърс и най-безсрамно подслушваше.

— Моран? — просъска Ники. — Александър Моран?

— Извинете за момент — каза Елиса бързо и закри с длан слушалката.

— Това Александър Моран ли е? — настоя приятелката ѝ.

— Ники...

— Той ли е?

— Да, но...

— Какво иска?

— Аз...

— Среща? Среща ли иска? — повиши тон Ники.

— Шшт! — помоли Елиса. — Да. Не. Не знам! — кой знае защо, думата „среща“ ѝ се стори прекалено детинска в ситуация... Каквато и да беше ситуацията. — Искате да вечерям с него.

— И?

— И какво?

— Аз не го познавам.

— И той не те познава — дойде незабавно логичният отговор. — Сигурно затова те кани. Така ще можете да се опознаете.

— Но...

— За Бога, Лис! — Ники размаха енергично ръце. Гривните звъннаха. — Не си излизала с мъж, откакто ходи на балет с братовчед ми миналата година. Разбирам как Хенри може да те накара да намразиш мъжете, но сега е различно.

— Не мога — поклати глава Елиса.

— Защо?

— Той иска да вечеряме заедно още днес.

— А защо не днес? — вдигна вежди Ники. — Знам, че не си заета.

Елиса погледна изразително към снимката на бюрото.

— Аз ще остана при Санди. Кажи да!

— Аз...

— Госпожа Колинс?

Тя затаи дъх. Изведнъж разбра, че ѝ се иска да отстъпи.

— Ало?

— Не съм затворила.

— Има някакъв проблем ли?

— Не... Една приятелка.

— Разбирам.

Ники ѝ правеше настойчиви знаци и отново и отново беззвучно изговаряше „ДА!“.

— Господин Моран...

— Вечеряйте с мен — прекъсна я той. — Моля ви... Елиса...

Тя пое дълбоко дъх. Обърна гръб на Ники.

— Добре — каза тихо. — Ще дойда.

Срещнаха се след около четири часа в едно малко френско ресторантче.

— Още не съм сигурна, че трябваше да се съглася — призна си през смях Елиса и бързо отпи от чашата си.

— С какво? — попита Алекс, без да откъсва очи от нея. Виното бе оставило блестяща следа по устните ѝ. Представи си как я облизва с език и усети как тялото му се напруга. — Да дойдете тук на вечеря?

— Да отида на вечеря с клиент.

Той вдигна чашата си.

— Е, това лесно може да се оправи.

— Как?

— Ще прекратя договора си с „Карадайн и съдружници“ и вече няма да съм клиент.

— Алекс...

Той усети дива радост, че тя изрече името му. Но неприкритата ѝ тревога го охлади.

— Само се пошегувах, Елиса.

Елиса го изучава мълчаливо няколко секунди. Не знаеше как да изтълкува изражението в очите му. Накрая отмести поглед.

— Само си се пошегувал — повтори тя. — Разбирам.

Алекс едва успя да се пребори с внезапно обзелия го гняв, макар че не можа да разбере кому се ядоса, на нея или на себе си.

— Наистина ли мислиш, че бих предложил такова нещо? — попита той, сдържайки с мъка желанието си да се протегне през масата и да повдигне лицето на младата жена към себе си. По дяволите, Доун! Ти трябва да знаеш, помисли отчаяно. Ти ме познаваш!

Наистина ли го познаваше? Алекс все още нямаше и най-малка представа дали прекрасната жена срещу него действително не го помни, или само се преструва. Все още по-малко можеше да реши кое от двете е по-лошото.

Елиса го погледна, изненадана от настойчивостта във въпроса му. Лицето му бе напрегнато, а раменете приведени, като че ли очакваше удар.

— Не — отвърна озадачена тя. Защо ли се интересуваше толкова от мнението ѝ? — Разбира се, че не. Просто...

— Просто какво?

Притискаше я и това не ѝ харесваше. Като малка чувстваше непрекъснато някакво насилие над себе си — не защото беше слаба или нерешителна, а защото непрестанно искаше да доставя радост на другите. Много време ѝ трябваше, за да разбере, че поради нуждата си от нечие одобрение се бе превърнала в жертва. Но с това разбираше, а и с неприятностите, които го ускориха, дойде и желанието ѝ за промяна. Макар да се съмняваше, че ще успее да стане независима и самоуверена като Ники, все пак през последните шест години и половина се стараше да отстоява себе си. Бе открила една вътрешна сила, която растеше заедно с безценната ѝ дъщеричка. Днес хората, които се опитваха да я притиснат, можеха и да не получат ответен удар, но рядко успяваха да постигнат своето.

— Елиса? — подкани я Алекс.

Тя го погледна право в очите.

— За теб се говори, че получаваш това, което искаш — каза спокойно тя. — Всъщност чувала съм...

В този момент дойде келнерът и Елиса потъна в мълчание, докато той сервираше аспержи със сос винегрет на нея и замразени стриди за Алекс.

— Всъщност... какво? — попита Алекс, когато останаха сами. Елиса го бе изненадала. Жената, която познаваше от остров Коразон не беше толкова самоуверена. Разбира се, още тогава бе почувствал вътрешната ѝ сила. Тази сила бе едно от нещата, които го бяха привлекли към нея. Но за цели десет дни тя не се беше опитала да му противоречи така.

— Нищо.

— А, не — той изстиска парче лимон върху стридите. — Не се опитвай да избягаш. Каж ми какво си чувала.

Тонът му беше донякъде предизвикателен, донякъде заповеден. Елиса се ядоса и от двете. Тя съсредоточено започна да се храни, почти без да усеща вкуса на ястието.

— Казват, че умееш да бъдеш безмилостен.

Ако бе искала да го смути, не успя.

— Вярно е. Това безпокои ли те?

— Че можеш да бъдеш безмилостен?

— Аха — той лапна една стрида.

Елиса довърши аспержите си. Усещаше как сърцето ѝ бие по-бързо от обикновено. Нямахме навик да спори така с мъж, и то докато вечеря с него.

— Зависи.

— От какво?

— От ситуацията.

— Значи вярваш в смекчаващи вината обстоятелства?

Тя се поколеба. Спомни си за лъжите, до които бе прибегвала в последните шест години и половина.

— Понякога на човек му се налага да бъде безмилостен... и какво ли не още.

— На теб случвало ли ти се е?

— На кого ли не се е случвало?

Алекс стисна устни. Това беше тази Доун, която познаваше — интелигентна, загадъчна и неуловима като живак, особено когато

трябваше да говори за себе си. На остров Коразон той искаше тя да му разкрие тайните си със същото желание, с каквото му откриваше тялото си. Тогава настъпваше много, много внимателно. Но сега нямаше търпение.

Ами ако тази жена не беше Доун? Казват, че всеки си има двойник. Възможно ли беше да има две синеоки блондинки, от които сърцето му да се свива по един и същи начин?

„Мислиш ли, че съм луд, Филип?“ — бе попитал днес най-добрия си приятел. Господи! Възможно ли бе толкова много да иска да открие Доун, че накрая да се е побъркал?

Не! По дяволите! Елиса Колинс беше Доун. Бе повече от сигурен в това.

— Ти изглежда знаеш за мен много повече, отколкото аз за теб — отбеляза той. Лапна още една стрида и отпи от вино.

Не за пръв път Елиса изпита чувството, че понякога думите му са като айсберги — това, което се криеше под повърхността, беше повече от видимата част.

— Е, ти си известна личност.

— Следила си „безмилостната“ ми кариера?

— Чела съм някои статии за теб.

— Например как съм започнал с копане на канавки и съм стигнал до закупуване на недвижими имоти?

Елиса остави вилицата и се наведе напред. Не можеше да повярва, че той е толкова безразличен към постиженията си. И въпреки това нещо го терзаше.

— Не се ли гордееш с това, което си направил? — попита тихо.

Устните му се изкривиха.

— Понякога се чудя защо съм го направил.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Защо?

— Защото... — Елиса замълча. Как би могла да му обясни, че макар и да са ги представили един на друг само преди няколко часа, тя вече има чувството, че го познава и разбира? Как да му го обясни, щом не можеше да го обясни дори на себе си?

— Защо, Елиса?

— Защото не създаваш впечатление на човек, който би направил каквото и да е, без да има причина за това.

— Ти не си омъжена — обади се той без никакво предисловие след няколко минути. Келнерът току-що бе сервира предястията и се бе отдалечил, явно обиден, че и двамата не са си дояли ордъоврите.

Елиса замълча, колкото да поднесе парче морски език към устните си. Разбираше, че той не я обвинява в нищо, но въпреки това думите му я засегнаха.

— Ако бях омъжена, нямаше да съм тук — отсече тя. — Нямаше да съм тук и ако ти беше женен.

Алекс забеляза проблесналия в погледа ѝ гняв. Очевидно изневярата и дори мисълта за нея я смуцаваше.

— А била ли си някога омъжена?

— Да — тя си напомни, както много пъти досега, че тази лъжа е неизбежна. Това обаче не разсея неприятния вкус от допуснатия фалш. Бързо пое глътка вино.

— Разведена ли си?

— Вдовица.

Видя как думите ѝ го потресоха. Надяваше се той да престане с въпросите си. Усещаше, че не желае да лъже този човек повече, отколкото е необходимо.

Алекс не знаеше какво трябва да каже. Това, което чу, бе напълно неочаквано. Знаеше, че ще му трябва малко време да свикне с него. Взе бавно ножа и вилицата си и отрязва парче пържола. Месото беше сочно и подправките бяха добре подбрани, но дори да бе жилаво и пресолено, едва ли щеше да направи разликата.

— Той... твоят съпруг... от Ню Йорк ли беше? — част от него искаше да научи всичко за този мъж, друга просто не можеше да приеме, че е съществувал такъв.

Елиса се размърда неспокойна на стола си и поклати глава.

— Не. От Чикаго.

— От Чикаго?

— Аз съм оттам — това поне беше истина.

— Твоето семейство...

— Баща ми почина, когато бях осемгодишна. Майка ми е жива и още живее там.

— Но не сте близки — това не беше въпрос. Когато спомена за баща си, в гласа ѝ се прокрадна мъка, а когато говореше за майка си — обида.

— Не — Елиса беше изненадана от неговата проникателност. — Когато бях на десет години, тя се омъжи повторно. Съпругът ѝ беше... е... да кажем, че никога не е одобрявал нищо, което съм направила.

Не, и това не беше съвсем вярно, призна тя. Пол Хейуд от все сърце приветства годежа ѝ с Лейн Едуардс. Но какъв провал се оказа той!

Тръсна глава, за да пропъди лошите спомени. Опита да преглътне още една хапка от рибата и реши да смени темата.

— А твоето семейство?

Алекс остана изненадан, че така лесно позволи да го отклонят от темата. Това не беше в стила му.

— Нямам си никого.

— Съвсем никого?

Той кимна.

— Нямам братя, нямам сестри, нямам лели, нямам чичовци. Баща ми ни напусна, когато бях на три. Майка ми почина, когато бях на седемнайсет.

— Баща ти не се ли е обаждал оттогава?

— Не, дори за да иска пари.

Елиса изведнъж се сети за мъжа от сънищата си. Той — който и да беше — никога не се бе опитал да се свърже с нея, никога не я бе потърсил. Дълго се бе молила това да стане. Но той никога не се появи наяве. Това, повече от всичко друго, затвърди подозрението ѝ какво е правила на онзи карибски остров с име Коразон преди повече от шест години и половина.

— А ти някога потърси ли го?

Алекс сви рамене.

— Защо трябва да търсиш някого, когато не искаш да намериш?

След това разговорът се прехвърли към не толкова лични теми. За своя изненада Елиса откри, че ѝ е приятно. Алекс бе най-противоречивия човек, когато бе срещала и умееше да бъде много чаровен. Имаше остър бърз ум и тънко чувство за хумор, което често я караше да избухва в смях. Освен това беше много внимателен. Тя не можеше да не остане поласкана от интереса му към нея, но не можеше и да не се смущава от това. Не бе свикнала да я гледат, сякаш е осветена от прожектори. Накрая, когато вече бе поднесен десерта, не се сдържа:

— Има ли нещо на носа ми?

Загледан в устните ѝ, Алекс отговори мигновено, без да се замисли за последствията:

— Лунички.

— Лунички? — Елиса изпусна лъжичката.

— Около десетина — кимна той.

Тя преглътна. Не разбра защо, но това ѝ се стори твърде интимно. Размърда се неспокойно:

— Изглежда имаш много добро зрение.

Алекс повдигна вежди. Инстинктът го караше да бъде нащрек от неудобството, което долови в думите ѝ. Спомените го върнаха към онзи ленив слънчев следобед, когато броеше и целуваше всяка от луничките на Доун... не всички на носа ѝ.

Елиса почти несъзнателно извади пудрата си.

— Не е необходимо... — започна той, но внезапно млъкна, приковал поглед в красиво гравираната пудриера. Импулсивно хвана китката на младата жена.

— Алекс? — тя го погледна стресната.

Кожата ѝ беше невероятно нежна, а пулсът ѝ много ускорен.

Той кимна към пудриерата.

— Какво значи ЕДК?

От допира на силните мъжки пръсти Елиса почти загуби способността си да мисли и не можа да схване веднага какво пита Алекс.

— Това са моите инициали — отговори тя след малко. — Е.Д.К. Елиса Доун Колинс.

— Е...

— Е?

Бяха минали около четирийсет и пет минути. Елиса и Алекс стояха един срещу друг пред входа на дома ѝ. Тя искаше да се прибере сама, но той настоя да я изпрати. Априлската нощ бе хладна, но Елиса не усещаше студа.

— Благодаря ти за тази вечер — каза тихо.

— Удоволствието беше мое.

Минаха още няколко секунди. Тя извади ключа си.

— Ами... лека нощ, Алекс.

— Лека нощ.

Тя се обърна и отключи входната врата. Наведе леко глава и косата ѝ падна напред, откривайки нежната ѝ шия. Алекс се задъха, спомняйки си как бе целувал това чувствително място.

Не трябваше да допуска всичко да завърши по този начин. Просто не трябваше!

— Доун... — промълви тихо.

Елиса се извърна и го погледна пребледняла.

— Какво каза?

Алекс обхвана лицето ѝ.

— Твоето име.

— Моето второ име — тя потрепери. — Аз не съм... Не ме наричай така.

— Отива ти.

— Не.

— Да.

— Алекс...

Той заглуши протеста ѝ, като се наведе и я целуна така, както копнееше от момента, в който я позна в заседателната зала на „Моранко“. Зарови пръсти в косата ѝ и бавно притисна устни към нейните, търсейки онази сладост, от която бе лишен повече от шест години.

Елиса не успя да се противопостави на чувствата, които той събуди в нея. Плахият ѝ опит за съпротива бе пометен от всепоглъщащото желание да откликне. Пулсиращото безсилие, с което се бе събудила сутринта, сега настояваше да бъде удовлетворено. Тя вдигна ръце, обви врата му и се притисна към него. Затвори очи.

Алекс се отдели за миг, колкото да прошепне още веднъж името, с което познаваше жената, тръпнеща в обятията му. След това продължи още по-страстно да я целува. Елиса разтвори устни. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и се сплетоха на кръста ѝ. Тя се повдигна на пръсти. Искаше да е по-близо. Беше като в съня ѝ, но без бурята.

Алекс бе започнал целувката, той я прекрати. Трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, защото усети, че това, което може да стане, не трябва да се случи на улицата.

— Отвори очи! — заповяда с дрезгав глас. „Познаваш ме! — помисли си той с възторг от постигнатата победа. Знам, че ме познаваш“!

— Алекс?

В погледа ѝ той зърна желание, не по-слабо от неговото. Видя още повече въпроси от преди. Но в него нямаше и следа от това, че го е познала.

ТРЕТА ГЛАВА

Елиса не беше в добро настроение, когато към три и половина следобед на другия ден слезе от асансьора в луксозното фоайе на „Карадайн и съдружници“. Предната нощ спа малко и се събуди неспокойна и изтощена. Нейната рецепта за такива случаи — студен душ и три чаши кафе — я накара само да затрепери от студ и нерви. След това трябваше да се справя с необичайни за дъщеря ѝ капризи. Санди започна с това, че иска бисквити за закуска и стигна дотам, че детската градина е гадна, че жената, която я прибира вкъщи е глупава, а мама е лоша, лоша, лоша. Рецептата на Елиса за такива глезотии — опит да запази спокойствие, подсилен с една плесница — я разстрои за цял ден. После трябваше да отиде на работа, където задълженията ѝ за деня бяха да придружи един от най-способните, но най-неорганизираните сътрудници на фирмата, който отиваше да прави покупки за техен клиент. Нейната рецепта за такива случаи — да си върши работата и да внимава разсеяният ѝ спътник да не попадне под някоя кола — ѝ докара умора и подбити стъпала.

Последното, което ѝ трябваше, когато се върна на работа, бе Ники Спеърс, цялата в черно като прилеп.

— Къде беше, Лис? — извика приятелката ѝ.

— Нещо случило ли се е? — стресна се Елиса.

— Какво да се е случило?

— Нещо със Санди ли?

Ники за момент не разбра за какво я питат. После се засмя:

— А, не, тя си е много добре... поне доколкото знам.

— Какво тогава...

Ники я хвана за ръката.

— Трябва да видиш какво има на бюрото ти.

— На бюрото ми ли?

— Ела, ела!

Бе твърде уморена, за да се съпротивлява. Остави се приятелката ѝ да я повлече към кабинета, като по пътя забеляза необичайния

интерес на колегите си.

— Е, какво ще кажеш за това?

Елиса спря да диша. „Това“ бе кристална ваза, пълна с орхидеи.

— О... — успя да прошепне, замаяна от толкова красота. Пристъпи напред като в сън. Бе виждала такива орхидеи и преди. Някъде... Някога...

Протегна ръце и докосна нежните цветове. После бавно вдигна пръстите към носа си и вдъхна неувловимия екзотичен аромат.

Някъде... Някога...

— О? — повтори Ники. — Само това ли ще кажеш?

Елиса не отговори, загледана в букета. Вниманието ѝ бе привлечено от малък бял плик, сгъшен между стръковете. Взе го, отвори го и извади картичката. На нея с ъгловат почерк бе написано: „Алекс“. Нищо повече.

Сърцето ѝ се преобърна. Тя притисна ухаещите си на цветя пръсти към устните си. Заля я споменът за снощната целувка и нещо дълбоко в нея затрептя.

Това не съм аз, помисли си тя. Аз не съм такава.

— От Александър Моран?

Елиса усети настойчивия поглед на Ники, но не се обърна.

— Да.

Александър Моран. Повтори още веднъж наум името. Защо този мъж, единствен от всички, които бе срещнала през последните шест години и половина, ѝ беше въздействал така силно и мигновено? С какво успяваше да събуди в нея чувства, на които дори не бе помисляла, че е способна? Как само за един ден бе успял да разтърси целия ѝ начин на живот, който така грижливо бе изграждала? Само след една среща с него имаше чувството, че съвсем близо до нея е паднал гръм. Очите им се срещнаха, ръцете им се докоснаха и въздухът около тях сякаш се зареди с електричество. След само една вечер се почувства свързана с него с невидима и непреодолима сила. И после той я целуна, целуна я и я възпламени. Не знаеше докъде би стигнала, ако Алекс така внезапно не бе отделил устни от нейните.

— Лис?

Елиса се сепна и се върна в настоящето. Погледна въпросително към Ники.

— До телефона ти има съобщение за теб.

Тя погледна. Към слушалката бе залепена розова бележка:

„Господин Моран от «Моранко» се обади в девет и половина. Моли да му позвъните.“

Следваше телефонен номер.

Нищо чудно, че появата ѝ предизвика такъв интерес сред колегите. Когато клиентът, от когото очакват най-сериозния договор за годината, търси един от най-ниско поставените служители във фирмата, това не може да не възбуди любопитство.

— Е? — попита Ники.

— Какво „е“?

— Ще му се обадиш ли?

Елиса се поколеба. Искаше да говори с Александър Моран, искаше да го види отново. Бе очарована от него. Но в същото време бе и уплашена от това.

А какво трябваше да направи? Да обърне гръб на чувствата, които Алекс събуждаше в нея? Да отрече съществуването им? Да избяга от тях?

Не! Веднъж вече бе опитала. Всъщност два пъти. Първия път замина на един остров с име Коразон, опитвайки се да избяга от горчивото доказателство, че се е провалила като жена. Втория път избяга от дома и семейството си и дойде в Ню Йорк. Не искаше... не трябваше да го прави пак.

— Да — каза тихо. — Ще му се обадя.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно?

— Трябва да му благодаря за цветята.

— Защо вместо това не му напишеш само една мила бележка?

— За Бога, Ники! Ти беше тази, която ме накара да изляза с него!

— Знам, знам, нямаше нужда да ми напомняш — въздъхна тежко Ники. — За всичко съм виновна аз.

— Ти?! Как можа да го кажеш?

— Видях те как изглеждаше, когато се прибра снощи.

Елиса понечи отново да вдигне ръка към устата си, осъзна какво прави и спря. Нищо обаче не можа да стори срещу издайническата червенина, която обля лицето ѝ.

— Как изглеждах?

— Изглеждаше, сякаш си била изнасилена — намръщи се Ники.
— Или може би сякаш ти си изнасилила някого. А може би и двете, изнасилена и изнасилила. О, не знам! Просто не приличаше на себе си, Лис! И това очевидно беше заради него, заради Александър Моран. Аз... ами, честно казано, малко се уплаших.

— Аз също — призна Елиса.

— И въпреки това ще му се обадиш?

— Да.

— Лис...

— Трябва, Ники.

— Надявам се, знаеш какво правиш.

Елиса успя да се усмихне накриво.

— Аз също.

— Добър ден. Кабинетът на Александър Моран.

— Добър ден. Обажда се Елиса Колинс. Господин Моран е помолил да му позвъня. Той там ли е?

— Елиса... О! О, да, госпожо Колинс. Да, тук е. Един момент, моля.

Щрак.

Елиса прехапа устни, опитвайки се да не обръща внимание на обзелото я вълнение. Протегна ръка и докосна една от орхидеите.

Госпожа Колинс, повтори наум. Искаше й се да не беше изричала тази лъжа. За съжаление, бе я включила в употреба преди повече от шест години и вече всички я приемаха за истина. Е, почти всички. Подозираше, че Ники силно се съмнява в тази история. Все едно — бе излъгала другите, сега трябваше да лъже и Алекс. Нямахше избор. Отдръпна ръка от цветето.

Щрак.

— Елиса?

— Да, Алекс. Извинявай, че толкова късно ти позвъних.

— Няма защо. Радвам се, че се обади.

— Съмняваше ли се?

Последва напрегнато мълчание.

— След снощи...

— Снощи си беше за снощи — прекъсна го тя бързо и се изправи на стола си. Макар да забеляза, че Ники излезе, все пак погледна през рамо, за да се убеди, че е съвсем сама. Нямаше желание да подхранва допълнително клюките в службата. — А днес е днес и аз искам да ти благодаря за цветята.

— Значи са ти харесали — думите бяха изречени като заключение, не като въпрос. В тона му се долови и още нещо, което тя не разбра.

— Нима бе възможно да не ми харесат? Толкова са красиви! Аз никога... — млъкна объркана. Не можеше да каже, че никога не е виждала толкова орхидеи на едно място, защото имаше чувството, че е виждала. Само не си спомняше къде и кога.

— Елиса?

Тя тръсна глава.

— Цветята са великолепни, Алекс. Благодаря.

— Удоволствието беше мое.

Отново настъпи мълчание.

— За какво си ме търсил?

— А, да... Имам билети за едно представление в петък — той назова името на един премиерен мюзикъл от Бродуей, за който се говореше, че билетите са изчерпани още преди година. — Ще дойдеш ли е мен?

Елиса отиде с Алекс на представление в петък и на вечеря следващия вторник. Два дни по-късно пътищата им се пресякоха в олющеното и мрачно фоайе на хотела, който трябваше да бъде ремонтиран от „Карадайн и съдружници“.

Всеки път, когато го виждаше, привличането ѝ към него нарастваше. Но нарастваше и тревогата ѝ, породена от същото това привличане. Усещаше се, че си представя как изгарят в пламъците на свещта мушиците, измамно привлечени от светлината. В Алекс Моран имаше и светлина и топлина, но я имаше и способността да изгаря, и то да изгаря лошо.

Целувката така и не се повтори. Елиса бе благодарна за това. Не че не копнееше да усети устните му, притиснати към своите. Само от мисълта за това ѝ се завиваше свят и тялото ѝ тръпнеше. Но това я

смущаваше. Колкото и да се чувстваше свързана с него, Александър Моран си оставаше един чужд и непознат за нея човек.

През нощта, след като срещна Алекс в хотела, имаше буря. Ако бе сънувала отново, не си спомняше.

Алекс крачеше неспокойно из дневната на апартамента си. Все още не знаеше какво да мисли. Доун... Елиса... не си спомняше за него. Или, ако го помнеше, прикриваше това по-добре от всяка актриса. И в единия, и в другия случай той се чувстваше объркан и поради това нервен.

През последните единайсет дни бе загубил апетита и съня си, не успяваше да се съсредоточи върху работата си. Когато не беше с Елиса, искаше да бъде с нея, а когато беше... Господи! Как би могъл да опише състоянието си, когато бяха заедно? Имаше моменти, когато му се искаше да я удари. В следващия миг искаше да я удуши. Понякога едва се сдържаше да не я раздруса, за да я накара да признае истината!

А имаше и други моменти, когато се нуждаеше от цялата си воля, за да сдържи желанието да я грабне, да я милва и целува, докато я разтопи в прегръдките си. В такива моменти му се струваше, че истината — каквато и да беше — няма значение за него.

Алекс спря да крачи и прекара пръсти през косата си. Ръцете му нервно трепереха.

— Какво да правя? — произнесе той на глас в празната стая. Бе си помислял да я остави — един вид изход с минимални загуби. Но би ли могъл? Ако сега се отдръпнеше, „загубите“ щяха да са за собственото му сърце.

Може би щеше да го понесе, ако Доун се беше променила много през последните шест години и половина. Нямаше предвид външната промяна. Не отричаше, че първото, което го привлече в нея, бе точно красотата ѝ. Но това, което го задържаше, бе нейният дух... душата ѝ. Тя все още не беше загубила онези качества, които го бяха пленили на остров Коразон. Дори го привличаше още повече!

Тя — Доун — бе наполовина момиче. Тя — Елиса — бе истинска жена. В нея имаше сила, която той намираще за безкрайно съблазнителна. Алекс закрачи отново.

Бе мислил да се довери на Филип Ласитър и да помоли за помощта му. Дори няколко пъти бе посягал към телефона! Но гордостта го възпираше. Как можеше да каже на най-близкия си приятел, че жената, споменът, за която пазеше толкова години, не си спомня изобщо за него? Или помнеше, но не искаше да го признае...

Алекс изруга и стисна юмруци. Знаеше как би реагирал Филип — би казал и направил точно това, което трябва. Както винаги. Но дълбоко в себе си би го съжалил за това, че се държи като глупак. А съжаление към собствената му особа бе нещо, което Алекс не би приел, не би понесъл.

Изведнъж почувства, че се задушшава. Отвори вратата и излезе на балкона. Облегна се на парапета и се загледа в града.

Елиса Доун Колинс.

Желаеше я. Желаеше я повече, отколкото преди шест години и половина на остров Коразон.

В огъня на страстта бе казал на Доун, че има нужда от нея. Но чак когато я загуби, разбра колко е вярно това. За времето, което бяха прекарвали заедно, тя се бе превърнала в жизненоважна част от него. Без нея животът му изглеждаше непълен.

Алекс наведе глава и затвори очи. Априлският вятър разроши косата му.

Да, имаше нещо повече от обикновено желание и Алекс вече знаеше това. Той я обичаше. Обичаше я, въпреки всичко. Беше толкова просто... и същевременно така сложно.

След около час стоеше пред домофона на блока на Елиса и натискаше бутона с надпис „Е. Колинс“. Бззз.

Никакъв отговор. Бззз.

— Господине, търсите ли някого?

Обърна се стреснат. Пред него стояха две десетгодишни момиченца, едното пухкаво, червенокосо и с очила, а другото — чернокожо и слабичко с шина за изправяне на зъбите. Двете го гледаха с предпазливо любопитство.

— Да. Търся Елиса Колинс.

— Няма я — сбърчи нос чернокожото момиченце.

— И аз така си помислих. Точно звънях у тях. Да знаете къде е?

Момиченцата се спогледаха и отново се втренчиха в него.

— Аз съм приятел на госпожа Колинс — добави Алекс с надеждата това да наклони везните в негова полза.

Момиченцата се спогледаха отново. Явно общуваха телепатично, защото след няколко секунди кимнаха едновременно. Когато заговориха, лицата им изглеждаха значително по-благосклонни.

— Елиса би трябвало да е в парка — съобщи чернокожото момиче. — В събота по това време обикновено е там.

— В парка?

— На площад „Абингтън“ — уточни червенокосата. — Нали знаете, на Хъдсън и Бликър.

Алекс не знаеше, но щеше да научи.

— Благодаря — усмихна се той.

Момиченцата си размениха многозначителни погледи и избухнаха в смях.

Очакваше паркът да е много по-голям и внушителен. Но това, което видя, едва ли би могло да се нарече спокойно убежище.

Веднага забеляза Елиса и пулсът му се ускори. Тя стоеше сама, заслонила с ръка очите си и с усмивка гледаше към групата деца, които се гонеха. Дрехите ѝ не бяха в изискания стил, в който бе свикнал да я вижда досега. Бе облечена с розов пуловер, джинси и маратонки. Косата ѝ също не бе така старателно подредена, а се спускаше свободно около лицето ѝ.

Алекс бързо приближи към нея. За последен път беше бързал така преди шест години и половина, когато видя една стройна, загоряла от слънцето блондинка на белия пясъчен плаж на един карибски остров с име Коразон.

Елиса се засмя щастливо, когато видя как дъщеря ѝ застигна едно от децата. Каква енергия! Каква решителност! Като си спомни колко слабичка се роди Санди, сегашното ѝ цветущо здраве бе просто чудо. Вярно, бе дребничка за възрастта си, но пък силна, пъргава и много, много умна. Който и да беше баща ѝ, той бе създал едно изключително дете.

Така и не разбра какво я накара да се обърне. Пред нея стоеше Александър Моран.

— Алекс! — възкликна тя.

— Здравей, Елиса.

— Какво правиш тук?

— Ще повярваш ли, че минавах случайно?

Елиса се престори, че обмисля отговора си. Всъщност не можеше да откъсне поглед от него. Черното кожено яке, бялата фланелка, изтърканите джинси и маратонки — всичко подчертаваше силното му стройно тяло.

— Едва ли.

Внезапен порив на вятъра развя блестящ кичур коса пред очите ѝ. Алекс не се въздържа, протегна ръка и го прибра зад ухото ѝ. Усети как тя потрепери, когато пръстите му леко я докоснаха.

— Тук съм, защото исках да те видя. Имам нужда да...

Така и не успя да довърши. Прекъсна го вихреното появяване на красиво като фея момиченце с дълги кестеняви плитки.

— Мамо! Мамо! — детето не можеше да си намери място от радост. — Видя ли ме? Аз победих!

Алекс замръзна. „Мамо“. Наистина ли това момиченце бе дъщеря на Доун?

— Победи ли, миличка? Страхотно! — Елиса се наведе да я прегърне и с крайчеца на околото си зърна изопнатото лице на Алекс. Сърцето ѝ се сви. О, не! — помисли тя. Не така! Нямах намерение той да разбере за Санди по този начин.

Не беше сигурна дали вече му е казала. В края на краищата, Санди беше една от нейните любими теми при разговор. Но инстинктът ѝ съветваше да не споделя с Александър Моран, че има дъщеричка, която обича повече от всичко на света, може би защото той се отнасяше много внимателно към всяка нейна дума и задаваше опасни въпроси. Едно беше с Ники, макар и тя да се съмняваше в тази история, съвсем друго с този мъж.

Не се срамуваше от Санди. Майка ѝ и вторият ѝ баща се срамуваха, но не и тя. Въпреки това се срамуваше от начина, по който Санди се бе появила... или, за да бъде по-точна, от начина, по който самата тя мислеше, че се е появила.

Алекс възвърна способността си да се движи и говори.

— Не знаех, че имаш дъщеря — каза напрегнато. Едва бе успял да свикне с мисълта, че е била омъжена за друг. Но това, че е родила и дете на този друг, бе още по-болезнено.

Елиса се изправи, но без да сваля ръка от крехките рамене на Санди.

— Да, знам — започна, чудейки се дали той забелязва как трепери гласът ѝ. — Съжалявам...

В този момент Санди направи възможно най-неочакваното.

— Аз съм Санди — заяви тя, отскубна се от ръката на майка си, пристъпи към Алекс и го удостои с една ослепителна усмивка. — А, ти кой си?

Елиса затаи дъх. Досега не я бе виждала да се държи така с непознати. Дъщеря ѝ не бе срамежлива, но винаги се бе отнасяла с подозрение към чужди хора, особено ако бяха мъже.

— Казвам се Алекс — отговори той след малко. Въпреки че момиченцето бе по-мургаво, много приличаше на Елиса. Дали това бе причината да откликне на усмивката му? — Александър Моран.

Санди се замисли за миг.

— Познавам те! — заяви тя гордо. — Ти си този, за когото говореше леля Ники.

— Санди! — простена Елиса.

— Леля Ники? — попита в същото време Алекс. Санди изобщо не обърна внимание на думите на майка си. Закима енергично, от което плитчиците ѝ заподскачаха.

— Леля Ники е приятелка на мама. Всъщност тя не ми е истинска леля, но казва, че може да ѝ викам така. Любимият цвят на дрехите ѝ е черен. Знаеш ли защо?

— Май че не — призна Алекс.

— Защото черното е основен цвят — осведоми го Санди със самочувствието на главен редактор на най-известното модно списание в света.

— Аха... — Алекс неволно възприе тона на детето. — Много интересно.

— Аз знам още много интересни неща — похвали се Санди и сбърчи луничавото си носле: — И ти ли си приятел на мама? Като леля Ники?

— Е, не точно като леля Ники.

— Защото си мъж, а тя е жена ли?

— Ами... нещо подобно.

Алекс погледна крадешком към Елиса. Колкото и да ѝ бе ядосан, че бе премълчала за дъщеря си, не можеше да устои на невинния чар на Санди. Може би всички деца бяха като нея. Не знаеше. Нямаше никакъв опит с децата. Но може би това момиченце бе по-различно.

Елиса избегна погледа му.

— Санди — каза тя твърдо. — Не е възпитано да задаваш толкова много въпроси.

— Защо?

— Ами... защото...

Детето се обърна отново към Алекс:

— Сърдиш ли ми се, когато ти задавам въпроси?

— Ни най-малко. Обичам въпросите — отговорът бе за дъщерята, а намекът за майката.

Очевидно доволна, Санди веднага се възползва:

— Работиш ли?

— Аха.

— Какво?

— Понякога строя къщи.

— И аз строя! — възкликна радостно Санди. — От кубчета.

— Значи имаме нещо общо.

— Какво значи „нещо общо“?

Алекс се замисли. Кой знае защо, струваше му се много важно да ѝ обясни точно.

— Това означава, че харесваме едни и същи неща.

— Ааа... — Санди прехапа устни. — Ти харесваш ли хамбургери и пържени картофи?

— Страшно. А ти?

— Аха! И мама ги харесва. Значи ли това, че и тримата имаме нещо общо?

— Така ми се струва.

Елиса се досети какво ще последва, още преди Санди да я погледне и да помоли:

— Мамо, може ли господин Моран да обядва с нас?

Обядът в близката закусвалня бе почти толкова объркваш за Елиса, колкото и първата ѝ вечеря с Александър Моран. Въпросът не

бе само в бушуващите в нея чувства, а по-скоро в това, че виждаше една страна от характера му, за която самият той не подозираше.

Отношението му към Санди бе толкова изненадващо. Той се шегуваше с нея, но без да я подценява. Проявяваше изключително търпение към безкрайните ѝ въпроси. Само веднъж по време на целия обяд сякаш се отдръпна — когато Санди му съобщи, че си няма татко, защото е отишъл на небето, преди тя да се роди. Елиса, която винаги бе намирала темата за опасна, побърза да смени посоката на разговора. След минута мълчание Алекс отново се включи.

След обяда тръгнаха да се поразходят. Санди вървеше между двамата и не спря да бърби и подскача. Настроението ѝ беше слънчево като пролетния ден. Елиса разменяше над главата ѝ усмивки с Алекс и се чувстваше по-спокойна от всякога.

И тогава, докато разказваше любимата си приказка, Санди изведнъж закова поглед в една витрина:

— Ето това искам, ама наистина много искам за рождения си ден!

— Рожден ден ли ще имаш?

— Аха. Утре. Мама ще направи празненство. Познай на колко години ставам.

Елиса зачака напрегнато отговора на Алекс. Повечето хора мислеха дъщеря ѝ за по-малка.

— Четирийсет и три? — предположи той шеговито, но със сериозно изражение.

— Не, глупчо! — прихна Санди. — На шест — тя показа шест пръстчета, за да подчертае съобщението.

Алекс не каза нищо тогава. Но след малко измисли някакво извинение и ги остави.

Санди бе съкрушена, Елиса — смутена.

Алекс седеше на канапето в дневната и гледаше избелялата снимка на бюрото. Отдясно имаше недокоснатата чаша с уиски. Отляво телефон. Също недокоснат.

Шест. Още веднъж повтори наум това число. Санди Колинс щеше да навърши шест години утре, на двацет и четвърти април.

Двамата с Доун се бяха любили за пръв път на двацет и втори септември, преди шест години и седем месеца. Господи! Беше ли възможно тя да е забременяла? Бе достатъчно опитен, за да знае, че е

възможно. „Аз съм вдовица“ — бе казала Елиса. „Моят татко е отишъл на небето, преди да се родя“ — бе обяснила Санди.

Била ли е Елиса омъжена, когато е пристигнала на остров Коразон? Било ли е за нея само една изневяра това, което бе преобърнало живота му? Затова ли не си спомняше за него?

Била ли е вече бременна, когато се е любила с него? Възможно бе. Всъщност много вероятно. Сърцето му се сви. Той знаеше, че не е първият ѝ любовник. Въпреки това чувстваше, че предишният ѝ сексуален живот е бил доста ограничен... освен ако не е била изключителна актриса.

Вдигна слушалката на телефона и набра един номер.

— Ало?

— Филип, обажда се Алекс. Свържи се е детективската агенция. Искам да знам всичко за една жена на име Елиса Доун Колинс.

— Какво? Алекс повтори.

— Но...

— Тя е на дваайсет и седем години — продължи той. — Родена е някъде около Чикаго. Работи в „Карадайн и съдружници“. Вдовица е и има шестгодишна дъщеря на име Санди.

Настъпи неловко мълчание. Накрая се чу дълга, уморена въздишка.

— Алекс — започна Филип много внимателно, — коя е тази жена?

— Точно това искам да открия.

— Не разбирам.

Алекс докосна снимката пред себе си и тихо промълви:

— Тя е Доун, Филип. Елиса Колинс е Доун, но не си спомня за мен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алекс смяташе да стои далеч от Елиса, докато получи резултата от разследването. Поне така си каза след разговора с Филип. Ще науча фактите и тогава ще се срещна с нея.

Повтори си го на рождения ден на Санди. После на следващия ден. И на по-следващия.

В сряда вечерта вече не беше толкова решителен и се обади по телефона. Само за да поговоря с нея, каза си той.

— Ало?

Алекс едва не затвори. Не можеше да не познае звънкото гласче, въпреки че звучеше малко приглушено.

— Санди? — попита той след малко.

— Аха.

— Обажда се Алекс Моран.

— Ммм, здрасти, господин Моран — последва кратка пауза, през която се чуваше дъвчене и мляскане. — Устата ми беше пълна с банан — обясни накрая Санди. — Какво правиш?

Алекс зарови пръсти в косата си. Какво правеше наистина?

— Ами в момента говоря с теб.

Момиченцето се разсмя.

— Майка ти там ли е?

— Аха. В банята е. Да й кажа ли да побърза?

— Нима нужда. Аз ще почакам.

— И ще говориш с мен? — попита Санди с надежда.

— И ще говоря с теб — той замълча. Ами ако това момиченце беше негово дете? Ами ако Доун... Елиса... бе родила неговото дете, но казваше, че е от съпруга ѝ? Ами ако... Господи! Дали тя изобщо знаеше кой е бащата на Санди?

Едно беше сигурно. Елиса Доун Колинс много обичаше дъщеря си. Личеше от начина, по който я гледаше, от нежността, с която ѝ говореше.

— Господин Моран?

— Да, Санди?

— Искаш ли да си говорим за моя рожден ден?

При други обстоятелства Алекс сигурно щеше да се засмее.

— Добра идея — съгласи се сега сериозно. — Как мина?

— Страхотно! Всички дойдоха. Мама закачи розови балони и лъскави гирлянди и беше приготвила от ония игри, дето всеки печели. После си отворих подаръците. Леля Ники — и тя беше тук — каза, че съм потънала в разкош. Това значи, че съм получила много хубави работи. Трябва да ги видиш. Имам дори куклена кухня, същата като оная, дето ти показах. Помниш ли?

— Да, помня — Господи, как помнеште!

— Само едно нещо беше лошо — бърбеше Санди. — Моята приятелка Дина яде много торта и много сладолед и после повръща. Беше много гадно и мислех, че мама ще се ядоса, ама тя не се ядоса. Дина вече е добре. Днес наби Кевин Кланси, защото не искаше да ѝ стане гадже. После учителката ѝ се скара. Аз мисля, че е глупаво да имаш гадже. Никога няма да имам, даже като порасна колкото... О! Знаеш ли какво? — Алекс нямаше никаква представа. — В събота отивам на екскурзия — съобщи задъхано тя. — В Кънектикът. Знаеш ли къде е? Бабата и дядото на моята приятелка Мишел живеят там. Имат къща с плувен басейн и понита! Мишел ме пита дали искам да отида с нея и аз казах да. После нейната майка се обади на мама и мама каза да! За пръв път ще замина сама. Но не ме е страх. Само бебетата се страхуват, а аз не съм... О, ето я мама. Дочуване, господин Моран.

— Дочуване, Санди — отговори Алекс. Чу как майка и дъщеря си говорят, но не разбра думите.

— Алекс?

— Здравей, Елиса.

— Как си?

Направило ѝ е впечатление, че не се обаждам, реши той. И се чудила защо. Но дали от чувство за вина, или защото съм ѝ липсвал?

— Бях зает — отвърна.

— Разбирам.

— А ти?

— О, и аз бях заета.

И двамата замълчаха. Алекс си представи как Елиса е прехапала долната си устна и навива кичур коса около пръста си. След малко я чу да поема дълбоко въздух. Зачака, но тя не каза нищо.

— Елиса?

— Просто се чудя защо звъниш.

Едва не ѝ каза. Истината трептеше на върха на езика му и го изгаряше като киселина. Защо звъня? Защото до болка ми се искаше да чуя гласа ти. Защото всеки сценарий, който измислях, за да си обясня теб и Санди и остров Коразон е грозен и не ти подхожда. Защото трябва да разбере коя си ти и какво се е случило!

Не! Сега не беше моментът за тези думи. Трябваше да изчака да получи фактите и да се справи с породилата се между тях близост, като разчита не само на чувства.

— Няма никаква особена причина — каза той спокойно. — Не те бях чувал от няколко дни и ми се искаше малко да си поговорим. Имаш ли нещо против?

— Не! — отговори веднага Елиса, засмя се смутено и добави по-сдържано: — Разбира се, че не. Радвам се, че се обади.

Звучеше толкова искрено! И лекото ѝ смущение показните, че „радвам се“ прикрива нещо много по-силно. Но как можеше да повярва на тази искреност при всичко, което знаеше за нея?

— Аз също. Доколкото разбирам, тази събота и неделя си сама.

— Сама? О, да, Санди ти е казала за екскурзията.

— В къщата с плувен басейн и понита.

— Точно така.

Усети тревога в гласа ѝ.

— Страх ли те е да я пуснеш сама?

— Не — въздъхна Елиса. — Не е точно страх. Семейството, у което ще гостува, е прекрасно. Просто... Е, Санди няма търпение да стане голямо момиче. Но не ми се иска да насилва нещата. Искам да кажа, струва ми се, сякаш едва вчера я носех на ръце, а сега е вече на шест години и догодина ще бъде в първи клас! Толкова бързо расте! Понякога ми се струва прекалено бързо.

— Е, поне засега няма нужда да се страхуваш от гаджетата ѝ.

— Какво?!

— Санди ми каза, че е глупаво да имаш гадже.

— Ааа... Тя май ти е казала много неща.

Много повече от теб, помисли Алекс, но на глас каза:

— Добре си поговорихме.

— Обикновено не приема така лесно чуждите хора.

— Това безпокои ли те?

— Да ме безпокои? Не, разбира се. Казах само, че обикновено е много предпазлива с непознати.

— В днешно време това не е толкова лошо.

— Вярно е...

— Сигурно е много трудно сама да отглеждаш детето си — отбеляза Алекс след малко.

— Има и трудни моменти — съгласи се Елиса. — Но всички трудности изглеждат незначителни, ако имаш здраво щастливо момиченце. Повярвай ми.

Отново настъпи кратко мълчание. Алекс се бореше с идеята, която му бе хрумнала. Идеята победи.

— Слушай, след като си сама, защо да не вечеряме заедно в събота? — изчака малко и добави: — У нас. Аз ще стотвя.

— Ти готвиш?!

— В редки случаи.

— Аха...

— Това ще те откаже ли?

— Не непременно.

— Това „да“ ли е, или „не“?

Беше „да“.

Когато в събота сутринта Елиса целуна дъщеря си за довиждане, небето бе ясно и искрящо синьо. Но само след няколко часа се заоблачи. Докато младата жена се приготвяше за срещата си с Алекс, заваля дъжд — отначало слабо, но когато стигна до жилището му, вече се лееше като из ведро.

— Намокри ли се? — попита той и взе чадъра ѝ.

— Чудесно време за патици — намръщи се Елиса и започна да разкопчава шлифера си.

— Дай — протегна ръце той. Косата ѝ бе вдигната и гледката на голата ѝ шия му подейства както преди единайсет дни, когато Елиса се обърна и си тръгна.

— Благодаря — усмихна се тя.

Усети, че е задържал ръцете си на раменете ѝ по-дълго от необходимото. Изкушението беше голямо, но не се поддаде. За тази вечер си беше поставил граници и нямаше да си позволи да ги престъпи.

— Тази пролет е много бурна — отбеляза той безстрастно и стрелна с поглед младата жена. Бе облечена с тъмнорозова рокля с дълги ръкави, която загатваше извивките на тялото ѝ и подчертаваше русата ѝ коса и нежната ѝ кожа. Огърлица от перли привличаше вниманието към изящната ѝ шия.

— Вярно е — отвърна Елиса. Близостта му я смущаваше. Приглади нервно роклята си.

— Влез и се настани — предложи Алекс. — Аз ще закача нещата и ще дойда.

— Добре.

Голямата дневна, в която я въведе, беше силно впечатляваща. Едната стена бе изцяло стъклена, включително плъзгащата се врата, която извеждаше към терасата. Всичко останало бе в млечнобяло и тъмносиво с няколко гарвановочерни петна. Основните материали бяха стъкло, метал, полиран камък и кожа. Всичко бе много добре подредено, лъскаво, функционално и изключително модерно, но въпреки това не беше уютно. Да, колкото и потресаващо да беше обзавеждането, стаята изглеждаше някак безлична. Елиса си представи Алекс сред това елегантно обзавеждане, но образът се получи ужасно плосък. В него липсваше неповторимата му многогранна личност. „Безмилостният“ Александър Моран би се чувствал добре тук, реши тя малко смутена. Александър Моран, който прави пари и сключва сделки, без да спре и да си зададе въпроса „защо“, също би се чувствал тук у дома — ако това можеше да се нарече дом. Но Алекс, който я бе целувал, докато ѝ се зави свят, който ѝ бе изпратил екзотични цветя, който бе омагьосал дъщеря ѝ? Къде бе отпечатъкът на този Алекс?

— Искаш ли малко вино?

Елиса се обърна стресната. Алекс стоеше зад нея с две чаши в ръце и изглежда от доста време я наблюдаваше как разглежда дневната му.

— О... да, благодаря.

— Ще седнем ли?

— Разбира се.

Настаниха се на дългото ниско кожено канапе, пред което имаше стъклена масичка с красиво подредена купа с плодове. Той седна достатъчно далеч от нея, така че да не се чувства застрашена, но в същото време и достатъчно близо, за да може да я докосне, ако поиска.

— Отдавна ли живееш тук? — попита Елиса.

— От около пет години.

— Наистина ли?

— Това изненадва ли те?

Тя отпи от виното и остави чашата на масата.

— Само си помислих... — замълча, за да потърси думите. — Обзавеждането изглежда доста ново.

— И то е петгодишно. Не ти харесва, нали?

— Не съм казала такова нещо — отрече тя бързо, неподготвена за толкова пряк въпрос. — Много е стилно — огледа се наоколо. — Дори подхожда на гардероба ти — кимна към черните му панталони и искрящо бялата риза.

Алекс като че ли чак сега забеляза как е облечен.

— Съвсем случайно, уверявам те.

— Не съм и помисляла, че си човек, който подбира дрехите си според канапето — засмя се Елиса.

— Така ли? — в очите му проблесна предизвикателно пламъче. — А що за човек мислиш, че съм? Освен че съм... как го каза онзи ден в ресторанта? А, да. Каза, че не ти приличам на човек, който би направил каквото и да е без основателна причина.

Тя спокойно срещна погледа му.

— И сега не ми приличаш на такъв човек.

— А освен това?

— Освен това още не съм разбрала.

— Но се опитваш да разбереш.

— Да.

— Затова ли дойде тази вечер?

Елиса усети как страните ѝ пламват.

— Дойдох, защото исках — отговори тя след миг. Това беше вярно. Трябваше да дойде. Трябваше да го види отново. Не можеше да си обясни привличането, което чувстваше към този мъж — знаеше само, че то съществува и е напълно непреодолимо.

Алекс се вгледа внимателно в нея. Забеляза, че се е изчервила, забеляза и смущението в очите ѝ, но в тях нямаше и следа от нещо скрито.

Можеше ли да ѝ прости, ако наистина го беше забравила? Може би. Можеше ли да ѝ прости, ако в живота ѝ е имало друг мъж, когато са били заедно на остров Коразон? Едва ли. Можеше ли да ѝ прости, ако дъщеря ѝ беше и негова, а тя не му казваше? Никога.

Чашата в ръката му беше студена и твърда — за разлика от меката и топла кожа на жената срещу него.

Можеше ли да желае, когато не бе в състояние да прости?

Да. Господ да му е на помощ. Да, можеше!

— Радвам се, че си искала да дойдеш — каза накрая. — Много се радвам — пресуши на един дъх чашата, остави я на масата и взе една череша от купата. — Искаш ли?

Елиса премигна. Рязката смяна на темата сама по себе си бе объркваща, какво остава за хипнотизиращите изкусителни движения на ръцете му. Спомни си момент, в който тези ръце докосваха нея, а не чашата вино.

— О... о, да... — прошепна тя. — Благодаря.

Очакваше Алекс да ѝ подаде купата, но той поднесе черешата към устните ѝ. За част от секундата реалността се стопи. Елиса изпита същото объркващо чувство, както когато видя орхидеите. Някога вече бе преживявала това. Бе яла от пръстите на мъж. Не можеше да си спомни кога, но всяка нейна клетка знаеше, че това вече се е случвало. Някога... Някъде...

Опита се да улови спомена, но той се разсея като мъгла. Отново се озова в настоящето. Алекс продължаваше да ѝ поднася черешата. Елиса бавно се наведе напред, отхапа половината и изправи глава. Алекс изяде останалото. Нямаше значение дали бе имал намерение да придаде еротичен оттенък на жеста си. Така се получи. Този жест издаваше споделена интимност, от която сърцето ѝ заби по-силно.

— Хареса ли ти? — попита той и облиза сладкия сок от ъглите на устните си. Тя кимна, без да отговори, защото нямаше доверие на гласа си. — Искаш ли още?

— Не... Не сега.

Алекс я погледна озадачено и си взе още една череша.

— И така, обсъждахме твоето мнение за моя апартамент.

— Нали ти казах. Мисля, че е много стилин.

— Но не ти харесва.

— Не е въпрос на харесване. Просто...

— Просто какво?

Елиса се намръщи. Защо трябваше толкова да се задълбочава?

— Просто не мога да си те представя в тази обстановка. Но моля те, не се обиждай — тя импулсивно сложи ръка на рамото му, усети как той се напрегна и бързо я отдръпна.

— Не се обиждам. Не си първата, която ми го казва.

— Така ли?

— Веднъж ми казаха, че тук само заемам място.

Ревността, като отровна змия, просъска очевидното заключение — казаха го е жена. Любовница. Елиса изпи на един дъх виното.

— Това е много откровено — отбеляза тя. — Който и да ти го е казал, трябва да е бил добър приятел.

— Най-добрият — съгласи се Алекс. — Филип е може би единственият човек в света, който би ми казал истината, независимо дали искам да я чуя.

— Филип? — повтори Елиса объркано.

— Филип Ласитър. Моят адвокат.

— И... твоят най-добър приятел?

— Да.

И двамата замълчаха. Алекс отново се затвори в себе си, както предната неделя по време на обяда със Санди. Но Елиса чувстваше, че трябва да преодолее бариерата.

— Къде живееш всъщност, Алекс?

— Какво? — стресна се той.

— Ако тук просто заемаш място, къде живееш наистина?

Той се вторачи в нея. Отвори уста, но я затвори. За няколко секунди единственият звук в стаята бе барабаненето на дъждовните капки върху стъклото на прозореца. Алекс?

— Живея там, където работя. Аз... винаги съм живял там.

Краткото колебание я озадачи.

— И все там ли ще живееш?

Той се поколеба отново.

— Не знам. Имам едно място... — изведнъж замълча и се послуша.

— Какво? — попита Елиса неуверено и също наостри уши. Стори ѝ се, че чу някакво съскане, но то бе заглушено от силна гръмотевица.

— Вечерята — съобщи Алекс, изправи се и ѝ подаде ръка.

— Много вкусно беше — обяви Елиса след около два часа, въздъхна доволно и се облегна на коженото канапе.

— Хареса ли ти паелята? — попита Алекс и се разположи до нея с чаша бренди в ръка.

Елиса лениво обърна глава към него и смътно усети, че няколко от фибите в косата ѝ са се измъкнали.

— Всъщност не. Изядох три чинии само от добро възпитание.

— Аха — засмя се Алекс и отпи от чашата.

— За човек, който готви само от време на време, добре се справяш.

— Благодаря.

Елиса се загледа в мъжа до себе си. Отначало бе останала изненадана от сръчността му в кухнята. После осъзна, че и това потвърждава всичко, което вече знаеше за него. Каквото и да правеше Александър Моран, го правеше изключително добре. Тя обаче не можеше да определи дали това се дължи на състезателен дух, на нетърпимост към небрежно свършената работа, или и на двете.

Погледът ѝ се спря на дланите му, които подкрепяха чашата. Въпреки силата, която излъчваха, тези длани създаваха впечатление, че могат да задържат и сапунен мехур. Елиса преглътна и вдигна очи малко по-нагоре.

— Видя ли нещо, което да ти хареса?

— Н-не... — заекна тя смутено.

— Не?

— Да — мислите ѝ се лутаха бясно. — Искях да кажа, че не... Аз... Извинявай, че така се бях загледала в теб.

— Не се извинявай. Това ми даде възможност и аз да се загледам в теб.

Елиса не знаеше какво да отговори. Вдигна трепереща ръка и прокара пръсти през косата си. Алекс отпи бавно от брендито, без да откъсва очи от нея.

— Няма ли и ти да попиташ дали не съм видял нещо, което да ми хареса?

Тя отвори уста да каже нещо, но така и не успя да си спомни какво. Изпревари я ослепителна светкавица, последвана от оглушителен тътен. Елиса потрепери.

— Видя ли?

Очите му потъмняха и се присвиха подозрително. Явно въпросът го изненада. Тя също бе изненадана. Флиртът бе изкуство, което така и не бе успяла да овладее. Игрите, които мъжете и жените играят, за нея бяха загадка.

Алекс с почти ритуална прецизност остави чашата си на масата и приближи към Елиса. Коленете им се докоснаха за миг.

— Да — отговори той много тихо. Отново се разнесе гръм. — Хареса ми всичко, което видях.

Дланите му обгърнаха лицето ѝ. Нежно. Много нежно. Погали бузите ѝ, после брадичката. Докосването бе чувствено и в същото време много внимателно.

— Алекс... — прошепна Елиса и също вдигна ръка към лицето му. Усети едва наболата брада.

Първата му целувка беше бърза и страдна. Без предисловие, просто взрив от жар и глад. Този път бе много по-овладян. Секундите се точеха като мед — бавно, сладко. Когато най-после наведе глава към нея, тя вече тръпнеше от нетърпение. Даваше му всичко и искаше още. Ръцете му се обвиха около нея. Дланите му нежно я милваха. Тя спусна ръце от лицето към широките му рамене. Той я прегърна още по-силно и я привлече още по-близо.

Сладко... Толкова сладко... Много внимателно улови със зъби долната ѝ устна.

— Алекс... О, Алекс...

Костите ѝ сякаш се стопиха. Кръвта ѝ закипя като шампанско.

И тогава...

Светкавица. Гръмотевица.

Внезапен телефонен звън в съседната стая.

Елиса така и не разбра дали Алекс замръзна, защото тя се вкамени, или бе обратното. Но това нямаше значение. Страстта започна да изстива.

Елиса отвори очи. Отново светкавица, след нея нов гръм. Сърцето ѝ блъскаше така бясно, сякаш искаше да изхвъркне от гърдите ѝ.

Телефонът продължаваше да звъни.

Алекс също отвори очи. За момент имаше вид, като че ли не разбира какво става.

— О, Господи!

Елиса разбираше болката му. Цялото ѝ тяло гореше.

— А-алекс... Какво?

Яростният звън не спираше.

— Служебният телефон в кабинета — обясни той. — Забравих да го изключа...

Тя не разбра думите му, но усети, че мъжът се отдръпва.

— Не! — мисълта, че може да я остави, бе непоносима. Знаеше, че трябва да отиде и да се обади, но ако не се върнеше?

Ами ако...

Минало и настояще се сляха, обгърнаха я като облак. Един мъж я бе изоставил. Някога... Някъде... Тя не го видя повече.

— Алекс...

— Ще се върна.

— Ще те чакам.

Алекс затръшна слушалката и изключи телефона. Току-що беше научил, че новият договор ще бъде подписан и изпратен. Пет пари не даваше за това. Не го интересуваше нищо, освен жената в съседната стая. „Ще те чакам“, бе му казала тя. Прошепна го тихо, съвсем тихо. Но той я чу. А обещанието, повторено отново след толкова години, едва не го уби.

Сви юмруци, потрепери.

Тялото ѝ, извиващо се срещу неговото. Лекият аромат на цветя от меката кожа. Сладостта на устните ѝ. Гласът ѝ, произнасящ името му.

Не! Той не я беше поканил на вечеря, за да я прелъсти. Искеше да зададе въпроси, да чуе отговорите ѝ, да види реакциите ѝ. Само това.

Пое рязко въздух. Чувстваше се като слепец, мъчещ се да подреди мозайка. Всеки път, когато мислеше, че е успял, откриваше плочка, чието място не можеше да намери, или място, което не можеше да запълни.

Но неговите „намерения“ за тази вечер вече нямаха значение. Не можеше повече да чака. Трябваше да се изправи срещу нея. Тук и сега. Трябваше да погледне истината в очите, каквато и да е тя.

Когато се върна в дневната, младата жена стоеше до прозореца и гледаше към бурята навън. Бе разпуснала косите си и разсеяно навиваше кичур около пръста си. Неосъзнатата чувственост на този жест бе като милувка за Алекс.

Безмълвно и бавно тръгна към нея. Най-послед стигна достатъчно близо, за да я докосне. Тя се обърна. Той забрави да диша.

Очите ѝ бяха огромни и замаяни. Страните ѝ бяха по-розовели — същият цвят като орхидеите, които бе избрал за нея. Устните ѝ бяха леко разтворени, но не за да каже нещо. Само му се усмихна.

Алекс позна тази усмивка. Нейната красота бе запечатана на онази снимка, която пазеше у себе си повече от шест години и половина.

Той произнесе името на жената от снимката. След миг тя бе в прегръдките му.

ПЕТА ГЛАВА

Александър Моран бе обикновен човек. От години бе живял със спомена за тази жена, със спомена как я държи в обятията си. За него би било по-лесно да се откаже от всичко, постигнато за трийсет и шест години, отколкото от това, което му се предлагаше в момента.

— Доун! — простена мъжът.

— Да — прошепна тя.

Елиса отметна глава. Русата ѝ коса се разпиля назад. Бузите ѝ бяха зачервени, миглите ѝ пърхаха. Чувствените ѝ устни бяха изкушение, на което Алекс не можеше да устои. Целуна я жадно. Тя откликна тъй искрено, та му се стори, че е попаднал в друго измерение. Младата жена зарови пръсти в косата му и леко захапа устната му. Алекс потръпна и притисна Елиса към себе си. Тя се изви към него. Всяко движение напомняше колко свършено се допълваха в онзи рай на страстта, наречен Коразон.

Той отново прошепна името ѝ. Ръцете ѝ се спуснаха по гърба му, после се плъзнаха по гърдите му.

— Да... — изстена Алекс. — О, Боже, да!

Отдръпна се само колкото да плъзне ръка между телата им и да намери колана, който пристягаше роклята ѝ. След няколко мъчителни секунди възелът се разхлаби. Роклята се разтвори и в следващия миг падна плавно на пода. Елиса остана пред него по бельо, чорапогащи и перли.

Алекс затаи дъх. Бельото прилепваше плътно към гърдите ѝ, които изглеждаха по-едри, отколкото ги помнеше. През дантелата прозираха зърната ѝ. Спомни си какво бе изпитал, когато поемаше тези кадифени зърна с устните си.

— Колко си красива...

— За теб — прошепна тя. — Само за теб.

Доун се олюля леко като цвете, облъхнато от топъл вятър. Алекс я притисна към себе си и улови устните ѝ в бавна, страстна целувка, после грабна младата жена и я понесе към спалнята. От пулсиращото

желание се олюляваше и коленете му се подгъваха. Положи я внимателно на леглото, а Елиса протегна ръка, за да го притегли към себе си. С треперещи от страст устни едва успя молитвено да прошепне името му.

Лявата ѝ обувка бе паднала. Алекс свали и дясната. Небрежно я хвърли на пода. После обхвана стъпалата на младата жена и бавно плъзна пръсти нагоре — към глезените, коленете, бедрата. Усети обзелата я възбуда.

Вдигна поглед. Доун се бе облегнала на лакти, бе отметнала глава назад и го гледаше изпод натежалите си, полупритворени клепачи. Очите им се срещнаха. Алекс видя как гърдите ѝ рязко се вдигнаха и отпуснаха. Изкушението да я обладае веднага бе много, много голямо. Без съмнение и тя искаше това. Но той се въздържа — не от неувереност, никога през живота си не се бе чувствал толкова сигурен. Може би му се искаше да удължи това удоволствие и за двамата. Винаги бе мислил, че ако съдбата му подари тази възможност, би обладал Доун по най-бързия и първичен начин. Но сега не бързаше. Тази жена вече бе изцяло негова. А той бе изцяло неин. Знаеше, че двамата си принадлежат по начин, отиващ далеч отвъд сливането на телата им.

Свали бельото ѝ, изрита обувките си и легна до нея.

— Доун... Сладка Доун...

— Алекс... О, Алекс...

Тя отново се озова в прегръдките му. Устните ѝ го очакваха, изпиващото се от страст тяло го канеше. Той прие без колебание и двете. Плъзна ръка към гърдите ѝ.

Стенанието ѝ го опияни като вино. След миг усети пръстите ѝ върху копчетата на ризата си. Тя я измъкна от панталона и притисна длани към голите му гърди. Захапа за миг устните му и продължи към ухото, после надолу към врата. Дори само топлият ѝ влажен дъх го подлудяваше.

— Моля те — простена Доун. — Искам...

— И аз искам, моя любов.

Ръката му бавно се плъзна между бедрата ѝ. Когато за първи път я бе погалил, тя бе изстенала от удоволствие. Сега не можеше да се насити на приятното усещане, че ѝ доставя почти болезнена наслада с ласките си. Когато тялото ѝ конвулсивно се изви, разтърсено от

неудържимите тръпки на екстаза, мъжът стана и бързо хвърли дрехите си. Видя — по-скоро почувства — погледа ѝ върху себе си. Очите ѝ се разшириха, когато зърна възбудената му плът.

Ярка светкавица обля стаята с неземно сребристо сияние. Миг по-късно то избледня и се разнесе тътен. Доун бавно протегна ръка към мъжа.

— Да — простена тя в отговор на неизречения му въпрос.

На Коразон Доун бе малко свенлива и несигурна. Затова Алекс я любеше много нежно и внимателно, за да не помрачи с нищо това, което преживяваха заедно. Сега обаче не почувства нито свян, нито несигурност. Покри с целувки тялото ѝ — лицето, шията, спря на гърдите, после продължи надолу. Накрая устните му достигнаха топлата мека женственост. Доун извика, потрепери конвулсивно и зарови ръце в тъмната му коса. Нейното удоволствие бе и негово, а той бе ненаситен.

Най-после, когато усети, че едва се контролира, Алекс разбра, че не може да чака повече. Тялото ѝ го прие напълно, после се напрегна. Очите им се срещнаха.

— Толкова... си красива... — простена той.

— Толкова... си силен...

Алекс не разбра кой от тях започна да се движи пръв. Нямаше значение. Всичко, което се случваше с тях, между тях, бе споделено и той знаеше, че никога, никога през живота си не се е чувствал толкова близък с друг човек.

— Доун...

— Алекс...

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и привлякоха лицето му към нейното. Устните им се срещнаха. Дъхът им се сля.

Почувства удоволствието ѝ, сякаш бе негово. Секунда по-късно и той достигна върха. Можеше да го спре толкова, колкото би могъл да спре бурята, все още бушуваща отвън.

Младата жена извика името му.

Александър Моран бе обикновен човек — както и жената до него. И все пак му се струваше, че това, което създадоха в екстаза, който последва, е предопределено от небето.

Доун заспа в прегръдките му. Тя се сгуши в него, облегнала глава точно над сърцето му. Усещаше дъха ѝ на гърдите си като най-нежен пролетен ветрец.

Сънят започваше да го побеждава, но Алекс се опитваше да остане буден. Искаше да се наслади на онзи сън, който се бе сбъднал след толкова самотни, болезнени години. Искаше да се потопи в усещането, че Доун наистина е тук и наистина е отново негова.

Лицето ѝ бе полузакрито от косата. Той внимателно отмести златистите кичури. Тя измърмори нещо неразбираемо и се усмихна насън.

— Доун — прошепна той и я прегърна нежно. Тя се размърда и гърдите ѝ се опряха до него.

Алекс пое дълбоко въздух и вдъхна аромата на кожата ѝ. Както бе казал на Филип, той бе живял с допускането, че тази жена не е вече между живите или че го е изоставила, когато изчезна от остров Коразон. Досега не бе признавал пред себе си доколко сериозно приема тези възможности. Никога не бе губил напълно надежда, но бе познал и отчаянието.

Чу се далечен тътен. Доун се сви и затрепери.

— Шшшт, аз съм тук — прошепна Алекс и започна да я милва, за да я успокои. Тя се отпусна отново и тихо въздъхна. — Да, тук съм, мила моя. Всичко е наред.

Но наистина ли беше наред? Не. Нищо не беше наред. Още имаше въпроси, на които търсеше отговор, истини, които трябваше да се приемат. Дотогава твърде малко неща можеха да бъдат наред. А след това...

Алекс отвори очи и ги впери в тавана. Преди малко повече от седмица той, застанал на терасата на апартамента си, мълчаливо бе признал, че това, което чувства към Елиса Доун Колинс, е любов. Години му трябваха, за да го назове с точната дума. Бе опитвал много други. Желание. Нужда. Страст. Фикс идея. Но накрая бе стигнал — или може би се бе върнал към истинската — любов.

Но бе признал любовта си, преди да узнае за Санди. Тази тъмноока, тъмнокоса малка фея, която може би беше и негова дъщеря. Единственото му дете. Ако беше така, ако сияещата до него жена бе запазила това в тайна... от него...

Господи! Можеше ли човек да мрази и обича едновременно?

Елиса се размърда. Алекс я притисна по-силно и погледна към прозореца, заслушан в блъскащите по стъклото капки.

Трябваше да има обяснение, за което не бе помислял. Просто не можеше да повярва, че нежната щедра жена, която държеше в прегръдките си, бе способна жестоко да излъже един съпруг, един любовник, едно невинно дете.

Утре, обеща си той, потискайки една прозявка. Утре ще узнае истината.

Елиса промърмори отново. Този път Алекс бе сигурен, че произнася името му.

Утре...

„Ще те чакам“. Това бе последната му мисъл, преди да потъне в сън.

Когато след няколко часа се събуди, слънцето грееше силно в прозореца. Бурята от предишната нощ бе отминала.

Елиса Доун Колинс си бе отишла.

ШЕСТА ГЛАВА

Какво бе направила?!

Елиса седна на ръба на канапето в дневната си, обгърна раменете си и се опита да осъзнае грандиозността на това, което се бе случило. Потрепери. О, Господи! Залюля се напред-назад.

Не знаеше колко време е минало, откак избяга от апартамента на Александър Моран и потърси убежище в собствения си дом. Няколко часа. Цял ден. Бе прекалено объркана, за да прецени точно.

Никога нямаше да забрави шока, който преживя, когато се събуди в прегръдката на Алекс. Никога! Би искала, но не можеше. За няколко мига изпита най-голямото удовлетворение през живота си. Никакъв свян. Никаква несигурност. Само опияняващото чувство, че е там, където ѝ е мястото. Усещането за силно мъжко тяло до нейното. Ръката му, собственически обгърнала гърдите ѝ. Неговият дъх върху бузата ѝ. Бавните равномерни удари на сърцето му до ухото ѝ.

Отначало мислеше, че сънува. После разбра, че е будна. Разбра, че и преди това не е сънувала.

Устните му, притиснати към нейните. Дългите тънки пръсти върху кожата ѝ. Името ѝ, произнесено от дълбок и пътен глас. Непоносимо красивото усещане, че е обичана.

Беше истина. Всичко беше истина!

Остатъци от преживяния екстаз проехтяха в съзнанието ѝ. През тялото ѝ премина гореща вълна. Усети пулсиращ копнеж. Гърдите ѝ се втвърдиха под грапавата хавлия.

Измачканите дрехи, с които се бе прибрала, сега лежаха на купчина в банята. Хвърли ги, сякаш бяха кални. Не знаеше кога ще може отново да ги докосне, какво остава да ги облече.

Намери бельото си сред завивките на леглото на Алекс. Докато се опитваше да го измъкне, той се размърда и попита нещо в полусън. Тя замръзна, ужасена, че го е събудила. Най-после той се обърна на другата страна, зарови лице във възглавницата и притихна.

После откри чорапогащите и едната си обувка на килима. Измъкна се на пръсти, не смеейки да диша. Във втората се спъна в коридора към дневната. Там облече роклята си и изтръпна от спомена за желанието, с което я бе съблякла. Нямахше никаква представа какво се е случило с перлената ѝ огърлица.

Елиса прехапа устни и почти изпита удоволствие от болката. Потисна риданието си. Врълхлетяха я спомени.

Буря. Светкавици. Гръм.

Проливни дъждове. Бурен вятър. Разпенени вълни върху бял пясъчен бряг. Сънят. Целувки. Ласки.

Господи, никога не си бе представяла, че това ще се случи! Никога не бе допускала, че може да желае и да бъде желана така пълно, така безрезервно. Никога не бе вярвала, че може да се отдава с такава дива и чудесна свобода, че може да получава с тази бясна и яростна алчност. Да. О, да... Моля те... Да! Минало и настояще в едно. Снощи. Други нощи. Завладяващото чувство, че това вече е било, че някога вече се е случвало. Някъде... Някога...

Гръм. Светкавица. Целувки. Ласки.

Любовникът. Александър Моран.

— Не! — прошепна Елиса и тръсна глава. Непознатият. Александър Моран.

— Не! — повтори и сви юмруци. Александър Моран. Бащата на нейната...

— Не! — извика Елиса, опитвайки се да разкъса последната брънка в неумолимата логическа верига. — Това е невъзможно!

Притисна трепереци пръсти към подпухналите си устни. Бе видяла също, че има червена следа на шията си. Александър Моран бе оставил отпечатъка си върху нея по много начини.

Не може да бъде, каза си тя. Просто бе невъзможно! Александър Моран — безименният непознат, който я преследваше в сънищата ѝ по време на буря? Любовникът, който я бе прелъстил на остров Коразон? Бащата на Санди?

Не!

Елиса скочи. Всяка нейна клетка се съпротивляваше на обзелите я съмнения.

— Той не ме познава — каза си тя на глас, опитвайки се да убеди сама себе си. — Ако той... Ако Алекс беше мъжът от Коразон, щеше

да ме познае. Щеше да каже нещо!

Нали? Освен ако...

Елиса закри из стаята. Господи... Да предположим, че Александър Моран наистина беше мъжът от Коразон. Но е чакал тя първа да каже нещо за предишните им отношения...

Не, това беше безсмислено. Защо трябваше да чака? Защо трябваше да мълчи? Мъжът, когото тя познаваше, не би...

Спря и се засмя горчиво. Мъжът, когото познаваше? Та тя не познаваше никого!

Отново закри. Имаше, разбира се, и друга възможност. Да предположим, че Александър Моран е нейният любовник от Коразон, но няма никакво желание да си го признае. Може би разтърсващият екстаз от нейните сънища е бил само фантазия. Може би това, което се е случило между тях, е било точно това, от което винаги се е страхувала нищо незначещо преживяване за една нощ, след което тя е забременяла, а той е забравил.

Тази възможност ѝ се стори по-вероятна поне по две причини. Първо, преди да отиде на Коразон, бе имала един, само един любовник и със собствените си очи бе видяла доказателствата, че е неспособна да го задоволи. Едва ли би могла изведнъж да се превърне в чувствена жена, способна да разпали всепоглъщаща страст в един напълно непознат мъж.

Втората и по-важната причина бе, че нейният любовник от острова, който и да е бил той, не се бе опитал да я намери досега. Откараха я от Коразон ранена и в безсъзнание. Ако значеше нещо за този човек, нямаше ли той да поиска да разбере какво е станало с нея?

Какво ѝ каза Алекс онази вечер, когато го попита дали не се е опитвал да намери баща си? О, да. „Защо да търсиш някого, когото не искаш да намериш?“ Може да беше безсърдечно, но пък много, много ясно.

И все пак...

Алекс я наричаше Доун. Любовникът от нейните сънища я наричаше по същия начин.

Той знаеше за луничките по носа ѝ. А това, кой знае защо, ѝ се стори много интимно.

Изпрати ѝ орхидеи, които събудиха в нея спомени за друго време и друго място.

Освен това веднага успя да установи връзка със Санди.

При свързването на Алекс с дъщеря ѝ, Елиса яростно тръсна глава.

Но ако той беше... И ако искаше...

Не! Санди бе нейна дъщеря. Само нейна!

Довлече се до канапето и потъна в меките възглавници. Ами ако... Може би... Да предположим... Отново обви ръце около себе си. Знаеше, че трябва да приеме тази възможност. Трябваше да открие истината, веднъж завинаги. Трябваше да престане да бяга от себе си и от това, което е направила.

Добре. Ами ако, може би, да предположим, че Александър Моран няма нищо общо с това, което ѝ се беше случило преди повече от шест години и половина на един остров на име Коразон... Каквото и да е било то?

Ами ако, може би, да предположим, че той бе просто един мъж, когото бе пожелала от мига, в който очите им се срещнаха и ръцете им се докоснаха преди по-малко от три седмици?

И ами ако, може би, да предположим, че с него тя ставаше друг човек, човек, когото не бе познавала досега? Човек, какъвто не бе сигурна, че иска да бъде?

„Видях те как изглеждаше, когато се прибра снощи“ — ѝ бе казала Ники в деня, когато Алекс я целуна за пръв път.

„Как изглеждах?“ — бе попитала тя, въпреки че предусещаше отговора.

„Сякаш си била изнасилена. Или може би сякаш ти си изнасилила. А може би и двете. Изнасилена и изнасилила. О, не знам. Просто не приличаше на себе си, Лис! И това очевидно бе заради него, заради Александър Моран. Честно казано, малко се уплаших“.

Елиса осъзна, че трепери. Опита се да се овладее. Не успя.

Отново се върна към въпроса, който прошепна, когато осъзна, че лежи гола в прегръдките на мъж от плът и кръв: „Какво направих?!“

Алекс гледаше цифрите в кабината на асансьора. Седемнайсет... шестнайсет... петнайсет...

По-бързо, по дяволите! По-бързо!

Натисна с ожесточение бутона с надпис „Партер“.

Дванайсет... единайсет... десет...

Събуди се преди около десет минути, за да открие, че крехкото меко нещо, което държи в скута си, е възглавница, попила сладостния аромат на Елиса. Усмихна се и се обърна, за да я повика. Вместо това изръмжа от изненада, когато усети болка от нещо малко, което го бодна и гърба. Разрови чаршафите и измъкна огърлица от перли.

И съзнанието му веднага изплува споменът за Елиса, докосната с една ръка тези перли, а другата протегнала към него. Обзе го желание.

И тогава осъзна още нещо — беше сам. Не просто сам в леглото. Сам в целия апартамент. Прекрасно познаваше кънтящата тишина на празните стаи, за да сбърка.

Елиса си бе отишла. Бе го изоставила.

Въпреки всичко я повика. Никакъв отговор.

Изрита завивките и скочи. Разсеяно отбеляза, че чорапогащите и обувката, които снощи бе захвърлил до леглото, бяха изчезнали. Собствените му дрехи — бяла риза, черен панталон, обувки — си бяха там.

Тогава започна да ругае. Обиколи целия апартамент, макар отлично да знаеше, че е безсмислено. Единствената следа от Елиса, освен огърлицата, бяха няколкото фиби, разпилени върху килима. Върна се в стаята, без да престава да сипе ругатни. Няколко секунди задържа гневен поглед върху безпорядъка на леглото. После навлече дрехите и излетя навън. Бе се заклел, че тази сутрин ще научи истината. Където и да бе Елиса, щеше да я намери. А тогава...

Асансьорът спря. Алекс сви юмруци.

Отваряй се, по дяволите! Отваряй се!

Вратата бавно се плъзна встрани. Алекс изхвърча като разярен бик, но се блъсна в рус мъж с бежов костюм. Мъжът залитна и размаха ръце, за да запази равновесие.

По-късно Алекс осъзна, че е трябвало да се извини, че е трябвало да спре, когато видя, че това е Филип Ласитър. Но не се спря. Нямаше никакво намерение да спира, за каквото и да е, за когото и да е. Единственото, което го занимаваше в момента, бе да намери Елиса и да узнае истината.

Нямаше значение, че Филип извика името му. Нямаше значение и това, че се втурна след него. Нямаше значение, че го хвана за ръката. Нямаше значение, че му каза...

Алекс спря. Сърцето му също. Обърна се бавно, много бавно. Чувствуваше се като на ръба на пропаст.

— К-какво каза?

Филип изпъна рамене, пое дълбоко въздух.

— Казах, че тази сутрин получих от детективската агенция предварителните сведения за Елиса Доун Колинс. Тя не е вдовица, Алекс. Никога не се е омъжвала.

— Никога не се е омъжвала?! Искаш да кажеш, че ме е лъгала за...

— Преди седем години е била сгодена за човек на име Лейн Едуардс — прекъсна го Филип с равен глас, като че ли четеше телефонния указател. — Той е бил директор на фирмата на втория ѝ баща, някъде близо до Чикаго. Тя развалила годежа. Три седмици след като върнала пръстена на Едуардс, заминала за остров Коразон. Сама. Десет дни по-късно островът, заедно с по-голямата част от Карибите и част от американското крайбрежие, бил опустошен от един от най-силните урагани на века. Два дена след това била пренесена с медицински хеликоптер в Галвестън. Била в кома, ранена в главата.

Сърцето на Алекс се сви. Колкото и да бе ядосан сега на Елиса, не можа да понесе мисълта, че е била ранена.

— Останала е в безсъзнание почти четирийсет и осем часа — продължи все така спокойно Филип. — Когато се свестила, успяла да каже на лекарите коя е. Но нямала и най-малка представа за случилото се с нея. Не си спомняла дори, че е била на остров Коразон.

Алекс се втренчи в приятеля си. Бе така потресен, че не можеше да произнесе и дума. Никакви спомени?! Да не би Филип да искаше да каже, че...

— Диагнозата била амнезия, предизвикана от удар в главата. Една седмица по-късно била изписана и заминала при майка си и втория си баща. По-малко от два месеца след това се преместила да живее в Ню Йорк.

Алекс преглътна мъчително и прекара пръстите през косата си. Ръката му трепереше — както всъщност и цялото му тяло.

— А Санди? — успя да промълви той най-сетне.

За пръв път спокойният мъж пред него, човекът, на когото вярваше повече, отколкото на всеки друг, се поколеба.

— По дяволите, отговаряй, Филип!

— Преди шест години Елиса Доун Колинс родила момиченце — отговори Филип. Тонът му вече не бе така равен и безизразен. — Детето е родено преждевременно в седмия месец. В свидетелството за раждане не е записан бащата, но... — той се поколеба отново. По челото му избиха ситни капчици пот.

— Но какво?!

Филип го погледна право в очите.

— Но нарекла момиченцето Александра Доун.

Как можеше една жена да попита мъжа, с когото току-що е правила любов, дали си спомня да се е любил с нея преди повече от шест години и половина? Как можеше една жена да обясни на същия този мъж, че дори да са били любовници някога, тя не си спомня за това... освен в сънищата си?

Тези въпроси — и още много други — измъчваха Елиса, докато се подготвяше да се върне в апартамента на Алекс.

Как можеше една жена да каже на този мъж, че той би могъл да е неизвестният баща на детето й...

Бззз.

Тя закопча джинсите, които бе обула току-що, и навлече син пуловер. Тръгна боса към дневната, без да забележи, че настъпи една лъжичка от куклената кухня на Санди.

Бззз.

Вдигна слушалката с изненадващо твърда ръка.

— Ало?

— Обажда се Алекс.

Разбира се, бе подготвена да чуе този глас. Това, за което не бе подготвена, беше бурята от чувства, които той събуди в нея. Над всички изплува една натрапчива мисъл: „Той е дошъл да ме намери. Аз го изоставих, а той е дошъл да ме намери.“

— Алекс?

— Пусни ме да вляза, Елиса.

СЕДМА ГЛАВА

— Сигурно си сърдит — чу гласа си Елиса малко по-късно. Мислеше, че е подготвена за почти всичко, но изражението на Алекс, когато му отвори вратата, я изненада.

— Сърдит? — повтори Алекс със смях. — Това е много слаба дума.

Той влезе в апартамента ѝ, без да чака покана и мина бързо покрай нея. Усецаше, че в това си настроение трябва да стои по-далеч.

Филип се бе опитал да го убеди да не идва, или поне да му разреши да го придружи, но Алекс бе отхвърлил предложението му без никакви угризения. Прекалено дълго бе чакал този момент, когато ще може да се изправи лице в лице с Елиса и нямаше намерение да го отлага повече. Освен това не му трябваше свидетел.

Бе дошъл мигът на истината. Тази истина засягаше само двама.

Не, поправи се той мрачно. Трима — него, Елиса и едно невинно момиченце на име Александра Доун. Неговата дъщеря.

Елиса затвори внимателно вратата и бавно тръгна след него към дневната. В стомаха ѝ се бе свил леден възел, който е всяка крачка ставаше все по-студен и по-стегнат.

Алекс стоеше с гръб към нея, пъхнал ръце в джобовете си. Тя се приближи и спря. Видя го как се напрегна, сякаш очакваше удар. Внезапно си го спомни до нея сутринта, когато се събуди в леглото му. Сънят бе изгладил чертите му, изтрил годините и смекчил суровото изражение. Тогава неочаквано ѝ се стори уязвим.

Сега също изглеждаше уязвим, но по друг начин. Приличаше на ранен тигър — разярен и готов да върне удара. Искаше ѝ се да се обърне и да избяга, но не го направи. Опита се да намери подходящите думи.

— За снощи... — започна несигурно.

Алекс рязко се извърна към нея.

— Не! По-късно ще говорим за снощи... и за тази сутрин. Първо да обсъдим това, което се случи между нас преди шест години и седем

месеца на един карибски остров с име Коразон.

— Т-ти? — едва успя да прошепне Елиса.

— Да, аз — Алекс извади ръце от джобовете си. Държеше тънък черен портфейл. Извади от него избеляла снимка. — Аз и ти.

Подаде ѝ я. Тя я взе и се вгледа в онова минало, което смяташе за безвъзвратно загубено.

Видя мъж и жена, които се гледаха влюбено в очите, сякаш знаеха тайните на вселената. Мъжът бе Александър Моран, силно загорял от слънцето и с мустаци, подчертаващи чувствените му устни. А жената бе... самата тя — поруменяла, облечена с пъстра рокля, с вплетени в косите орхидеи.

— От... Откога имаш това?

Алекс взе обратно снимката и я прибра, без да откъсва очи от Елиса. Тя бе преbledняла като платно. Устните ѝ трепереха.

— От деня, в който ти изчезна от Коразон.

— От деня...

Тя отклони поглед. В главата ѝ се блъскаха хиляди мисли. Той е знаел! Алекс е знаел и не ѝ е казал нито дума!

— Знаел си! — промълви ужасена. — През цялото време... От самото начало... си знаел. Знаел си коя съм. Знаел си какво сме преживели заедно... — тръсна глава. — Господи, знаел си и нищо не си ми казал!

Последното нещо на света, което очакваше, бе обвинение. Според него обиденият трябваше да е той. Може и да осъзнаваше, че не е много прав, но това не го интересуваше. Тя го бе изоставила — два пъти!

— И какво трябваше да ти кажа? „Здрасти, помниш ли ме? Преди няколко години се позабавлявахме с теб. Аз съм мъжът, който...“ — той завърши изречението с твърде нецензурна дума.

Елиса отметна глава, сякаш я бе ударил през лицето. Само е няколко думи Алекс потвърди най-лошите ѝ подозрения за това, което е позволила да се случи на Коразон.

— Как можа? — извика сломена тя.

— А ти? Как можа да си отидеш така, след преживяното снощи — изръмжа той.

Внезапният преход от миналото към настоящето я зашемети съвсем. Усети как цялата се изчервява.

— След... преживяното снощи?

— Да, след преживяното снощи! — Алекс я хвана за раменете.
— Ние двамата. Заедно. Голи. Полудели от страст — разтърси я. — Или и за това имаш амнезия?

— Амнезия? Откъде знаеш?

— Наредих да направят разследване за теб — отсече той.

— К-какво си направил?! — гласът ѝ заглъхна. Тя притихна и впи разширените си от ужас очи в него.

— Когато научих за Санди и ми мина през ума, че може да е моя дъщеря, наредих да направят разследване — обясни Алекс, без да си направи труда да добави, че повече от шест години търси жената, която познава само като Доун. След това с няколко думи ѝ предаде получената от Филип информация.

Елиса простена:

— Пусни ме!

— Не!

— Пусни ме! — успя да се отскубне и задъхана отстъпи крачка назад. От години я преследваше един сън. Сега, когато сънят се сбъдна, той се оказа кошмар.

— Елиса...

— Не ме докосвай! — вдигна ръце и се дръпна назад. — Аз... Не знам какво се случи снощи... Не знам защо...

— Не знаеш защо се люби с мен? — прекъсна я Алекс с треперещ от гняв глас. — Не знаеш защо ме пое така дълбоко в себе си, та ми се струваше, че ще умра? Не знаеш защо се хвърли в прегръдките ми, защо викаше името ми...

— Престани!

— Защо? Ти казваш, че не знаеш какво се е случило снощи. Опитвам се да ти припомня. Ще ти кажа също какво се случи на остров Коразон.

— Не искам да те слушам! — изпищя Елиса.

Възцари се продължителна и напрегната тишина. Препъвайки се, младата жена едва се довлече до канапето, хвърли се на него и скри лицето си с ръце.

Алекс не помръдна. Изобщо не беше сигурен, че би могъл.

Най-после Елиса вдигна глава и го погледна. Все още бе много бледа и трепереше, но в очите ѝ се четеше решителност.

— Какво искаш, Алекс?

Той затаи дъх. Същото го бе попитал и Филип преди не повече от час. Отговори по същия начин, по който бе отговорил и на приятеля си:

— Искам това, което ми принадлежи. Но ще се задоволя с още две седмици от живота ти.

— К-какво? — заекна Елиса. Сърцето ѝ се преобърна.

— Вие със Санди ще дойдете на остров Коразон — заяви той. Не предлагаше идея, а съобщаваше готово решение. — Там имам къща. Две седмици ще бъдат достатъчни, за да започна да опознавам дъщеря си. И може би, само може би, ще ти бъдат достатъчни, за да си спомниш какво се е случило между нас.

— Не! — поклати яростно глава Елиса.

— Да!

— Не мога.

— Ще го направиш.

— Моля те... — гласът ѝ заглъхна, когато забеляза, че изражението на мъжа стана студено и сурово. — А-алекс?

— Със Санди ще дойдете на остров Коразон — повтори той. — Ще живеете с мен, в моята къща. Ако не се съгласиш, ще те съдя за родителските права върху дъщеря си.

Шест дни по-късно Елиса седеше в една от залите на летище „Кенеди“ и чакаше самолета, с който щеше да стигне до остров Коразон. Ники Спеърс се бе отпуснала в един фотьойл отдясно, хапваше фъстъци и отпиваше от коктейла си. Малко по-нататък на една масичка Санди се тъпчеше с бисквити и сок, погълната от новата си книжка за оцветяване.

Елиса подръпна нервно дръжката на чантата си. Вътре имаше два билета първа класа на името на Александър Моран. Бяха ѝ доставени в „Карадайн и съдружници“ в деня, след като Алекс постави ултиматума си и тя отстъпи.

Погледна часовника си. Оставаха четирийсет и четири минути — три минути по-малко от последния път, когато го бе погледнала. Четирийсет и четири... Не знаеше дали бърза да отлетят, или ѝ се иска безкрайно да се влачат.

Ники изломоти нещо с пълна уста.

— Какво има? — стресна се Елиса.

Ники сдъвка фъстъците, преглътна ги е част от коктейла си и произнесе вече по-ясно:

— Лис, моля те, не си длъжна да правиш това.

Елиса погледна към дъщеря си. Санди съсредоточено рисуваше със син молив, присвила очи и изплезила езиче.

— Длъжна съм, Ники. Трябва.

— Не трябва — настоя приятелката ѝ. Както никога бе изоставила любимия си черен цвят и бе облечена с оранжева блуза, която за съжаление подчертаваше мрачното и изражение.

— Ники...

— Можеш да наемеш адвокат. Можеш да се бориш с него!

Елиса поклати глава. През последните пет дни бяха обсъждали този въпрос поне десет пъти.

— Точно това се опитвам да избегна — обясни тя търпеливо. — Без адвокати. Никакви борби. Не искам да нараня Санди.

— А не мислиш ли, че това... Това пътуване ще я нарани?

Елиса хвърли още един поглед към Санди. Тя вече бе свършила със синия молив и сега оцветяваше със зеления, като от време на време спираше, за да пийне от ябълковия сок.

— Не — отговори твърдо.

— Ами Алекс Моран?

— Той няма да я нарани.

— Сигурна ли си? Когато ми разказа как се е държал...

— Да, сигурна съм.

Говореше истината. Едно от малкото неща, в които бе сигурна в момента, бе, че Алекс Моран няма да нарани дъщеря си. Майката — може би, но дъщерята — никога. Ако имаше и най-малко съмнение, би грабнала Санди и би избягала нанякъде.

Настъпи кратко мълчание, в което Елиса отново погледна часовника си. Ники забарабани с яркочервените си нокти по облегалката на фотъйла.

— Абсолютно сигурна ли си, че Алекс Моран е бащата на Санди?

— Да — Елиса поруменя.

— А не може ли да е от... Как му беше името? Блейн? Дейн?

— Лейн. Не, не може. Времето не съвпада. Освен това... — преглътна мъчително. — Лейн винаги вземаше предпазни мерки.

— А не може ли да е от някой друг? Искам да кажа, нали имаш празнина в паметта си...

— Ники! — не можа да се въздържа Елиса и тревожно погледна през рамо към дъщеря си. Въздъхна с облекчение — детето бе напълно заето с крема между две бисквити.

— Добре, добре, извинявай. Просто цялото това положение с толкова... толкова...

— Да, знам — усмихна се Елиса тъжно.

Ники въздъхна тежко.

— Трябваше да ми кажеш по-рано.

— Не можех.

— Толкова години си таила това в себе си без никаква помощ! Винаги съм те мислила за смела...

— Аз? Смела?!

— Да — закима енергично приятелката ѝ. — Справяш се сама с всичко. Работиш. Сама отглеждаш Санди. Смятам, че самотните майки трябва да получават медали за храброст.

Елиса бе трогната, но не бе много склонна да приеме възхищението на Ники. Много добре си спомняше колко пъти силата и смелостта ѝ бяха изневерявали.

— Не бях много смела, когато говори с мен в неделя — отбеляза печално.

— За Бога! Та аз ти се обадох — колко — петнайсетина минути след като Александър Моран си е тръгнал. Току-що беше получила такъв удар!

— Радвам се, че дойде.

— Нямахме начин да те оставя така. Само ми се иска да можех да направя нещо.

— Ти слушаше.

— Искаш да кажеш, че като идиот седях със зяпнала уста, докато ти ми разказваше най-невероятната история, която съм чувала през живота си.

— Искам да кажа, че ти слушаше — повтори Елиса, спомняйки си как най-накрая бе разкрила истината пред приятелката си. — И това

ми помогна. Наистина ми помогна. Това, че сега си тук, също ми помага. Повярвай ми.

Отново замълчаха. Елиса използва паузата, за да погледне към Санди. Момиченцето се бе заело отново с оцветяването.

Потисна поредната въздишка. Много усилия бе положила, за да скрие състоянието си от детето. Засега изглежда успяваше.

Санди бе приела новината за предстоящото им пътуване с неочакван възторг. Единствените ѝ тревоги бяха, че самолетът им може да бъде отвлечен от пирати и че около острова може да има акули. Колкото до новината, че ще живеят при „господин Моран“... Имаше само един начин да се опише реакцията ѝ. Санди се държеше така, сякаш да прекара ваканцията с Александър Моран бе най-естественото нещо на света. Голямото ѝ разочарование беше, че е заминал преди тях и няма да пътуват заедно. Господин Моран, както довери Санди на майка си, може да разбие всички въздушни пирати. Можеше да се справи и с акулите, само да поиска.

— Лис?

— Да?

— Какво мислиш, че ще стане, когато стигнеш на острова?

Елиса се замисли и отговори чистосърдечно:

— Не знам. Но каквото и да е, искам да го приема. Трябва.

— Ами ако има буря?

Елиса усети как бузите ѝ пламват. Бе разказала на приятелката си за сънищата. Колкото и да е странно, точно това потресе Ники повече от всичко останало.

— Ако има буря, няма да спя.

— В събота също не спеше.

— Не спях — съгласи се Елиса.

— Но въпреки това... — Ники замълча с несвойствена за нея деликатност.

— Не знам какво стана в събота. Искам да кажа, знам... Помня... Помня какво направих. Помня какво направи Алекс.

— Той не те ли насили?

— Не! — погледна я Елиса искрено изненадана. — Господи, не — гласът ѝ трепна от завладелите я спомени. — Аз... аз исках...

— Извинете ме — прекъсна ги мъжки глас. — Вие ли сте Елиса Колинс? — пред нея стоеше свършено непознат мъж, среден на ръст,

с тъмноруса коса и сиво-сини очи, облечен в добре скроен и елегантен, костюм. Въпреки долавящото се в поведението му леко смущение, той излъчваше спокойствие и съчувствие.

Тя погледна бързо към дъщеря си. Санди показваше гордо картинката си на една сервитьорка. Елиса отново насочи вниманието си към непознатия.

— Да, аз съм.

— Аз съм Филип Ласитър — представи се мъжът с усмивка, която очевидно целеше да внесе успокоение.

Елиса замръзна:

— Адвокатът на Алекс?

— Адвокатът? — повтори Ники и се поизправи.

За миг Филип отмести очи към нея, след което отново погледна Елиса.

— Вие знаете кой съм аз?

Тя кимна. В главата ѝ се въртяха десетина обяснения за присъствието му тук и нито едно не ѝ харесваше.

— Какво точно правите тук? — попита Ники с тон, който трябваше ясно да покаже, че Филип Ласитър е толкова добре дошъл тук, колкото би бил един гол охлюв в салатата.

Елиса видя как погледът на мъжа отново прескочи между двете и разбра, че той се опитва да разгадае връзката между тях. При други обстоятелства би се развеселила от очевидното му объркване. Знаеше, че двете с Ники се струваха на хората твърде различни, за да бъдат приятелки.

— Господин Ласитър, това е моята приятелка Никол Спеърс — представи я Елиса. — Тя ни изпраца. Ники, това е Филип Ласитър, адвокат на Алекс Моран и негов най-добър приятел.

Филип явно остана изненадан от последното уточнение. След миг протегна ръка на Ники:

— Приятно ми е, госпожо Спеърс.

Ники скръсти ръце.

— На мен пък, господин Ласитър, честно казано, никак не ми е приятно. А на Елиса, която най-случайно е моята най-добра приятелка, сигурно ѝ е още по-неприятно.

Филип бавно отпусна ръка.

— Разбирам.

— Така ли? — озъби се Ники.

Елиса я потупа по рамото. Въпреки първоначалната си уплаха, вече усещаше, че този човек заслужава доверието ѝ.

— Защо сте тук, господин Ласитър? — попита тя.

Филип като че ли не можеше да откъсне очи от Ники.

— Ами... — започна той смутено, като най-последно отмести поглед към Елиса. — Тъй като... Алекс замина преди вас на Коразон, той ме помоли да бъда на летището и...

— И да се уверите, че Елиса и Санди наистина се качват на самолета? — подсказа Ники заядливо. — Но това ви прави... Какво? Съучастник в отвличане.

— Ники...

— Всъщност, госпожо Спеърс — намеси се Филип, — това ме прави човек, който е поставен в крайно неудобно положение — погледна Елиса и заяви: — Алекс искаше да се увери, че всичко ще мине гладко с вас и със... Санди.

— Много мило, господин Ласитър — отвърна Елиса, чудейки се защо адвокатът се поколеба, преди да произнесе името на дъщеря ѝ. — Благодаря.

Ники изсумтя.

— Няма защо — отговори Филип спокойно. — Както вече ви казах, аз съм поставен в изключително неприятно положение. Има нещо, което много бих искал да знаете. Аз определено не одобрявам поведението на Алекс в създалата се ситуация.

— Сигурна съм, че всички адвокати говорят така, когато клиентите им изнудват хората — изстреля злобно Ники.

— Ники, моля те.

— Не одобрявам това, което той прави, не само защото съм юрист, а и защото съм му приятел — поясни Филип. — Но го разбирам. Или поне така мисля.

Елиса се наведе напред.

— Господин Ласитър...

— Ще имате ли нещо против, ако седна? — прекъсна я той и нервно прекара пръсти през гладко сресаната си коса.

— Не, разбира се — отговори Елиса, без да обръща внимание на протестите на Ники.

— Благодаря — Филип седна сковано. Отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори. Очевидно бе развълнуван.

— Господин Ласитър? — подкани го Елиса.

Той въздъхна и срещна погледа ѝ.

— Вижте, не знам какво се е случило между вас с Алекс миналата неделя. Той буквално щеше да ме събори на излизане от асансьора в блока си. Предполагам, че... ви е търсел. Не искаше да се спре. Единствената причина да ме изслуша беше, че му казах за сведенията от разследването, което бе поръчал за вас — замълча и повдигна вежди в ням въпрос.

— Знам за това — потвърди Елиса малко смутена.

— Разбирам — кимна Филип и се покашля. — След като му казах какво са научили, той тръгна към вашето жилище. Както споменах, нямам представа какво се е случило. Но знам, че Алекс беше доста разстроен. Затова мисля, че е направил или казал нещо, за което сега съжалява. Въпросът е, че след като го е направил или казал, вече не знае как да се откаже от него — размаха неуверено ръце: — Госпожо Колинс, разбирам, че тази ситуация е ужасно трудна за вас. Но Алекс... Е, Алекс много дълго страда.

— О, я не ме размивайте! — избухна Ники. — Имате ни представа какво е преживяла Елиса? Събудила се е в един болнична стая без никакъв спомен за цели две седмици от собствения си живот. Месец по-късно е разбрала, че е бременна. А е била съвсем сама, господин Ласитър! Повече от шест години и половина не е чула нито дума от вашия клиент и както разбирам, приятел. Дори само заради това Александър Моран заслужава...

— Боже мой! — прекъсна я Филип потресен. — Вие не знаете!

— Какво не знам? — озадачено попита Елиса.

— Той не ви е казал — продължи Филип, сякаш не беше я чул и удари по стола си. — Алекс не ви е казал!

— Какво не ми е казал?

Филип примига и се втренчи в нея. Когато заговори, тонът му бе натезал от едва сдържаните чувства.

— Госпожо Колинс, Алекс се опитваше да ви открие от момента, в който се завърна от остров Коразон. Повече от шест години и половина наемаше детективи, които ви търсеха — хвърли бърз поглед

към Ники. — А ако се съмнявате в думите ми, мога да ви представя ежемесечните отчети на детективската агенция.

Елиса притисна ръце към сърцето си. Зави й се свят.

— Не ще да е била много добра агенция — чу тя някак отдалеч гласа на Ники. Бученето на кръвта в главата й заглушаваше всичко останало. — Колко жени на име Елиса Колинс има в Чикаго?

— Алекс не познаваше никаква Елиса Колинс от Чикаго — отговори Филип. — Жената, която срещнал на Коразон, му казала, че името й е Доун. Това бе всичко, което знаеше за нея.

ОСМА ГЛАВА

Когато двумоторният самолет се появи в безоблачното небе над остров Коразон, слънцето вече залязваше. Самолетът закъсняваше с почти половин час. Според островните стандарти това означаваше, че пристига навреме. Алекс бе дошъл доста по-рано, защото полетите до Коразон и обратно избързваха толкова често, колкото и закъсняваха, а той искаше да е там, когато Елиса и Санди пристигнат.

Преди няколко часа бе научил от Филип какво е станало на летище „Кенеди“. Преди този разговор Алекс бе сигурен, че след откритието за амнезията на Елиса и факта за неговото бащинство нищо не може да го разстрои или ядоса. Но разказът на приятеля му показва, че е грешил.

Облегна се на очукания си джип, затвори очи и си припомни разговора.

— Какво казваш, че е мислила?

— Чу ме още първия път — прозвуча гласът на Филип, ясен въпреки пращането по линията. — Господи, какво е трябвало да мисли? Събудила се е в болницата с амнезия. Нямала спомен за две седмици от живота си. Един месец по-късно е открила, че ще има дете. Нямала е представа кой е бащата, нито как е забременяла. Междувременно никой не се е опитал да се свърже с нея...

— Затова е стигнала до извода, че е бременна след някаква лекомислена авантюра с непознат, който вече не се интересува от нея.

— Да. Аз поне останах с такова впечатление.

Тогава Алекс си припомни фразата, която бе изрекъл пред Елиса в апартамента си преди по-малко от седмица, вулгарните думи, с които бе описал случилото се между тях на остров Коразон. Спомни си и ужаса в очите ѝ. Не искаше да каже това! Не трябваше! Боже мили, това, което бе преживял на Коразон, в никакъв случай не бе вулгарно. Но тогава нямаше значение. Елиса го бе засегнала и той трябваше да отвърне на обидата. Никога обаче не бе допускарал, че тя наистина мисли така.

— О, Филип... — простена той в слушалката.
— Може би вече всичко е наред, Алекс. Тя вече знае истината.
— Истината?
— Тя знае, че си я търсил.
— Тя знае, че не съм я намерил.
— Обясних ѝ, че ти е казала само името Доун.
— А обясни ли тя защо?
— Предполагам, че това е едно от нещата, които не може да си спомни.
— Значи не знае истината.
— Поне знае повече, отколкото досега. По дяволите, Алекс! Защо не си ѝ казал, че си я търсил през цялото това време, откакто сте се загубили? Защо не си ѝ го казал веднага, след като я видя отново? Защо не си ѝ казал кой си?
— Защото не знаех какво да кажа.
— Е, измисли! — срязва го приятелят му.
Алекс отвори очи. Самолетът бе докоснал пистата и сега бавно се плъзгаше към него. Той пое дълбоко въздух и се отблъсна от джипа.
„Измисли какво да кажеш“.
„После измисли как да го кажеш... и кога“.
— Виждам го, мамо! — възкликна Санди, притиснала носле към прозореца на самолета. — Виждам господин Моран!
— Така ли? — попита Елиса. Пилотът вече бе изключил двигателите и останалите четирима пътници се бяха насочили към изхода.
— Аха — закима Санди и размаха ръка. — Сега и той ме вижда — съобщи тя доволно.
— Добре — Елиса разкопча колана си с добре премерени движения и посегна да помогне на дъщеря си.
— Да тръгваме! — подкани я нетърпеливо Санди с блестящи от вълнение очи.
— Един момент — наведе се да вземе пътната чанта. Доскоро уверените ѝ пръсти трепереха. Тя прехапа устни.
Бе прекарала последните шест дни в подготовка за този момент. Дори бе започнала искрено да си вярва, че е готова за него. Когато каза на Ники, че иска да приеме всичко, което я очаква на остров Коразон, говореше истината.

Но само пет минути, след като изрече тази истина, Филип Ласитър с един удар разруши всичко, на което тя се крепеше. Още бе замаяна от това, което чу от него. Струваше й се, че колкото повече научава за отношенията с Алекс, толкова по-малко разбира.

Ако можеше да си спомни какво точно се е случило между тях! Умори се от усилията да сглоби от чужди разкази тези две най-важни седмици в живота си. Трябваше да разбере какво е станало на остров Коразон. Трябваше да го открие... но сама. Трябваше да направи толкова много неща.

— Мамо! Господин Моран ни чака!

Първо трябваше да слезе от самолета и отново да се изправи лице в лице с Александър Моран.

Моя, помисли Алекс, когато Санди се появи на вратата на самолета. Но не можеше да го изрече на глас. Поне не още. А може би и никога.

Също моя, помисли той още по-яростно, когато миг по-късно зад момиченцето изникна Елиса. Но сега и това не можете да каже. Не и след нещата, които вече бе казал и направил.

Детето се усмихваше и му махаше. Майка му — не. Алекс тръгна към тях. Помаха с ръка, но без да се усмихне.

— Здравсти, господин Моран — извика Санди и се втурна по стълбите на самолета.

— Здравей, Санди — отговори той. Здравей, Александра Доун, добави наум.

Когато говориха по телефона, Филип се кълнеше, че е открил очевидна прилика между него и дъщеря му. Но сега, колкото и да се стараеше, Алекс не видя нищо общо помежду им, освен може би тена. Когато обаче отмести поглед от Санди към Елиса, веднага съзря удивителната прилика между тях. В Санди личеше детето, което някога е била Елиса, в Елиса — жената, в която един ден щеше да се превърне Санди.

Момиченцето тичаше по пистата към него. Алекс импулсивно го вдигна на ръце и бе възнаграден с бърза прегръдка. После Санди в скоропоговорка му зараказва за „големия“ самолет, който ги докарал от Ню Йорк до Флорида и за „самолета бебе“, с който долетели до остров Коразон. Но той почти не я слушаше. Цялото му внимание бе приковано в мисълта, че за пръв път е прегърнал дъщеря си.

Колко си приличат, помисли Елиса с горчивина, докато вървеше към своето дете и неговия баща. Как досега не бе забелязала очевидното? Въпросът не бе само в тена, нито само в чертите. По един и същи начин навеждаха глава, по един и същи начин говореха... Господи, дори усмивките им бяха еднакви!

Изпита внезапно желание да изскубне Санди от Алекс и да я притисне силно към себе си. Досега никога и с никого не бе делила своето момиченце. Бе го носила в себе си — сама. Бе го отглеждала — сама. Санди бе нейна дъщеря! Само нейна!

Но беше дъщеря и на Алекс. Това бе нещо, което Елиса вече не можеше да отрече. Александър Моран бе бащата на Санди.

Това бе мъжът, който повече от шест години и половина бе издирвал една жена на име Доун. Как ли се чувстваше сега, когато търсенето бе приключило? Да, бе намерил и дъщеря, за чието съществуване не подозираше и която очевидно бе готов да приеме и прегърне. Но основната цел на търсенето не бе постигната. Не намери Доун. Вместо това намери нея, Елиса Колинс.

Тя — Елиса Колинс — не бе любовницата, която е срещнал на Коразон. Разбираше това. Нямахше съмнение, че и той го разбира. Тя не беше усмихнатата чувствена млада жена от старата снимка, която бе пазил толкова време.

— Здравей, Елиса — каза Алекс тихо, загледан в играта на чувствата по лицето ѝ. Негодувание. Тревога. Обида. Тъга. Виждаше ги всичките и знаеше, че той е причината за тях.

— Здравей, Алекс — отвърна Елиса. Издържа на погледа му няколко секунди и отмести очи.

Това е остров Коразон, каза си тя. Аз съм била тук. Трябва да има нещо познато — гледка, миризма, звук. Поне нещичко!

Алекс видя как тя се намръщи и стисна устни. Усети как търси... напруга се... И разбра какво се опитва да направи.

— Това летище е ново — отбеляза той някак между другото и остави Санди на земята. Момиченцето хвана майка си за ръка.

Елиса го погледна, изненадана от съчувствието в тъмните му очи.

— Искаш да кажеш, че го е нямало, когато... — поколеба се и хвърли тревожен поглед към Санди.

— Да — отговори той бързо. — Нямахше го.

— Предполагам, че островът се е променил през последните години. Доста.

Четири часа по-късно Елиса излезе на терасата на луксозната вила, неин дом за следващите две седмици. Току-що бе сложила дъщеря си да спи в красива стая с изглед към сребристия пясъчен плаж и огряното от лунна светлина море.

— Всичко наред ли е? — попита Алекс. Бе се облегнал на парапета и поне от половин час си играеше с едно палмово листо.

— Съвсем наред е — отговори тя, отмести поглед и вдъхна дълбоко. Вечерният въздух бе изпълнен с аромат на цветя.

— Дълго се забави.

— Дълго приспивах Санди — това беше истина, но не цялата. Не си призна, че тази вечер бе много по-снизходителна към хитруванията на дъщеря си в опитите ѝ да си легне по-късно.

— Много е превъзбудена, така ли?

— Нещо такова — тя застана до него, опря ръце на парапета и се загледа в морето. Трябва ли да познавам това място, запита се тя. Тук ли...

Алекс забеляза същия трепет върху лицето ѝ, както на летището. Испита угризения. Когато преди шест дни ѝ каза, че връщането на Коразон може да възстанови паметта ѝ, не си даде сметка какво мъчение ще бъде това за нея. Опита да види всичко през нейните очи, да си представи какво би било да отиде на място, на което знае, че е бил, че то е имало съдбовна роля в живота му, а да не може да си спомни нищо. Чувството, което испита, не беше приятно.

— Никога не си била точно тук, Елиса — каза тихо.

— Не съм ли била? — обърна се тя към него, учудена от способността му да разгадава мислите ѝ.

— Не. Купих тази къща преди около пет години.

Елиса отново зарея поглед към морето, обзела едновременно от облекчение и съжаление. Лесно ѝ беше да си обясни облекчението. Колкото и да се опитваше да разбере какво се е случило на Коразон, нещо в нея се съпротивляваше да следва точно стъпките на Доун. Тя не беше Доун!

Причината за съжалението бе по-сложна. Вилата ѝ хареса в мига, в който я видя. Обградена от палми и смокини, потънала в цветя, елегантната бяла постройка създаваше някакво особено чувство за топлина. Нямаше да е вярно да каже, че се чувства като у дома си, но във всеки случай се чувстваше добре. Ако е била тук и по-рано, това би обяснило защо мястото ѝ хареса. Но изглежда всичко бе свързано само с настоящето — не с миналото.

Вдъхна аромата на цветята. Олеандър. Жасмин. И орхидеи. Красиви нежни розови орхидеи. По пътя от летището ги бе забелязала по целия остров. Явно не беше случайно, че Алекс ѝ изпрати точно орхидеи още на следващия ден, след като се бяха срещнали отново.

Някъде... Някога...

Той е знаел. От самото начало е знаел. И не ѝ е казал нито дума.

— Защо не ми каза, Алекс? — попита тя рязко и се обърна да го погледне.

— Какво да ти кажа?

— Каквото и да е... Всичко. Защо не ми каза кой си? Още първия ден в „Моранко“. Защо не каза нищо?

Сега бе ред на Алекс да зарее поглед към морето.

— Филип ме попита същото днес следобед.

— Говорил си с Филип?

— Да.

— Тогава знаеш какво съм научила от него.

— И какво е научил той от теб.

Минаха няколко секунди.

— Защо, Алекс? — повтори Елиса. — Моля те. Кажи ми защо. Кажи ми истината.

Той обърна очи към нея. Измисли какво ще ѝ кажеш, бе си заповядал днес. После измисли как да го кажеш... и кога.

— Най-вече от гордост — призна след малко.

— Гордост? — изненада се тя.

Алекс кимна. Трябваше му още време, за да подреди мисиите си и да каже каквото трябва и както трябва. Когато заговори, гласът му бе много равен и спокоен.

— Представи си един мъж, който е преживял десет дни с едни изключителна жена и след това я е загубил. Представи си как следващите шест години и половина е търсил. Той не знае какво е

станало с нея. Не знае къде е. С кого е. Господи, не знае дори дали е жива или мъртва! Но се надява. И се моли. Той печели много пари и вдига шум около себе си, така че ако и тя го търси, лесно ще го открие. Всяка сутрин се събужда с надежда. Всяка вечер си ляга разочарован. И тогава, един следобед, той влиза в някаква заседателна зала и... Тя е там. Жената, която толкова време е търсил. В първия момент е уплашен, мисли, че полудява. После страхът му преминава и той приема, че жената е истинска. Намерил я е! За няколко секунди е отново в рая. Но след това разбира, че жената — неговата жена — го гледа, както се гледа непознат. Сякаш никога не са били заедно. Тя му се усмихва — същата усмивка, която помни. Сладка и малко срамежлива. От нея сърцето му спира. Тя му подава ръка. После му казва нещо. Нещо любезно, нещо безлично — Алекс замълча и сви юмруци. — С други думи, тази изключителна жена се държи с него по същия начин, както би се държала и с още Бог знае колко мъже. И това го обижда. Накърнена е гордостта му, мъжкото му самочувствие. Както и да го наречеш.

Елиса не откъсваше поглед от него, потресена от думите му. Макар и вече да имаше някаква представа за дълбочината на чувствата му, добита от разказа на Филип, не бе подготвена за това, което току-що бе чула.

— О, Алекс — прошепна тя и потрепери, — аз не знаех. Не разбирах... Аз само...

— Ти не си виновна — прекъсна я той. — Няма виновен — отново настъпи тишина. Алекс се обърна към морето.

Елиса продължи да го наблюдава мълчаливо. Внезапно ѝ се прииска да се доближи до него и да го прегърне, да усети ръцете му около себе си. Толкова много болка си бяха причинили един на друг — и съзнателно, и несъзнателно. Сигурно биха могли...

— Недей! — предупреди я Алекс.

Елиса замръзна. Чак сега забеляза, че вече е направила първата крачка към него.

— Не искам съжаление — гласът му беше леденостуден.

Тя поклати глава.

— Аз не исках...

— Искаше! Ти съжали, че си ме обидила. Недей. Накърнената ми гордост е само една от причините да не ти кажа нищо. Другата

причина беше, че не вярвах напълно да си ме забравила. Предполагам, че това е също въпрос на гордост. Често казано, мислех, че се преструваш.

Трябваша й няколко секунди, за да разбере какво точно й казва. Преглътна мъчително.

— Какво те накара да мислиш така?

— Начинът, по който откликна.

Елиса се изчерви.

— Искаш да кажеш... Когато ме целуна?

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и сякаш свалиха леката ѝ рокля. Тя пристъпи от крак на крак, спомняйки си какво изпита, когато ръцете им се докоснаха за пръв път. Изгаряне.

— Още преди това — каза той.

— Все пак не разбирам защо според теб е трябвало да се преструвам, ако съм те познала.

— Ти каза, че си вдовица.

— Да — съгласи се тя. — Но защо...

— Преди да науча истината, мислех, че може да си била омъжена, когато сме били заедно на Коразон — прекъсна я той с унищожителна откровеност. Знаеше, че има и друг начин да обясни, но искаше Елиса да разбере, че колкото объркани и мъчителни да са били чувствата му, няма нужда да бъде утешаван. — Мислех си, че може да си изневерила на мъжа си с мен, и то докато си била бременна от него. Мислех също, че е възможно да си забременяла от мен, но да си успяла да го убедиш, че детето е негово. Всяка от двете възможности би обяснила защо предпочиташ да се преструваш, че не ме познаваш.

Думите му ѝ подействаха като студен душ.

— Ти... Ти си вярвал...

— А в какво си вярвала ти? — възрази той остро, но изведнъж изпита същия срам, както и когато говори с Филип. Насили се да продължи: — Видях изражението ти преди една седмица, когато си позволих да нарека случилото се между нас „забавление“. Ти беше готова да го приемеш. Не отричай!

Думата, която бе употребил тогава, отекна в съзнанието ѝ. Не, помисли си с болка. Не можеше да отрече. Бе готова да приеме, че той казва истината. От това, което знаеше и чувстваше тогава, бе готова да повярва на грозната картина, която ѝ бе нарисувал.

— Имах причини — оправда се тя.

— Е, аз също.

Елиса пребледня и направи крачка назад.

— Така ли?

Алекс веднага разбра реакцията ѝ. Тя си мислеше, че той потвърждава думите, които ѝ каза преди седмица. Господи, искаше да ѝ обясни, че има причини да вярва в това, в което вярва!

— Не — отговори бързо. — Разбира се, че не. Нямах причини да кажа това.

— Защо тогава го каза?

— Бях ядосан.

— Защото... си бях тръгнала? — дали някога щеше да успее да му каже, че когато той дойде в апартамента ѝ, тя възнамеряваше да се върне обратно при него? И дали той щеше да ѝ повярва?

— Защото си тръгна и ме изостави, вече за втори път.

— За втори път?!

Алекс кимна. Щом бе стигнал дотук, трябваше да продължи.

— За първи път ме изостави на Коразон. След урагана.

От изненада Елиса загуби дар слово. За миг терасата сякаш се разлиля под нея. Вкопчи се в парапета.

— К-какво? Как си могъл да помислиш... Боже мой, та ти вече знаеше какво се е случило с мен! Знаеше го по-добре от мен!

— Не съм очаквал да приемеш това за разумно. Та аз самият не смятам, че е разумно! Но ти каза, че искаш истината. А истината е, че повече от шест години и половина едно гласче ми напомняше как ти обеща да ме чакаш, а не ме дочака. И когато се събудих и отново те нямаше...

— Усещането, че вече си го преживял — обади се Елиса. Първоначалният ѝ гняв бе преминал. На негово място дойде чувството, че някой е сложил няколко парчета от мозайката на спомена по местата им. За съжаление картината, която се очертаваше, не бе тази, която искаше да види.

Алекс се изненада. Очакваше Елиса да не приеме неговите несвързани обяснения. И би имала право. Но в очите ѝ прочете разбиране.

— Нещо такова — съгласи се той предпазливо.

— А след като научи истината? След като Филип ти каза какво са открили детективите?

— Нали беше там — отговори той мрачно. — Видя. Чу.

Елиса отново обърна очи към морето, но не го виждаше. В това, което Алекс бе признал, имаше своеобразна логика. Баща му ги напуснал, когато Алекс е бил още бебе. Майка му умряла, когато е бил момче. Това го е направило така чувствителен.

Тя знаеше от собствен горчив опит какъв гняв може да събуди една загуба. Години ѝ трябваха, за да осъзнае колко гняв таи в себе си след загубата на баща си — още повече, за да разбере, че голяма част от този гняв е насочена към него.

Алекс имаше право да се сърди, че онази сутрин се бе измъкнала от апартамента му. Трябваше да намери смелост и да му обясни това, което за нея бе само проява на страх.

А колкото до обстоятелствата, разделили ги за шест години и половина... Не, поправи се тя. Обстоятелствата, разделили Алекс и Доун. Затова бе сърдит той — заради откритието, че са му откраднали първите шест години от живота на дъщеря му. Затова тя — Елиса Колинс — бе станала обект на гнева му.

Алекс непрекъснато казваше „ти“. Но Елиса знаеше, че той говори на Доун. В края на краищата, с Доун се бе запознал тук, на Коразон. Доун е очаквал да види, когато се е събудил преди една седмица, защото тази, с която се люби тогава, бе Доун.

— Елиса?

Тя се обърна и го погледна.

— Тук съм.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Шшшт — тихият звук и чувството, че някой я гледа, събудиха Елиса от дълбок сън на следващата утрин. Едно малко пръстче я докосна по рамото. — Мамо, наспа ли се вече?

Усети топъл дъх по бузата си и напълно се разбуди. Луничавото лице на Санди бе само на педя от нейното. Блестящата кестенява коса на момиченцето бе сплетена несръчно — дясната плитка бе забележимо по-тънка от лявата, а пътят помежду им определено бе крив.

Елиса се обърна. Погледът ѝ пробяга по стаята, която ѝ се стори някак позната — бели стени, мебели от ракета и дърво, големи прозорци, закрити от развяващи се от вятъра бели пердета.

— Санди? — попита тя несигурно.

— Здравсти, мамо — рече весело Санди, изправи се и плитчиците ѝ подскочиха. — Знаех си, че е време да се събудиш. Господин Моран каза, че е рано, но аз си знаех, че си се наспала.

Думите „господин Моран“ отвяха последните остатъци от съня. Нахлуха спомените от предишната вечер — какво ѝ бе казал Алекс. Какво бе отговорила тя. Как след това се въртя с часове в леглото... толкова самотна.

— Санди... — започна Елиса и се изправи на лакти.

Но Санди вече бе изтичала до вратата и я отваряше.

— Видя ли? — пропя тя тържествуващо към високия тъмнокос мъж, който стоеше отвън. — Нали ти казах, че мама вече трябва да се е събудила!

— Вярно е — съгласи се Александър Моран и възнагради момиченцето с усмивка и намигване.

Елиса седна, като се опитваше да запази и равновесие, и достойнството си. Притисна завивките към гърдите си и с другата ръка отметна косата от лицето си. Сърцето ѝ прескочи. Прикова поглед към мъжа, който държеше ключа към нейното минало. А много вероятно и към нейното бъдеще.

— Добро утро — каза тихо Алекс. Усмивката му бе угаснала.

— Добро утро — тя придърпа още повече завивките. Дори от разстояние Алекс ѝ се струваше твърде мъжествен.

— Влез, господин Моран, влез — замахна с две ръце Санди и изтича към майка си. — Носим ти закуската в леглото.

Елиса знаеше, че няма как да откаже, без да угаси искрите в очите на дъщеря си. Затова не помръдна, докато Алекс приближи и остави таблата в скута ѝ. Мускулестото му рамо за миг докосна нейното, чистият му мъжки аромат изпълни ноздрите ѝ. Тя потрепери и без да усети, изпусна завивката. Видя как очите му се разшириха. Той се изправи, отстъпи крачка назад и сви юмруци. Елиса погледна надолу и се изчерви — презрамката бе паднала, нощницата ѝ се бе смъкнала надолу и гърдите ѝ бяха открити. Бързо оправи дрехата. Щеше отново да се завие, но Санди избра точно този момент, за да се покатери на леглото и затисна чаршафите под себе си.

— Какво ще кажеш, мамо? — попита момиченцето и се намести по-удобно.

— Какво да кажа? — премигна тя объркано и погледна към таблата. Свежи цветя, плодове, кифлички, кафе. Много изкусително. За съжаление, едва ли можеше да преглътне нещо, докато Алекс бе в стаята.

— Какво ще кажеш на господин Моран, задето ти донесе закуската? — подсказа ѝ Санди с леко неодобрение в гласа.

— Наистина не знам... — Елиса изведнъж замълча, защото усети, че дъщеря ѝ се опитва да имитира собствените ѝ възпитателни методи.

— Трябва да кажеш „благодаря“, мамо — напомни Санди безмилостно. — Винаги ме караш да го казвам. Няма значение за какво. Както трябваше да го кажа на Меган Ръсел на рождения ми ден, въпреки че ми подари най-грозната фланелка на света, пък и аз изобщо не исках тя да идва.

Елиса едва успя да потисне смеха си. Вдигна поглед към Алекс и с изненада видя, че ъгълчетата на устните му трепкат. Очите им се срещнаха и напрежението, което чувстваше допреди миг, се разсея.

— Благодаря, господин Моран — произнесе тя.

— Моля, няма защо — отговори той.

— Браво — похвали я Санди и си взе късче ананас от таблата. —
Трябва да благодариш и на мен, защото идеята беше моя.

Отново я напуши смях.

— Е, щом е така, благодаря и на теб — каза послушно.

— Дори набрах цветята — похвали се момиченцето. — Господин Моран ми каза кои какви са — това са теменужки, това олеандри, а тези розовите са орхидеи. Аз му казах, че те ми харесват най-много, защото са същите като ония, които ти подариха в Ню Йорк — погледна през рамо към Алекс: — Помниш ли? Казах ти, че си ги донесе от работата и цялата къща приличаше на градина.

— Помня — отговори Алекс.

— Всъщност — почувства се Елиса задължена да обясни — онези орхидеи ми ги подари господин Моран.

Санди го изгледа с благоговение.

— Чак отгук ли ги прати? Със самолет?

— Страх ме е, че ги изпратих от най-обикновен цветарски магазин на Пето Авеню — призна си Алекс.

На лицето на момиченцето се изписа разочарование, но след миг отново бе озарено от усмивка:

— Нищо, въпреки това бяха много хубави — взе си едно парче манго. — Мама каза ли ти тогава „благодаря“?

— Да, каза ми.

Санди кимна одобрително с пълна уста. Настъпи мълчание. Елиса си наля кафе от малката каничка, отпи от тъмната ароматна течност и се замисли за някаква по-безопасна тема за разговор. Накрая избра кривите плитки на дъщеря си.

— И това ли сама направи, миличка? — попита тя и дръпна едната от тях.

Санди, която бе свършила с мангото и сега дъвчеше една кифличка, бързо преглътна и обясни:

— Само дето господин Моран ми помогна малко.

Елиса просто не можеше да не вдигне очи към Алекс.

Той гледаше с нежност към Санди. Разбираше го. Самата тя често се бе радвала на дъщеря им е чувство на гордост.

Алекс усети погледа ѝ и смутено отмести очи.

— Май не съм голям специалист по плитките.

— Имаш нужда от малко упражнения — съгласи се Елиса.

— Мама е много добра — намеси се Санди. — Знаеш ли, че тя е имала по-дълга коса от мен? Веднъж ми показа една снимка от училище. Косата ѝ беше до кръста, като на принцеса. Много беше красива.

— Санди... — Елиса си спомни за снимката, която Алекс ѝ показа преди седмица. Там също бе с коса до кръста.

— Сигурен съм, че е била красива — каза той.

— Но и сега е красива, пали?

— Санди...

— Да — потвърди Алекс.

— Санди!

— Какво, мамо? — попита детето нетърпеливо, извъртя се към нея и сбърчи носле: — Защо ти е червено лицето?

— Мисля, че е време да дадем на майка ти малко усамотение — заяви твърдо Алекс, пристъпи към леглото и вдигна момиченцето с лекота като на мъж, свикнал да вдига камъни.

— Какво значи усамотение?

— Това е, което възрастните обичат, когато си ядат закуската в леглото.

— Аха — Санди погледна въпросително към майка си. — Искаш ли малко от него?

— Само мъничко — Елиса успя да се усмихне.

— Е, добре, вземи си малко усамотение. Ние с господин Моран ще отидем на плажа да гледаме за акули.

Следващите пет дни бяха най-неспокойните в живота на Елиса. Но въпреки това в тях имаше светлина и радост и причината за всичко бе Санди. Невинно, непринудено тя насочваше Елиса и Алекс един към друг. Колко пъти прекъсваше тягостното мълчание, колко пъти превръщаше внезапното напрежение в споделени усмивки и смях...

Но Санди имаше и смуцаващата способност да създава емоционален хаос с някоя небрежна забележка. Когато вярваше на някого, тя говореше с него за всичко и всички. А очевидно вярваше и на майка си, и на „господин Моран“, защото пред тях не оставаше нищо недоизказано. Елиса скоро откри, че единственото, което може да направи в такъв случай, е да се опита да смени темата на разговора,

а когато не успееше в това, ѝ оставаше само да се моли Алекс да не се заслуша в детското бърбене. Той обаче слушаше. Не можеше да му се сърди. Вниманието, с което обгръщаше тяхното дете, я трогваше дълбоко. Освен това съзнаваше, че по този начин той получава отговор на много от въпросите, които не можеше или не искаше да зададе на нея.

Кълбото започна да се разплита на шестия ден. След като произнесе една дълга и сложна клетва, че ще я пази от акулите, Алекс успя да убеди Санди да ѝ даде един урок по плуване. Елиса остана на плажа и се загледа как баща и дъщеря играят заедно във водата.

Всъщност вниманието ѝ бе насочено към Алекс — силен, загорял, мускулест и толкова... мъжествен. Такъв ли го бе видяла за пръв път? Знаеше, че са се срещнали на плаж като този. Когато пристигнаха, Алекс ги разведе с джипа из острова. От време на време Елиса виждаше нещо, което ѝ се струваше смътно познато, но нищо по-конкретно не успяваше да си спомни. В тези случаи обръщаше пълните си въпроси очи към Алекс. Той отговаряше на някои от тези въпроси само с леко кимване или с небрежни забележки за „другите си посещения“ на Коразон.

На другите въпроси обаче тя не му даваше възможност да отговаря, защото това би означавало да останат насаме. Но макар да знаеше, че разговорът им първата вечер бе важен и необходим, се страхуваше от нова среща на четири очи. Алекс не настояваше, въпреки че без съмнение бе разбрал, че тя се измъква. Понякога Елиса тълкуваше поведението му като зачитане на чувствата ѝ, понякога го приемаше за доказателство, че той изобщо не се интересува от нея.

Загреба шепа пясък. Не знаеше какво да прави. Не знаеше какво иска да направи той. Ако само можеше да си спомни...

— Мамо! Мамо! — мократа Санди се тръшна на кърпата до нея. — Видя ли ме? Три пъти си потопих лицето във водата! Дори си отворих очите!

— Три пъти? — повтори Елиса и с угризение осъзна, че е пропуснала да забележи постижението на дъщеря си. — Това е чудесно.

Момиченцето засия.

— Освен това плувах по гръб. Господин Моран ме държеше за всеки случай, за да не потъна.

— Обзалагам се, че след два дни ще можеш да плуваш и сама.
— Не бих се изненадал — съгласи се Алекс и коленичи до тях.
— И тогава ще ме научиш да плувам кучешката, нали?
— Ако искаш — кимна ѝ той.

В отговор Санди го възнагради с една мокра прегръдка. Алекс ѝ отвърна и за миг срещна очите на Елиса. В погледа му се четеше и болка, и гордост.

Санди клекна, наклони глава и прехапа долната си устна. Елиса с тревога почувства, че дъщеря ѝ се гласи да каже нещо опасно.

— Санди... — започна тя.

Но Санди не я слушаше. Вниманието ѝ бе приковано към мъжа, който я бе пазил от акулите и от потъване.

— Мога ли да ти викам чичо Алекс? — попита тя припряно. — Моля те. Вместо господин Моран.

Алекс се вкамени.

О, Господи! — простена наум Елиса. Господи, не! Не беше честно към него. Той пое дълбоко въздух и погали дъщеря си.

— Много съм поласкан, Санди — каза тихо. — Но мисля, че не е правилно да наричаш хората такива, каквито не са.

Санди се намръщи. Очевидно не бе сигурна дали това означава „да“, или „не“.

— На леля Ники викам леля Ники, макар че всъщност не ми е леля.

— Миличка, това е различно — намеси се тревожно Елиса.

— Защо?

— Ами защото Алекс... искам да кажа, господин Моран...

— Можеш да ме наричаш Алекс, Санди — прекъсна я рязко той.

— Просто Алекс. Ако майка ти разреши.

Очите на Санди се разшириха.

— Алекс? Както големите?

Той кимна и се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Ти си на шест години. Значи си достатъчно голяма. Но все пак майка ти трябва да даде разрешение.

— Мамо? Може ли да викам Алекс на Алекс?

Елиса преглътна неочакваните сълзи. Бе казала на Ники, че Александър Моран никога не би причинил болка на дъщеря ѝ и се

оказа права. Но досега не се бе замисляла за болката, която ще изпита той, за да не нарани чувствата на Санди.

— Да — отговори тя. — Разбира се, че може.

— Къде е Санди? — попита Алекс, когато около три часа покъсно излезе на терасата. Току-що бе приключил един дълъг разговор с Филип Ласитър. Двайсет минути го лъга през зъби, че всичко е наред.

Елиса му се усмихна.

— Реши да помогне на Луиза да приготви вечерята.

Луиза бе симпатичната възпъльничка жена от острова, която готвеше и поддържаше домакинството на Алекс. Тя още първия ден бе привлякла вниманието на Санди с изкуството да скубе пилета.

След кратко колебание Елиса смъкна крака от шезлонга, пооправи пъстрата си рокля и с жест покани Алекс да седне до нея. Той бавно се приближи и с поглед се опита да разгадае настроението ѝ. Когато накрая седна, беше така близко, че тя усети неуловимия аромат на одеколона му.

— Е, най-после сме сами.

Елиса се размърда неспокойно.

— Сигурно го правя много явно — имаше предвид опитите си да го избягва.

— Разбирам. Положението е трудно и за двамата.

Тя кимна и сведе очи. Прекалено осезателно чувстваше близостта му. Въпреки че се беше облякъл с джинси и широка памучна риза, не можеше да забрави как изглеждаше по бански.

— Съжалявам за това, което се получи на плажа със Санди.

— Не съжалявай.

— Но...

— Ако иска да ме нарича „чичо Алекс“, това значи нещо — прекъсна я той.

Елиса го погледна. Спомни си за болката и гордостта в очите му, когато прегръщаше дъщеря им.

— Нямах представа, че ще те попита.

Алекс наклони глава и присви очи.

— Страхуваше ли се, че ще ѝ кажа кой съм всъщност?

— Не — отговорът бе бърз и недвусмислен. — Знам, че мога да ти имам доверие за нея.

Той се изненада от това неочаквано обяснение и реши, че може да опита да е малко по-настойчив... само малко.

— Но не знаеш дали можеш да ми имаш доверие за себе си — това всъщност не беше въпрос.

Тя дълго го гледа и накрая тъжно отговори:

— Не знам дали мога да имам доверие и на себе си — стана, отиде до парапета и се загледа в отблясъците на залязващото слънце.

Настъпи продължително мълчание. Алекс се опитваше да разбере последните й думи и в същото време се хвана, че отбелязва наум как се е променила физически през годините. Когато се запозна с нея, тя бе прелестна като напълно цвете. Сега бе още по-прелестна — като разцъфнала роза.

„Не знам дали мога да имам доверие и на себе си“. Странно твърдение за жена, която в най-трудни моменти е трябвало да разчита само на себе си. Събудила се е в една болнична стая, сама, с празнина в паметта си. Заминала е за Ню Йорк, след като е открила, че е бременна — сама. Сама е родила дъщеря им и сама я е отгледала. Защо тогава й се струва, че не може да има доверие в себе си?

Алекс се намръщи. Същата несигурност бе почувствал и преди шест години и половина в онова полудете-полужена, което бе нарекло себе си Доун. Внезапно се сети какво бе споменала за отношенията си с втория си баща по време на първата им вечеря. Сигурно неговото неодобрение бе оставило жесток отпечатък в душата й. Но трябваше да има и нещо повече...

Той рязко се изправи и с две крачки се озова до нея.

— Разкажи ми за Лейн Едуардс.

— Защо? — Елиса се обърна изненадана.

— Защото трябва да знам.

— И аз трябва да знам много неща.

Алекс цяла седмица се бе въздържал да я докосне. Сега вече не издържаше. Потупа я нежно по ръката. Това бе всичко, което си позволи.

— Разбирам те. Има две седмици от твоя живот, за които не можеш да си спомниш. Но има години и години, за които аз не знам

нищо. Въпреки всичко, което сме преживели заедно, ти все още си загадка за мен.

Елиса потрепери. Откак пристигна на Коразон, Алекс не я бе докосвал, освен случайно. Досега не си бе признавала колко ѝ е нужно това.

— Нали си правил проучване за мен?

— Информация за факти, но без никакво обяснение за чувствата.

— Моите... чувства към Лейн вече нямат значение.

— Ти си дошла на Коразон заради тези чувства, нали?

Тя се поколеба. Накрая реши да му каже истината такава, каквато вярваше, че е:

— Аз дойдох на Коразон, защото бягах.

— От Лейн Едуардс?

— От себе си.

— От себе си? — той поклати глава. — Не разбирам.

Елиса отклони поглед. Не бе и очаквала да я разбере. Алекс едва ли някога беше бягал, от каквото и да е... или от когото и да е.

— Елиса?

— Това започна преди Лейн — въздъхна тя. — Много по-рано. Казах ти, че баща ми умря, когато бях малка.

— Когато си била на осем години.

Тя кимна.

— Но не съм ти казвала колко много го обичах. Колко много ме обичаше той. Аз бях неговата малка принцеса. Той ме караше да се чувствам толкова добра. За него всичко, което правех, беше прекрасно.

— И после вече го нямаше. Според доклада на детективската агенция Доналд Колинс бе починал от масиран инфаркт на четирийсет и пет годишна възраст.

— И после вече го нямаше — съгласи се тя, като се мъчеше да говори спокойно. — Тогава реших, че аз съм виновна.

— Какво?!

— Реших, че е умрял заради нещо, което съм направила аз. Нещо лошо. Не знаех какво е, само знаех, че не бива повече да го правя. Затова реших вече да бъда най-доброто момиче на света, да стана съвършена, да доставям радост на всички.

Алекс започна да се досеща накъде водят думите ѝ.

— О, Елиса... не...

— Отначало се справях добре — продължи тя. — Или поне аз си мислех така. Но две години след смъртта на баща ми майка ми се омъжи отново.

— За Пол Хейуд.

— Да.

— Човекът, който винаги беше недоволен от теб — от доклада за Елиса ставаше ясно, че вторият ѝ баща е доста заможен бизнесмен, но същевременно студен, дори коравосърдечен човек. Скоро след брака му с майка ѝ Елиса била пратена в пансион.

— Това не е съвсем вярно — отговори тя с известна горчивина. — Беше много доволен, когато започнах да се срещам с Лейн. Още доволен остана, когато се сгодихме.

Алекс се поколеба, но не можа да се сдържи да не зададе въпроса, на който знаеше, че няма право:

— Обичаше ли го?

— Така си мислех.

— Но вече не мислиш така?

— Обичах идеята да съм обичана — въздъхна тя. — Исках да се омъжа, да бъда съпруга, да имам деца... Много деца.

— И какво стана?

Елиса не можа да издържи погледа му. Беше ѝ безкрайно мъчително да разгодва по този начин душата си, но знаеше, че трябва да продължи.

Вечерта, когато Лейн ми подари годежния пръстен, се любихме за първи път. Аз бях... За пръв път бях с мъж. Не се получи много добре. Не беше добре и следващия път, нито по-следващия. Не знаех какво да правя. Лейн беше свикнал с по-опитни жени. Аз... аз не можех да му доставя удоволствие.

— А той доставяше ли ти удоволствие?

Тя не му отговори, но нямаше и нужда. Нито бе получавала, нито бе очаквала удоволствие от бившия си годеник. Но явно не се беше замисляла за това.

— Лейн замина в командировка за две седмици — продължи след малко Елиса, сякаш не бе чула въпроса му. — Денят, в който трябваше да се върне, аз реших да отида в апартамента му и да го изненадам с една вечеря... Но изненаданата бях аз. Разбираш ли, Лейн се бе върнал един ден по-рано и не беше сам.

— О, не! — естествената враждебност на Алекс към първия любовник на Елиса се превърна в омраза.

— О, да — възрази тя с нервен смях. — Последва голям скандал. Накрая му хвърлих годежния пръстен в лицето. Той пък ми обясни, че аз съм виновна за това, което се е случило.

— Ти си виновна?! За Бога, Елиса!

— Той беше прав, Алекс. В леглото с него трябваше да съм аз, а не някаква секретарка от компанията на втория ми баща. Но аз нямах... Той се нуждаеше от повече, отколкото можех да му дам.

Алекс едва потисна желанието си да я грабне в прегръдките си и да ѝ покаже колко много е способна да даде. След всичко, което тя му разказа, разбираше защо е повярвала на наглите лъжи на Лейн Едуардс. Но как не бе разбрала досега, че не е била права? Дори ако не си спомняше преживяното на Коразон, бе изпитала същото, докато се любиха в апартамента му...

Алекс замръзна. Наистина ли и тя бе изпитала същото удоволствие като него? Ако беше така, защо толкова бързо си тръгна сутринта? Защо толкова бързо напусна прегръдките му, леглото му?

— Елиса... — започна неуверено той.

— Мамо! Алекс!

Чуха шляпане от джапанки. След миг на вратата на терасата се появи Санди.

— Луиза каза, че е време за вечеря — съобщи тя весело. — Елате да видите какво и помогнах да сготви!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тази вечер Санди настоя и двамата, мама и Алекс, да я сложат да спи.

— Ще ми разкажеш ли приказка, Алекс? — примоли се тя и се сгуши под завивката.

— Отдавна трябваше да си вече заспала — възрази Елиса. Чудеше се кога най-сетне дъщеря ѝ ще престане да произнася името на Алекс при всяка възможност.

— Но аз дори не съм уморе-е-на — прозя се момиченцето.

— Едва не ме заблуди — обади се Алекс. — Струваше ми се, че ще заспиш още по средата на онзи десерт, който бяхте приготвили с Луиза.

— Хареса ли ти, Алекс?

— Много беше вкусен.

— Защо тогава не ми разкажеш една приказка за награда?

— Санди!

— Страх ме е, че с приказките се справям даже по-лошо, отколкото е плитките, бибчо.

— Не съм бибчо — наежи се Санди и отново се прозя. — Може да е истинска приказка, например как си бил герой в урагана.

Сърцето на Елиса пропусна един удар. Погледна бързо към Алекс и видя, че е застинал.

— За какво говориш, Санди?

— Луиза ми разказа, докато готвехме — обясни детето. — Много отдавна, още преди да се родя, тук е имало един голя-ям ураган. Сигурно и на други места. Така мисля. Тогава Алекс бил тук. В тази къща ли живееше, Алекс?

— Не, бях в командировка, но останах по-дълго, отколкото очаквах.

Заради Доун, помисли Елиса.

— Аха. И после ураганът дошъл толкова бързо, че не си успял да избягаш. Луиза каза, че никой не очаквал той да спре на този остров,

но той спрял.

— Ураганите трудно могат да се предвидят, Санди — каза Алекс сериозно. — Този, за който говориш, се оказа по-мощен, отколкото някой очакваше.

— Но ти си смел и си спасил хората от него, нали? Ти си бил герой.

— Помагах колкото можех — той нежно отметна кичур коса от поруменялата ѝ от слънцето бузка.

— Луиза каза, че онзи хотел паднал от вятъра и хората щели да станат на каша — последва още една прозявка. — Но защото Алекс... знае как се правят къщи... ммм... измислил как да измъкне... ммм... — последните думи от драматичния ѝ разказ заглъхнаха в дълга прозявка. Клепачите ѝ се затвориха. След малко промърмори нещо неразбираемо, обърна се настрана и зарови глава във възглавницата.

Елиса вдигна очи към Алекс.

— Тогава ли ти казах, че ще те чакам? — прошепна тя. — Когато си тръгнал да спасиш онези хора?

Той кимна.

— И когато си се върнал... — прехапа устни.

Алекс отново кимна и ѝ протегна ръка.

— Да се поразходим по плажа.

Беше красива лунна нощ. Морето блестеше като хиляди огледалца.

— Все още не разбирам защо тогава си дошла на Коразон — подхвърли той след няколко дълги минути мълчание.

Елиса спря напред крачка и се обърна към него:

— Нали ти казах.

— Предполагам, че не си напуснала бившия си годеник, за да се качиш веднага на самолета.

— Прав си.

— А какво стана?

— Наистина ли искаш да чуеш всичко това? — попита тя отчаяно.

— Да.

Елиса затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Майка ми и мъжът ѝ бяха бесни, когато научиха, че съм развалила годежа. Тя се страхуваше от публичен скандал, а той мислеше, че проигравам единствената си възможност. И двамата искаха да дам още един шанс на Лейн, особено след като той дойде с цветя, извинения и обещанието да не ми изневерява повече — изкриви устни. — Беше много настойчив.

— И ти се изкуши да го приемеш отново.

— Изкушавах се да се предам — поправи го Елиса. — Същият резултат, но мотивите са други. Все още имах желание да доставям удоволствие на всички, да бъда най-доброто момиче на света. И един ден се чух да казвам на Лейн, че ще си помисля дали да отида на вечеря с него. Изведнъж осъзнах какво правя и защо го правя. Не исках това, но не знаех как да се спра. Не се чувствах достатъчно силна, за да се противопоставя на всички. Затова избягах.

— А защо точно на Коразон?

— Бях чела някъде нещо за него. Струваше ми се, че името звучи както рай.

Наистина беше рай, помисли гой. Рай на земята за тях двамата. Отчаяно вярваше, че могат отново да го превърнат в рай.

— И след това се върна при майка си и втория си баща? — каза Алекс след малко.

— За известно време.

— Докато откри, че си бременна.

— Да.

— Никога ли не си допускала, че детето може да е от Лейн?

— Не.

— И никога ли не си мислила... — не можа да довърши. Видя как ръцете на Елиса инстинктивно се вдигнаха към корема ѝ и изпита разкъсващото чувство на загуба. Щях да бъда до теб, искаше му се да ѝ каже. Щях да бъда с теб, стига да знаех!

— Не! — отговори яростно тя. За миг си бе спомнила какво е да чувстваш новия живот в себе си. После тръсна глава и продължи: — И майка ми, и мъжът ѝ се опитваха да ме накарат да направя аборт, но аз не исках. Не можех!

— Макар да мислеше, че си забременяла от мъж, който вече не се интересува от теб и с когото сте имали само лекомислена авантюра?

Елиса не се обиди от думите му. Те много точно изразяваха заключението, до което бе стигнала тогава и в което твърдо вярваше, докато Филип Ласитър ѝ показва колко е сгрешила.

— Искрах детето — обясни тя.

— Затова реши да се отделиш.

— Не преди Лейн отново да се появи и да ми каже, че е готов да ми помогне да разреши проблема.

Алекс бе стъписан.

— Всъщност майката на Лейн е много симпатична жена — засмя се тъжно Елиса. — Сигурно щеше да бъде потресена, ако знаеше, че единствената причина синът ѝ да ми прости е, че вторият ми баща му обещал вицепрезидентския пост в компанията си.

— Едуардс ли ти го каза? — Алекс усети как го завладява леденостуден гняв.

Елиса отстъпи крачка назад, стресната от едва сдържаната ярост в гласа му. През последните дни той бе проявяван толкова нежност към Санди, че почти бе забравила колко опасен може да бъде.

— Не. Лейн не ми каза нищо. Каза ми го моят втори баща.

Алекс забеляза отдръпването ѝ и веднага се досети за причините.

— Хайде още да повървим — предложи след няколко напрегнати секунди.

Изминаха мълчаливо още петдесетина метра и отново спряха. Елиса се огледа бавно. Рай, помисли си тя. Забравен рай.

— Сигурен ли си, че никога не съм била тук?

— Не и с мен — отговори Алекс и смутено разроши косата си. Чувстваше се така виновен за нейната болка. — Все още не си спомняш нищо, нали? Мина вече една седмица и не си спомняш.

— Не знам. Понякога ми се струва, че познавам места, на които казваш, че никога не съм била. А понякога не усещам нищо на места, които би трябвало да познавам много добре.

— А преди да дойдеш на Коразон? През всичките тези шест години и половина, докато те търсех? Нищо ли нямаше?

За първи път, откакто дойдоха на плажа, Елиса се поколеба. Разбира се, имаше нещо. Сънят. Възбуждащият еротичен сън. Но как би могла да му каже за това? Обзе я познатото смесено чувство на страст и срам. Но докато вече не се съмняваше кой е мъжът от съня, жената ѝ беше странно чужда.

— Елиса? — подкани я Алекс. Тя без съмнение криеше нещо. Но какво? Изведнъж го осени една възможност и той изтръпна.

— Защо реши да наречеш дъщеря си Александра Доун?

— Н-не знам — заекна тя, изненадана от въпроса. Чак сега осъзна какво означава съчетанието на тези две имена. — Просто ми се стори, че така трябва. Не се бях замисляла за име, детето трябваше да се роди чак след два месеци. Но когато се роди... Първия път, когато я видях в инкубатора... разбрах, че името ѝ е Александра Доун.

— Това ли е всичко? — Алекс я прегърна през раменете, но тя само потрепери и отмести поглед. Все още криеше нещо. — Какво? Какво има, Елиса?

— Понякога... сънувам — призна тя и почувства как страните ѝ пламват.

— Сънуваш? — повтори той недоумяващо.

— Един и същи сън — кимна Елиса. — Отново и отново. Аз... сънувам, че съм с един мъж и се любим.

— И този мъж съм аз?

— Ти трябва да си.

— Трябва да съм?

— Когато се събудя, не си спомням нито името на мъжа, нито лицето му — обясни тя. — Само... само усещането.

— Но мъжът е един и същ?

— Да.

— И усещането е същото?

— Да.

— Откога...

Тя въздъхна. Трябваше да му каже.

— За пръв път се случи четири месеца след раждането на Санди. Имаше... имаше буря. Гръмотевици. Светкавици. Силен вятър.

— Като ураган.

Елиса кимна. Чувстваше до какъв извод ще стигне Алекс. Неумолимо. Непреклонно. Неизбежно. Не знаеше каква точно реакция е очаквала. Но определено не бе подготвена да види как лицето му внезапно почервения и също така внезапно пребледня.

— Когато има буря, ти сънуваш — произнесе той потресен.

— Да.

— Когато дойде в моя апартамент, имаше буря.

— Да.

— Значи когато аз... Господи, Елиса, ти си сънувала!

— Аз...

— Сънувала си — настоя той, отговаряйки на собствения си мъчителен въпрос. — И когато си се събудила от това, когато си мислила, че е сън и си открила, че всъщност... — погледна я съкрушен. — Мислеше го, нали? Това, което ми каза на следващата сутрин, когато дойдох при теб... Това беше истината. Ти наистина не знаеше какво се е случило, нито защо се е случило. Но аз... аз... Господи, Елиса!

— Алекс... — започна тя и протегна ръка към него, но изражението му я спря.

Последва дълго мълчание. Накрая той заговори:

— Беше права да ме изоставиш. След това, което направих, след това, което исках да направя, ти беше в правото си.

— Не! — чувстваше се длъжна да възрази.

— Да — очите му бавно преминаха през лицето ѝ, сякаш искаше да го запази завинаги в паметта си. — Мисля, че сега трябва да се върнеш във вилата.

— Алекс...

— Моля те, Елиса. Върви.

Накрая тя си тръгна.

Александър Моран се обвини и произнесе присъдата над себе си още същата нощ, дълго преди слънцето да изгрее. Присъдата бе да се върне към строгия тъмничен затвор, в който бе живял през по-голямата част от живота си. Без право на освобождаване под гаранция. Без право на амнистия. Без размяна на затворници.

Може би някой ден Елиса щеше да му прости за това, което бе направил с нея. В края на краищата, тя бе благородна и великодушна. Алекс не беше нито едното, нито другото. Затова знаеше, че никога няма да може да си прости.

Почука на вратата ѝ малко след изгрев-слънце. Знаеше, че е будна — цяла нощ в стаята ѝ светеше, а само преди минута видя силуета ѝ през тънките пердета.

Елиса отвори и го посрещна, като че ли го бе очаквала.

— Алекс! — възкликна тя. За миг ѝ се стори, че коленете ѝ се огъват. — Безпокоях се за теб.

Отново благородна и великодушна, помисли си той. Забеляза тъмните кръгове под очите ѝ.

— Добре съм. Може ли да вляза?

— Заповядай — гласът ѝ леко потрепери. — Трябва да поговорим.

— Мисля, че достатъчно говорихме.

— Не...

— Да — той влезе и внимателно затвори вратата зад себе си.

— Защо тогава си дошъл? — Елиса имаше чувството, че стои пред укрепена крепост. Искаше да я превземе, искаше да премине през барикадите и да достигне до заграденото с десет стени сърце на Александър Моран.

— Дойдох да ти кажа, че двете със Санди сте свободни да се върнете в Ню Йорк.

Алекс мислеше, че Елиса не би могла да пребледнее повече. Оказа се, че греша, както и за много други неща.

— К-какво? — заекна тя.

Той повтори думите си и добави:

— Чартърният самолет не лети днес, но съм сигурен, че ще мога да ви изпратя утре.

— Но ние не сме били тук и една седмица. Ти каза две...

— Казах ти много неща и за повечето от тях съжалявам.

— Не искаш ли да останем още?

— Аз те отвлякох тук — напомни ѝ той, без да отговори на въпроса ѝ. Неговите желания нямаха значение.

— Но...

— Ти никога нямаше да дойдеш, ако не бях заплашил, че ще ти взема Санди. Боже мой, та ти сигурно никога не би се приближила до мен!

— Аз се обличах, за да се върна при теб — прекъсна го тя разпалено и пристъпи напред. Алекс примига и като че ли не разбра смисъла на думите ѝ. — Беше грешка да бягам от теб, след като се бяхме любили — продължи тя припряно. — Беше проява на малодушие. Знаех го и преди, преди повече от седмица.

— Не — поклати глава Алекс. — Ти беше права. Аз те насилих.

— Не си ме насиллил! — очите ѝ заблестяха. — Не си ме насилвал да правя любов с теб.

За момент му се стори, че товарът на раменете му олеква. Но след това отново се стовари, още по-тежък.

— Най-малкото, аз се възползвах от теб онази нощ — каза твърдо. — Знаех, че нещо не е наред. Но когато произнесох името ти и ти се обърна... — замълча, пронизан от болката на тези спомени. — Толкова много те желяех, че не обърнах внимание на това, което знаех.

Елиса едва не се задуши. Онази нощ той я бе наричал Доун. Доун беше тази, която той желяеше... не нея.

— И наистина те насилих да дойдеш тук — продължи Алекс. — Можех да използвам само любовта ти към Санди. И аз я използвах.

— Алекс...

— Не мога да те държа като заложник на моите спомени, Елиса. Аз съм уловен в капана на миналото. Ти трябва да си свободна и да гледаш към бъдещето. Затова се върни в Ню Йорк. Обещавам да те оставя на мира. Няма да ви преследвам, нито теб, нито Санди. Бих искал по някакъв начин да участвам в живота на дъщеря си... ако ми разрешиш. Но обещавам да не ѝ казвам, че съм ѝ баща. Ти ще останеш единственият ѝ родител. Родила си я сама, отгледала си я сама. Все пак бих могъл да продължа започнатото през тази седмица. Мога да продължа да бъда „Алекс“. Имаш думата ми. Никога няма да поискам повече от това — той замълча. — Онази вечер каза, че ми имаш доверие за Санди. Можеш ли... все още ли ми вярваш?

Елиса кимна. Не искаше да говори. Знаеше, че ако отвори уста, ще заплаче от разкъсващата сърцето ѝ болка.

— Благодаря ти.

Тя отново кимна. Алекс протегна ръка и я докосна по бузата.

— Бъди доволна, че не си спомняш какво се е случило между нас, Елиса.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лис?

— Тук съм, Ники — с треперещи пръсти Елиса избърса сълзите си.

Бяха изминали шестнайсет часа, откакто Алекс ѝ каза, че двете със Санди трябва да напуснат Коразон. Бе се прибрала в стаята си и тъкмо си обличаше нощницата, когато телефонът иззвъня. Показа се, че е Ники — при това твърде разтревожена.

— Или имаме най-лошата връзка на света, или ти плачеш — отбеляза Ники.

Елиса опита да се засмее, но се разрида.

— Е, нали ги знаеш тези телефонни централи по островите.

— Знам също, че гласът ти звучи, сякаш току-що си плакала. Какво се е случило?

— Нищо — Елиса стисна по-здраво слушалката.

— Аха. Вярвам ти.

— Ники...

— Виж какво, Лис, знам, че нещо става. Днес обядвах с Филип Ласитър и той ми каза, че е говорил с Алекс...

— Ти си обядвала с Филип Ласитър?! — изненада се Елиса, за миг забравила за собственото си нещастие.

— Е, нали и двамата трябва да ядем някъде.

— Срецаш ли се с него? — като си спомни за антипатията, появила се между приятелката ѝ и Филип от първия момент, Елиса бе искрено заинтригувана.

— Не, не се срещам! — отсече Ники, очевидно подразнена от предположението. — За Бога, той е толкова превзет. Обзалагам се, че носи изгладено бельо... Изгладено от верния му прислужник Джийвс.

— Значи има верен прислужник на име Джийвс? — усмихна се Елиса.

— О, не знам! Във всеки случай прилича на човек, който има прислужник. Той е роден аристократ. Но това няма значение. Между

нас няма нищо. Той просто ме закара до града, след като вие със Санди заминахте за Коразон. По пътя попаднахме в задръстване и се разприказвахме. После тази сутрин ми се обади и ме покани да обядваме заедно в неговия клуб.

— Добре ли прекара?

— О, чудесно. Чувствах се като бяла врана. Струва ми се, че членовете на клуба не разбират много-много от авангардна японска мода. Сигурно ще му пишат черна точка, задето ме заведе там. Но да се върнем на въпроса. Филип ми каза, че вчера е говорил със своя добър приятел и клиент. Според него Алекс се закле, че при вас всичко е розово.

Последва дълга пауза. Елиса стисна очи, за да спре напирещите сълзи.

— А-алекс може да е преувеличил малко — призна с неохота.

— Филип май мислеше, че направо го лъже.

Отново настъпи мълчание.

— Лис?

Елиса вече знаеше, че единственият начин да не каже истината е да затвори телефона.

— Мисля, че утре със Санди ще се върнем в Ню Йорк.

— Мислиш или знаеш?

Как би могла да обясни, без да разкаже всичко?

— Алекс иска да напуснем Коразон — каза накрая.

— Той... Какво?

— Тази сутрин ми каза, че със Санди сме свободни да се върнем вкъщи.

— Без него?

— Да.

— Господи, нещата изглежда са по-лоши дори, отколкото допускаше Филип — ужаси се Ники. — Ти искаш ли да си тръгнеш?

— Не.

— Каза ли му го?

— Не.

— Защо?

— Не можах, Ники.

— Не можа ли? Да не би той да си запуши ушите и да не искаше да слуша?

— Не, разбира се.

— В такъв случай трябва да си загубила способността си да говориш. И да пишеш. И да играеш пантомима.

Най-малко бе очаквала такава реакция.

— Ники, ти не разбираш — каза тихо.

— Обясни ми тогава.

— Аз не мога да го обясня и на себе си.

— Ами опитай.

— Не знам откъде да започна.

— От началото. Вие със Санди пристигнахте на острова миналата събота. Алекс посрещна ли ви?

— Да.

— Прекрасно. И после какво стана?

След почти минута колебание Елиса започна да изброява събитията от предишната седмица. Отначало Ники трябваше да измъква насила думите ѝ, но постепенно започна да говори все по-бързо. През цялото време виждаше пред себе си лицето на Алекс, чуваше гласа му. Когато свърши, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Обичаш го, нали? — обади се след малко Ники. Гласът ѝ прозвуча странно, като че ли и тя плачеше.

Елиса затвори очи.

— Да — прошепна тя. За пръв път признаваше на глас това, което досега не бе признала дори пред себе си. — Господи Ники. Обичам го. Толкова го обичам!

— И, въпреки това ще заминеш от Коразон.

— Ако Алекс иска така...

Коментарът на Ники бе точно на място, но не би могъл да се предаде. Елиса отвори широко очи. Не вярваше на ушите си.

— Ти чу ли какво ти казах, Ники?

— А ти чу ли? Ти обичаш Александър Моран, а той очевидно...

— Обича Доун! — прекъсна я Елиса. — Алекс обича Доун.

— Боже мой, коя според теб е Доун?

— Не знам!

— Добре тогава, не е ли време да разбереш?

— Ники...

— Едно е да загубиш миналото си, защото нещо те е ударило по главата. Съвсем друго е съзнателно да се откажеш от бъдещето си.

Последния път, когато се видяхме, ти ми каза, че си готова да приемеш всичко, което ще се случи на Коразон. Съжалявам, Елиса, но изглежда не си готова да приемеш каквото и да е. Изглежда единственото, което си готова да направиш, е да избягаш. Отново.

Следващото, което Елиса чу, бе рязко щракване и линията прекъсна. Тя се втренчи недоумяващо в слушалката, после бавно я остави.

Как можа, помисли си тя потресена. Как можа Ники да ми каже това! Аз исках да приема всичко. Все още искам. И не бягам отново! Алекс ме пъди.

Изведнъж дъхът ѝ секна. Усети как пребледнява и залитна. Очите ѝ се замъглиха. Сърцето ѝ заби бясно. За миг ѝ се стори, че полудява. После замайването премина. Главата ѝ се проясни, сякаш бе потопена в студена вода. Всичко отново си дойде на мястото. Но вече не изглеждаше като преди.

Господи, помисли Елиса. Какво правя? Какво щях да направя?!

Тя не искаше да напуска Коразон, но бе готова да го направи, защото Алекс ѝ каза така. Бе готова отново да се върне към ролята си на добро момиченце, което прави това, което искат другите, защото се страхува да направи това, което иска тя самата.

Е, по дяволите, тя вече не бе момиченце — нито добро, нито лошо. Тя беше зряла жена, родила дъщеря на мъжа, когото обича. Тя обичаше Александър Моран! Нямаше значение, че не може да си спомни какво се е случило между тях в миналото. Тя вече знаеше какво иска да се случи между тях сега.

Знаеше какво иска да се случи между тях в бъдещето.

Алекс погали много нежно дъщеря си по бузката. Чудеше се дали това е последният миг, в който ще може да седи до леглото ѝ и да я гледа как спи. Мисълта, че това е почти сигурно, се заби в сърцето му като зъби на свиреп хищник.

Обгърна с поглед лицето на Санди, като се опитваше да погълне всички подробности. Извитите вежди, почти прозрачните клепачи с дълги тъмни мигли, луничавото носле, усмивката, озарила съня ѝ. Приличаше толкова много на майка си!

Въздъхна тежко и се изправи.

— Лека нощ, Александра Доун — прошепна дрезгаво.

Където и да бе Алекс, Елиса щеше да го открие. А когато го намереше, щеше да му каже каквото трябва и щеше да направи каквото трябва. Щеше да се изправи лице в лице срещу него... и срещу себе си.

Тя прекоси стаята си, отвори вратата... Миг по-късно се сблъска с мъжа, когото търсеше.

— Елиса! — Алекс несъзнателно я хвана за раменете, за да ѝ помогне да запази равновесие. Усети топло тяло под халата, аромат на жена и главата му се завъртя.

— Алекс! — тя инстинктивно опря ръце на гърдите му. Той беше без риза. Пръстите ѝ поеха топлината на кожата му, усетиха стегнатите мускули.

Няколко секунди останаха така в коридора пред стаята на дъщеря им — неподвижни, безмълвни, вгледани в очите си. Алекс така и не разбра как успя да я пусне и да направи крачка назад.

— Проверях как е Санди.

— А аз търсех теб — каза тя.

Той тръсна глава, за да пропъди измамната надежда. Не е чул добре. А и да е чул, думите не можеха да означават това, което му се искаше.

— Обадох се на летището...

— Не — прекъсна го тя и отново скъси разстоянието помежду им. — Не искам да слушам за летища — постави ръце на гърдите му и усети забързания ритъм на сърцето му. — Не искам да слушам за самолет, който ще ме отведе оттук.

— Ти не знаеш какво правиш — процеди през зъби Алекс и хвана ръцете ѝ с намерение да ги свали от себе си. Вместо това ги притисна. Да докосва и да бъде докосван бе едновременно и агония и екстаз за него. Искеше повече. Искеше да я целува, да я милва, да я грабне и отнесе в центъра на една ярка и горяща вселена, която ще създадат с любовта си. Но нямаше право да иска всичко това.

Със смелост, на която досега не подозираше, че е способна, Елиса се повдигна на пръсти и притисна устни към неговите.

— Знам — прошепна и ухапа долната му устна.

— Елиса, моля те...

— Сега няма буря — тя целуна едното ъгълче на устните му, после другото. — Сега не сънувам.

— Защо?! — дали го правеше от жалост, или от някакво чувство за дълг.

Елиса разбра отчаяната несигурност в очите му и нежно хвана ръцете му.

— Това не е съжаление — каза тя разпалено. — Искам да създам нов спомен, който и двамата ще пазим.

Преди две седмици, в неговия апартамент, Алекс бе поел инициативата. Сега за пръв път, откак се познаваха — всъщност за пръв път в живота си Елиса пое нещата в свои ръце. Тя го издърпа в стаята си и дори заключи вратата отвътре.

Нямаше нужда от лампи — луната бе достатъчно ярка, но тя не ги загаси. Искаше да го вижда, искаше и той да я вижда.

За миг се гледаха, застинали неподвижно един срещу друг. После разстоянието помежду им се стопи.

— Елиса... — прошепна Алекс и я взе в обятията си. — Само ако знаеше...

— Знам — в очите ѝ се четеше желание, но и една нова увереност. — Най-после знам.

— Господи! — простена Алекс. Може би този път сънуващият бе той. Ако беше така, надяваше се никога да не се събуди.

Искаше да я погали навсякъде. Миглите ѝ трепнаха. Ласките му я караха да тръпне и в същото време бяха така нежни, че ѝ се плачеше. Тялото ѝ сякаш разцъфна под пръстите му.

Тя обхвана главата му, отново се надигна на пръсти и устните им се сляха в жадна целувка.

— Елиса... любов моя... — обсипа с целувки лицето ѝ, шията. Ласката бе лека като полъх, но въпреки това Елиса имаше чувството, че изгаря кожата ѝ. Скоро ѝ се прииска отново да вкуси устните му. Безмълвно го притегли към себе си.

Нямаше спомен кога Алекс свали халата ѝ. Помнеше само, че в един момент дрехата бе все още обвита около нея, а в следващия бе на пода. Той прокара длани по раменете ѝ и погали гърдите ѝ. Елиса нежно обхвана пламналата му от възбуда плът. Алекс изстена от удоволствие.

— Боли ли те? — попита тя нерешително.

— Наслаждавам се на всеки миг от това мъчение.

Озовали се на леглото, и двамата тръпнеха от възбуда, но Алекс реши да продължи още миг сладостното мъчение. Елиса усещаше, че не може да издържа повече.

— Алекс... О, Алекс... — изстена тя и се изви към него.

— Желаяш ли ме?

— Да... О, да...

— Да! — съгласи се той яростно.

— А ти желаяш ли ме?

— Повече от... всичко друго... на света...

Тя вплете пръсти в косата му и го притегли към себе си.

С нежни ласки зората събуди Алекс от най-дълбокия и спокоен сън през последните шест години и половина. Изведнъж усети, че е сам и стреснато отвори очи. Тънките пердета бяха дръпнати и в стаята струеше светлината на изгриващото слънце.

Веднага зърна Елиса. Тя седеше на плажа с гръб към къщата. Лицето ѝ бе обърнато към слънцето. Лекият утринен бриз развяваше русата ѝ коса.

Тя не го бе изоставила, не бе избягала от него. И очевидно желаяше той да знае това. Затова бе дръпнала пердетата и седеше точно там.

Алекс стана, обу джинсите и излезе при жената, която обичаше. Забеляза, че е неестествено чувствителен към природата — изменчивия цвят на небето, меките вълни, копринения пясък.

Спря на две крачки зад нея. Знаеше, че тя усеща присъствието му. Знаеше също, че го чака да заговори.

— Елиса — обади се той.

Тя се обърна към него с грация, която го накара да съжали, че няма дарба на поет. Забеляза, че е плакала.

— Елиса?

— Помня — каза му тя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Господи, колко пъти през последния месец бе мечтал да чуе тази дума от тази жена?

— Какво помниш?

— Всичко — обгърна тя с жест острова. — Рая.

Алекс протегна ръка и я докосна по бузата, точно както преди два дена, когато ѝ каза да е доволна, че не помни.

— И това те кара да плачеш?

Елиса потрепери сладостно от допира и му се усмихна полъчезарно, от който и да е изгрев.

— Плачех, защото това, което си спомних, е толкова красиво. Ти. Аз. Ние...

— Кога си спомни?

— Преди малко. Когато се събудих.

— Защо не събуди и мен? Не искаше ли да споделиш с мен...

— О, да! — извика Елиса и притисна ръка към устните му. — Разбира се, че исках да споделя спомените си с теб. Но исках да остана за малко сама, да разбера всичко. Да... разбера себе си. Аз не те изоставих. Не избягах. Моля те, не мисли...

— Не съм помислил, че си избягала — прекъсна я нежно Алекс. — Само за миг, когато усетих, че те няма. Но после отворих очи и те видях.

— И аз се надявах на това — усмихна се Елиса.

— Поне дотолкова мога да се сетя. Въпреки че...

— Какво?

— Бих искал щом се събудя, да те усетя до себе си.

Тя се изчерви и сведе очи. Усети да я залива гореща вълна на желанието. Не можеше да не си представи какво би станало, ако преди няколко минути беше до него.

— Помниш ли защо ми разказа толкова малко за себе си първия път, когато бяхме заедно на Коразон? — попита Алекс след малко.

— Да — въздъхна тя. Точно този спомен бе другата причина да дойде на плажа.

— Защото не си ми вярвала?

— Не, не! Мисля, че ти повярвах в мига, в който те видях. На себе си не вярвах.

— Не разбирам — намръщи се Алекс.

— И аз не разбирах допреди малко.

— Обясни ми — помоли той и хвана ръцете ѝ.

Елиса се поколеба за миг и започна:

— Казах ти, че когато избягах на Коразон, всъщност бягах от себе си. От Елиса Колинс. От момиченцето, чийто баща е умрял, защото то е направило нещо лошо. От жената, която не може да задоволи бъдещия си съпруг. Струваше ми се, че не мога да понасям да бъда тази жена.

— И затова реши да се превърнеш в някоя друга?

— Може и така да се каже. Не знам дали мога да обясня какво се случи с мен, когато те срещнах на онзи плаж. Ти ме накара да почувствам неща, които не бях изпитвала дотогава. Неща, които не бях сънувала, че съм способна да преживея. И това малко ме изплаши.

— Изплаши ли те? — Алекс несъзнателно стисна ръцете ѝ при спомена за чувствата, които самият той бе изпитал при първата им среща.

— Не можех да повярвам, че точно аз преживявам всичко това. Както и не можех да повярвам, че някой като теб може да се интересува от жена като мен. От Елиса Колинс. Затова реших да бъда друга.

— Доун.

— Да.

— О, Елиса... — той вдигна ръцете ѝ и ги целуна.

— Знаех, че рано или късно ще откриеш истината. Но между нас всичко бе толкова красиво, толкова съвършено. Страхувах се, че истината ще го разруши, ще разруши... нас.

— Мисля, че и аз се страхувах — призна Алекс с въздишка. — Сигурно това беше причината да не ти задавам прекалено много въпроси. Ние двамата... — той посочи наоколо. — Ние бяхме в рая. Не исках да рискувам да се озовем навън.

Елиса внезапно осъзна, че когато говори за тях двамата в рая, Алекс използва само минало време. Потрепери от обзелата я тревога. Насили се да продължи:

— Щях да ти обясня всичко на сутринта след урагана. Но ти отиде да помагаш на пострадалите хора в разрушения хотел — затвори очи. — Помня как ти казах довиждане, след като ми беше обяснил, че е опасно да дойда с теб. Искаше ми се да те моля да останеш, да те запазя за себе си. Но знаех, че не мога. Затова се опитвах да се усмихвам и да бъда смела. През цялото време ме измъчваше мисълта: „Ами ако не се върне? Ами ако е ранен... или по-лошо?“ Струва ми се, че ако нещо ти се бе случило, щях да умра.

— Нямах да умреш — поклати глава той. — Щеше да го преживееш. Ти си силна, Елиса. Много по-силна, отколкото предполагаш.

— Невинаги се чувствам силна.

— Аз също. Когато се върнах и открих, че си изчезнала... — замълча. Дори сега изтръпваше при този спомен. — Господи, едва не се побърках — присви очи: — Помниш ли какво се случи с теб?

— Не всичко. След както ти излезе, аз се опитах да помогна с каквото мога на спасителните екипи. Искях да съм заета непрекъснато, за да не мисля в каква опасност си. Чаках до полунощ и все се надявах да се прибереш. Накрая се уморих много и поспах няколко часа. На следната сутрин се заех да помагам на местните жители да спасят каквото е останало от домовете им. Помня, че влязох в една къща, чийто покрив бе наполовина отнесен. Струва ми се, че дочух шум, сякаш нещо се чупеше. Някой извика. Може да съм била аз, а може да е бил и някой, който се е опитвал да ме предупреди. И после... нищо.

— Докато се събуди в една болница четирийсет и осем часа покъсно, без спомен за последните две седмици от живота си.

— Да.

— Опитал ли се поне да разбереш какво се е случило през тези седмици?

— Не. Отначало изглеждаше, че това е без значение. А когато открих, че съм бременна... Е, знаеш какво си помислих.

— И се страхуваше подозренията ти да не се потвърдят?

Тя кимна.

— Мисля, че и този страх е допринесъл за трайната загуба на паметта ми. Искам да кажа, че ударът в главата е бил само причината за възникване на амнезията ми, но ако го нямаше този страх... че жената от сънищата съм самата аз...

— Затова ли беше всичко снощи? — попита Алекс внимателно.
— За да разбереш?

Елиса срещна спокойно погледа му. Знаеше, че отговорът е изписан в очите ѝ.

— Снощи всичко беше, защото те обичам. Обичам те тук, сега, завинаги.

— След това, което направих... — гласът му трепна. — Можеш ли да ме обичаш?

— След това, което направи, мога ли да не те обичам?

— О, Господи!

Думите му бяха като благодарствена молитва. Той грабна младата жена в прегръдките си и силно я целуна.

Елиса разтвори устни и жадно отвърна на целувката. Обви ръце около врата му и зарови пръсти в тъмната му коса.

— Обичам те — прошепна той. — Толкова много те обичам!

За миг Елиса загуби способността си да говори. Но през щастията прозираше болка — болка, от която знаеше, че повече не може да бяга.

— Елиса? — промълви Алекс, усетил напрежението ѝ. — Какво има?

Тя се отдръпна и вдигна лице си към него.

— Наистина ли? — попита несигурно. — Наистина ли ме обичаш?

Той отговори по същия начин, както преди малко тя:

— Мога ли да не те обичам?

— Не — поклати глава тя. — Искам да кажа, мен ли обичаш наистина? Или обичаш Доун? Търсил си нея, повече от шест години и половина. А в нощта, когато се любихме в апартамента ти... ти ме наричаше Доун.

Алекс затаи дъх. За миг неувереността ѝ го засегна, но бързо разбра, че и той е допринесъл за това.

— Още не съм сигурен какво се случи онази нощ — отговори честно. — Освен, че... Помниш ли, каза ми, че само заемам място там.

Тя кимна смутена.

— Попитах те дали наистина живееш там.

— Точно така. Е, аз възнамерявах да ти разкажа за Коразон, но в този момент телефонът иззвъня. Но и да ти бях казал, пак нямаше да отговоря на твоя въпрос. Защото истината е, че единственото място, където наистина живееш, беше моето минало. Искан да си върна това, което имах, което чувствах, което съм бил през тези десет дни с теб в рая. И наистина свързвах всичко това с името Доун, защото Доун беше единственото име, което знаех.

Замълча и се взря в очите ѝ с надеждата, че е успял да я накара да разбере.

— Може би онази вечер правих любов със спомена — призна с болка. — А може би и ти се люби с един мъж, когото познаваше само от сънищата. Но снощи... Господи, снощи не беше нито спомен, нито сън, беше истина. Аз бях с жената, която обичам. С жената, която ще продължа да обичам. И тази жена си ти, Елиса. Само ти. Завинаги ти.

— О, Алекс... — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Шшт, не плачи — той силно я прегърна. — Моля те, не плачи.

— Н-не мога — Елиса извърна глава и го целуна по рамото. — Когато съм щастлива, понякога плача.

Той зарови лице в косите ѝ.

— Значи ли това, че ще имам ревлива съпруга?

— Съ-пруга? Ти... ти искаш да се ожениш за мен?

— И да те направя много, много щастлива — кимна той.

— О, Алекс! — тя го прегърна, смеейки се през сълзи.

— Това „да“ ли означава?

— Да! Да!

Алекс я грабна на ръце и я целуна.

— Помниш ли онази екскурзия?

— Когато така и не стигнахме до десерта ли?

— Ти беше десертът, любов моя. А нощното къпане?

— Когато плувахме без бански костюми? — засмя се тя.

— Аха — усмивка озари лицето му. Елиса прекара пръст по горната му устна.

— Помня... Ти имаше мустаци.

— Пак ще имам.

— Не-е. Харесваш ми такъв, какъвто си.

Отново се целунаха бавна, нежна целувка, изпълнена с обещания. После заговориха за детето, което бяха създали преди шест години и седем месеца на същия този остров.

— Какво ще кажем на Санди? — попита Алекс.

— Истината, когато стане достатъчно голяма, за да я разбере. Засега... ще ѝ кажем, че се обичаме и ще се оженим.

Санди имаше само два въпроса. Към Елиса, нетърпеливо: „Може ли да бъда шаферка с красива рокля и розови орхидеи?“. И към Алекс, малко срамежливо: „Мога ли да ти викам татко?“.

Отговорът и на двата въпроса беше „да“.

Рай, помисли Елиса, когато бъдещият ѝ съпруг прегърна с обич нея и тяхната дъщеря. И наистина беше рай. За всички тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.